

ЕЛЕН ТАНЕР МАРЧ ЦЕЛУВКАТА НА ПРИНЦА

Превод от английски: Николай Долчинков, 1995

chitanka.info

ПРОЛОГ

Единбург, Шотландия октомври 1853 година

Конър Макюън беше болен от грип и лежеше в леглото си. Главата го болеше ужасно и той се вслушваше в шумоленето на дъжда срещу стъклото на прозореца. Един от слугите бе влязъл безшумно, за да сложи дърва в огъня, но Конър дори не беше отворил очи. Слугата го беше попитал тихо дали има нужда от нещо и беше получил в отговор порой от ругатни.

Сега, докато Конър обмисляше намаляващата възможност за бързо оздравяване, той чу някой да чука на вратата.

— Махай се — каза раздражено той, но въпреки това вратата се отвори със скърцане и няколко чифта крака се приближиха до леглото му.

— Значи е вярно! Джейми каза, че си на легло, но ние не му повярвахме.

— Хей, Кон, чумата ли те е тръшнала, или просто си прекалил с уискито в кръчмата снощи?

— Не, ако беше ходил в кръчмата, щеше да бъде с жена в леглото, нали? Това под завивката жена ли е, или собственото ти тяло, о, планинецо?

Конър чу подигравателните мъжки гласове и отвори бавно очи. Той обърна глава върху възглавницата си и погледна намръщено тримата младежи, които бяха застанали до леглото му.

— Чумата е — каза мрачно той, — а сега ще заразя и вас. Джейми не ви ли предупреди да стоите настрани от мен? Не ми остава повече от седмица.

Той забеляза уплахата по лицата им и осъзна, че му бяха повярвали. Конър беше най-възрастният от четиримата и беше техен водач още от детството им. Останалите никога не бяха поставяли под съмнение думите му, нито пък смееха да го обвинят, че лъже. А той

знаеше, че трескавите му очи и наболата му брада подкрепяха доста убедително думите му.

Конър се разсмя и останалите се спогледаха с облекчение.

— Всъщност, ние се радваме, че си болен — призна Ийчърн Макюън, който беше на ръст колкото Конър, но не беше мургав като него. — Това, че не изглеждаш добре, може да се окаже полезно за нас.

— О, така ли? И как? — попита той, като гледаше подозрително ухиления си братовчед.

— Измислихме нещо ново — обясни Картър Слоун. Той беше най-младият от тримата и близък приятел на Ийчърн от университета. В много отношения Картър беше най-умният от всички. Той беше загубил на два пъти по цяло състояние на масите за хазарт и рядко приемаше облозите, предлагани от неговите приятели, но твърде често измисляше свои облози, и то възможно най-причудливи.

Последното важеше с най-голяма сила за Конър. През дванадесетте години, през които те постоянно се бяха опитвали да се надхитрят с все по-смели облози, никой не беше успял да го победи. Животът му трябва да беше омагьосан, защото той се съгласяваше и с най-немислимите, коварни и дори опасни облози, от които неизменно се измъкваше като победител.

— Какво сте намислили? — попита Конър. Той седна в леглото и огледа внимателно ухилените лица на братовчед си и приятелите си. Ийчърн изглеждаше самодоволен, Картър определено беше радостен, а Реджиналд Спенсър, когото всички наричаха Кинг, изглеждаше твърде добродушен.

От личен опит Конър знаеше, че по характер Кинг беше малко злобен. Въпреки че повечето от облозите им бяха безопасни, Кинг нямаше нищо против малко опасност — а понякога и повече, както преди две години в случая с дъщерята на свещеника от Хай Дъмфърлайн. Кинг я беше отвлякъл и напоил с уиски, преди да я вкара в леглото на Конър, защото се беше обзаложил, че щеше да накара изпитващия отвращение от брака Конър да мине под венчило.

Ийчърн и Картър бяха постъпили благоразумно и бяха показали разкаяние и неудобство, но Конър направо бе побеснял, защото бащата на момичето беше висш служител в местната църква и последвалият скандал се бе оказал труден за потушаване. Конър се бе скрил във Франция, където се бе радвал на шест месеца непрекъснати

удоволствия в компанията на безброй красиви и леснодостъпни парижанки. Той дори бе привлякъл вниманието на самата императрица Южени и бе получил няколко покани за двора, при което бе успял да си го върне на Кинг по такъв изобретателен начин, че все още избухваше в смях, когато си спомнеше за това.

Но точно сега, докато оглеждаше с присвити очи гостите си, скръстил ръце на гърдите си, изобщо не му беше до смях.

— Ще трябва да дойдете някой друг път. В момента не съм в настроение за облози, най-малкото пък за онова, което сте намислили да ми предложите. Тримата ми приличате на лисици, които се опитват да се вмъкнат в кокошарника. Махайте се.

— Извинете, с-сър. — Заекващият глас беше на една от прислужничките на Конър.

Тримата мъже, които бяха застанали до леглото му, се отдръпнаха, като се хилеха. Момичето хвърли един поглед на голите гърди на Конър и се изчерви като домати.

— Какво има, Люси?

Тя вдигна очи от гърдите към лицето му.

— Вече... вече е три и половина, сър. Господата от банката дойдоха. Господин Джейми излезе и... и те ме изпратиха да в-ви повикам.

Очевидно прислугата му беше разказала на момичето някакви ужасни истории за Конър и то се страхуваше от господаря си. За Конър беше очевидно, че тя не беше очаквала да го намери полугол в леглото, нито пък да завари в спалнята му трима добре облечени господа.

— Ще сляза след малко — изръмжа той, въпреки че главоболието му беше непоносимо. Беше последният ден от месеца, а той отдавна бе уговорил тази среща с банкера си, сър Дънкан Кембъл, и няколко от неговите служители, с които трябваше да прегледа сметките на фирмата си преди началото на новия месец.

Люси избяга от стаята с видимо облекчение и това накара Ийчърн да се разсмее.

— Ето! Виждаш ли? Никоя жена не може да ти устои, братовчеде!

Конър не му отговори, а отметна завивките и откри чисто голото си тяло, по време на треската си беше разкъсал нощницата си. Той отиде до шкафа в ъгъла на стаята си и започна да рови из дрехите.

Забележката на Ийчърн не му направи никакво впечатление, тъй като неведнъж бе чувал подобни коментари.

— Чудя се дали не ни е ядосан — каза Кинг. — Утре е първият ден от месеца, в който изтича крайният срок за следващия ни облог. Да не би да си се надявал, че ще молим за мир, Кон?

Конър извади една бяла риза от шкафа и я облече.

— Мина ми през ума — призна си той, докато закопчаваше ризата. — Досега никога не ви е отнемало толкова много време да измислите нещо.

— Това е, защото последният ти облог беше толкова невъзможен! — оплака се Картър и на момчешкото му лице се изписа раздразнение.

Конър знаеше, че Картър има предвид скъпият впряг коне, които беше изгубил в полза на Конър, след като не беше успял да представи парфюмираните бели чорапи на испанската графиня Де лос Акиралес. Картър се беше закълел, че ще успее да ги получи от дамата по време на кръщенето на новородения принц Леополд в двора на катедралата „Свети Джеймс“ миналото лято.

Бащата на Картър бе побеснял, когато бе научил за загубата на чистокръвните коне — загуба, която ядосваше Картър дори повече от вниманието, което студената графиня незабавно бе проявила към Конър, когато той се беше появил неочаквано в Лондон седмица по-късно.

— Стига, Картър! — каза Ийчърн и потупа приятеля си по рамото. — Не прави такива физиономии. Всички се съгласихме, че няма да недоволстваме, когато губим, защото в противен случай всичките ни облози биха били безсмислени. — Пък и — добави той и му намигна — този път той със сигурност ще загуби, нали, Кинг?

— Смея да се съглася с теб — потвърди приятелят му, докато оглеждаше Конър, който обуваше меки панталони. — Никога ли не използваш прислужник, човече? Да се обличаш сам, е отвратителен навик.

— Като селянин, не мислите ли? — подхвърли Ийчърн.

— Това трябва да е някаква ваша шега — каза Конър и се обърна да ги огледа, когато тримата избухнаха в смях. — Чудя се какво ви е толкова забавно.

— Ти си твърде мъдър — каза Картър през смях, докато бършеше насълзените си очи.

Конър се усмихна сухо и облече самото си.

— Добре, момчета, можете да ми кажете. Но бъдете кратки. Кембъл е долу и аз не искам да го карам да чака дълго. Какво сте ми измислили този път?

Не че той беше кой знае колко разтревожен. Тримата от години се опитваха да го победят, като замисляха най-невероятни облози, с надеждата да го видят да пада от онова, което наричаха неговия много висок кон. Понякога те успяваха да го изненадат, като измисляха задачи, които го принуждаваха да използва ума си — а понякога и пистолетите си. Но дори ако облогът беше някаква дреболия, с която той можеше да се справи за две седмици, Конър винаги подхождаше към него с ентузиазъм. Всичко, което щеше да пропъди скуката и да му даде извинение да поразмърда мозъка си, му беше добре дошло.

Той се наведе над умивалника и наплиска лицето си. Усещането от леденостудената вода върху пламналото му от треската лице беше дяволски приятно. Конър се изправи и посегна към кърпата.

— Е?

— Давай, Кинг — каза ухилен Картър. — Идеята беше твоя. Кажу ми. Става въпрос за прелъстяване.

— О, не отново! — изпъшка Конър.

— О, не, скъпи приятелю — каза Кинг — този път е доста по-различно. Повече нямаме намерение да гледаме как жените са готови да припаднат само след един поглед към красивото ти лице.

Картър и Ийчърн се подхилваха самодоволно.

Конър отиде до прозореца и погледна към улицата. Елегантната му къща се намираше в най-модерната част на стария град, точно на Роял Майл. Кулите и покривите на двореца Холирууд се виждаха право на изток, въпреки че днес бяха прикрити от спусналите се ниско облаци и лекият дъждец.

Въпреки лошото време, улиците гъмжаха от хора, защото Единбург току-що беше започнал да се радва на облагите на индустриалната революция, която младата кралица Виктория беше предизвикала в процъфтяващата си империя. Напоследък самият Конър беше по-зает от всякога. Корабите му пътуваха редовно за Лондон и за Изтока, натоварени с вълна, китайски порцелан и всички търговски стоки, които се произвеждаха в империята, за да се завърнат след това натоварени с нечуваните богатства на Индия.

Докато отместваше поглед от улицата, Конър мислеше за нарастващото си богатство и мъжа, който го очакваше на долния етаж.

— Значи трябва да прелъстя някого — повтори той с нотка на нетърпение. — Мислех, че е нещо ново.

— О, да, така е — увери го Ийчърн.

— Да го чуем тогава.

— Всъщност ние решихме, че ти не просто трябва да съблазниш някоя жена. Трябва да я накараш да се влюби в теб.

Конър изсумтя.

— Прелъстяване, любов, каква е разликата?

— Не сляпо увлечение или сексуално задоволяване, Кон — възрази му самодоволно Кинг. — Любов. Има огромна разлика.

— Така ли?

— Не ставай толкова циничен, по дяволите! — протестира Ийчърн. — О, да, вярно е, че има жени, които са се клели, че те обичат, но те винаги са искали само богатството ти...

— ... или онова нещо между краката ти — добави Картър, като се подсмиваше.

— Но този път няма да имаш право да използваш богатството си или външния си вид, за да ги привлечеш — обясни Кинг.

— О, така ли?

— Ще бъдеш инкогнито.

— Грозен — добави с ентузиазъм Ийчърн.

— Той иска да каже — намеси се Кинг, — че ще бъдеш преоблечен. Ще си облечеш мръсни дрехи и ще си пуснеш голяма брада. Ще скриеш красивата си брадичка и ще ужасяваш жените с лошата си миризма. Без пари, без красота, само с духовното си очарование ще трябва да спечелиш сърцето на една нищо неподозираща красавица.

— Това е най-хубавото! — заяви радостно Картър. — Тази жена трябва да бъде съвсем непозната.

— Но не може да бъде, която и да е — побърза да добави Кинг. — В противен случай ти ще се лепнеш за някоя стара мома, която ще бъде благодарна да разтвори пълните си крака пред всеки мъж, който я пожелае. Не, мое скъпо момче, ние вече сме ти спестили търсенето на подходяща жена, достойна за това предизвикателство. Избрах ти една млада дама, която не познавам лично, но за която мога да те уверя, че е

голяма красавица и че не се е поддала на чара на никой мъж. Доколкото разбрах, тя е отказала всички предложения за брак след представянето ѝ в обществото.

— На колко е години? — попита Конър, който си представяше някаква стара вещица, влязла в обществото по време на царуването на Джордж III.

— Не съм напълно сигурен, но не е навършила двадесет. Откри я братовчед ми. Понякога той ходи на лов в Средна Англия, където чичо ѝ притежавал големи имоти. Ти трябва да спечелиш сърцето ѝ преоблечен като просяк в Дербишър, където никой не е чувал за богатството ти, нито за легендарните ти любовни афери, нито за... Къде отиваш, по дяволите?

— Долу — изръмжа в отговор Конър. — Чух достатъчно.

— Според мен треската е повредила мозъка му — каза на висок глас Кинг, докато Конър вървеше към вратата. — Как иначе може да се обясни, че той е забравил най-свещеното ни правило? Отказът да бъде приет облог е равносилен на загуба.

Конър се спря и се обърна бавно.

— И за какво се борим този път? — попита тихо той. Внезапно Картър и Ийчърн, които бяха по-млади и по-лесно се стряскаха в сравнение с Кинг, не смееха да го погледнат в очите.

— Е? — подкани ги Конър.

— Гленарис — отвърна Кинг.

Гленарис. В съзнанието на Конър се появи картина на огромната крепост, която се издигаше високо на хълмовете над река Арис. Конър и всички Макюън преди него се бяха родили там. Първият камък на старата крепост беше положен от един Макюън още през тринадесети век и леърди с името Макюън бяха владели земите, които се виждаха от най-високата кула на замъка до поражението на Веселия принц Чарли, наследника на Стюарт, през 1745 година. Дори и след това, въпреки че влиянието и богатството им бяха намалени значително от отмъстителния английски крал, Макюън бяха задържали замъка си и въпреки че сегашният му владетел предпочиташе оживлението на Единбург пред изолираната крепост в северната планинска част на Шотландия, той нямаше намерение да се откаже от Гленарис, докато в жилите му течеше кръвта на Макюън.

Конър отметна глава и се разсмя.

— Вие всички сте полудели — каза той, когато спря да се смее.
Ийчърн се изкашля.

— Казах им, че ще се вбесиш.

— Да се вбеся ли? — Той отново се разсмя гръмогласно. За бога, това беше предизвикателство, което щеше да направи живота му толкова интересен! Конър щеше да забрави за ужасното си главоболие, за летаргията и за очакващата го поредна мрачна и скучна зима в Единбург. — Дайте ми десет минути за срещата ми с Кембъл — каза той през рамо, докато излизаше от стаята — и ще се върна да обсъдим подробностите.

ГЛАВА ПЪРВА

Джема потръпна и придърпа яката на наметалото по-плътно около врата си. Вятърът хвърляше кичури от косата ѝ срещу лицето ѝ, студените дъждовни капки се вливаха в кожата ѝ. Тя не носеше ръкавици и пръстите ѝ се бяха вцепенили, докато подкарваше Хелиос по пътя. Конят вървеше с наведена глава и дъждът се стичаше между кадифените му уши.

Когато беше излязла от дома на чичо си, есенното слънце бе греело и тя бе прекосила половината от равнината, преди вятърът да се обърне неочаквано и да доведе облаци от север, а заедно с тях и този ужасен, леденостуден дъжд. Промяната на времето я беше заварила неподготвена и сега Джема и конят ѝ се опитваха да се преборят с природната стихия, докато небето се изпълваше с все по-тъмни облаци и около тях бързо се смрачаваше.

Тя почувства облекчение, когато подкара коня си по един тесен коларски път, който свиваше встрани от равнината и водеше към гъста гора. Тук можеше да се подслони от дъжда, но наоколо беше толкова тъмно, че Хелиос започна да цвили неспокойно.

Джема се наведе и погали главата на коня. Тя не се страхуваше от гората и започна да говори успокоително на уплашеното животно, докато го направляваше по покритата с мъх земя.

Тя продължи да язди с наведена глава, като държеше юздите само с една ръка, а другата беше пъхнала в гънките на наметалото си, за да стопли премръзналите си пръсти. Внезапно от храстите изскочиха трима мъже, които я заобиколиха като крещяха и се смееха диво. Хелиос се подплаши, изправи се на задните си крака и миг по-късно се втурна напред, при което тя изпусна юздите и изхвърча от седлото.

Джема падна на земята толкова силно, че за известно време не можеше да си поеме дъх. Преди да успее да се окопоти, една голяма ръка се обви около кръста ѝ и тя беше вдигната над земята от някакъв огромен, космат мъж, който я метна на своя кон. Джема чу Хелиос да

цвили от уплаха и го видя да се бори, за да се измъкне от двамата мъже, които държаха юздите му. Конят ѝ беше млад и познаваше само нежното отношение на господарката си и сега юздата се впиваше жестоко в устата му и очевидно му причиняваше болка. Животното цвилеше и се мятеше.

— Престанете! — изкрещя тя. — Причинявате му болка!

Тя се опита да се измъкне, но похитителят ѝ сложи ръка върху устата ѝ. Джема захапа ръката му през кожената ръкавица. Мъжът изрева от болка и изненада и ѝ нанесе силен удар в главата.

В главата ѝ сякаш се взриви бомба. Джема се опита да се пребори с обгръщащата я тъмнина и преди да изгуби съзнание, преживя удивителна халюцинация. Някакво животно, голямо, косматото животно, излезе с рев от храстите от другата страна на полянката и се хвърли върху мъжете, които се мъчеха да укротят коня ѝ. Тя чу силния трясък на pistolетен изстрел, последван от болезнен вик, и видя как единият от мъжете падна на земята и започна да се гърчи. След това ѝ причерня и тъмнината я погълна.

Джема изстена и отвори бавно очи. Светлината нахлу в тях и тя бързо ги затвори отново. Джема долови някакво движение край себе си и миг по-късно нещо мокро и студено бе долепено до пулсиращата подутина на челото ѝ. Тя отвори предпазливо очи и се огледа... и видя над себе си нещо безкрайно ужасно. Гъста черна козина и чифт блестящи черни очи се бяха надвесили над нея. Тя осъзна, че това беше животното, което ѝ се беше притекло на помощ. А мокрото, студено нещо на челото ѝ — не беше възможно животното да я ближе с език, нали?

Тя нададе слаб вик и се опита да стане, но беше бутната обратно от чифт много силни — човешки — ръце. Тя премигна объркано и се вгледа в косматото лице над себе си. Сега Джема успя да види, че то беше лице на мъж, въпреки че това не я накара да се почувства по-добре. Той имаше гъста брада, а дългата му, мръсна коса се спускаше върху черните му очи. Мъжът беше облечен в палто от тъмнокафява животинска кожа, което издаваше ужасна миризма. Джема се сви инстинктивно, но движението предизвика силна болка в главата ѝ и тя прехапа устна, за да не изстене.

— Спокойно — каза мъжът с плътен глас. Той махна плата, който беше притиснал до слепоочието ѝ, намокри го в някаква кофа и отново го сложи върху нараненото място. — Гаден удар. Предполагам, че те боли.

В гласа му се долавяше слаб шотландски акцент, но тази мисъл бързо отстъпи пред спомена за онова, което се бе случило с нея и с Хелиос. Тя отблъсна ръцете на мъжа и се опита да седне, но ѝ причерня и тя отново се отпусна по гръб с болезнен стон.

— Не мърдай, глупачко!

— Но конят ми! Трябва да го намеря!

— В твоето състояние? — попита я укорително непознатият.

Сълзи изпълниха очите на Джема, когато осъзна, че мъжът беше прав. Главата я болеше толкова силно, че дори не можеше да се надигне от леглото. Тя сграбчи дебелата козина на ръкава му.

— Тогава трябва да отидеш ти!

— И да се оставя да ме убият, докато търся коня ти? Те са трима, а аз съм сам.

— Това не те спря преди. Предполагам, че ти беше онзи, който изскочи от храстите?

— Да, но тогава изненадата беше на моя страна, а и имах един куршум в пистолета си.

Тя се втренчи в него.

— Ще ти платя колкото поискаш! Моля те!

— Колкото поискам ли? — Той сякаш се замисли.

Тя кимна и движението ѝ причини непоносима болка. Джема сграбчи главата си и изпъшка.

— Добре тогава, ще се съглася да го направя за малко топла храна.

Тя разтвори широко очи.

— К-какво?

— Топла храна. Не съм се хранил като нормален човек от седмици. Ако ти върна коня, ще ме отведеш ли в дома си, за да ме нахраниш добре?

Това беше най-абсурдното желание, което тя беше чувала през живота си. Джема се беше втренчила в мъжа, убедена, че той беше ненормален, въпреки че в очите му, които сега изобщо не бяха черни, а

тъмносини като зимното небе след залеза на слънцето, определено нямаше никакви признаци на лудост.

— Да, да — отвърна нетърпеливо тя. — Ще получиш храна, достойна за крал, дори в златни съдове, ако искаш. А сега, моля те...

— Имам ли думата ти за това?

Джема го изгледа обидено.

— Разбира се.

— Добре тогава. Ела с мен.

— Аз не съм в състояние да...

Думите ѝ потънаха в гънките на вонящото му палто, когато той внезапно я вдигна на ръце. Мъжът беше толкова едър, че тя сякаш беше погълната от ръцете му. Преди изненадата ѝ да беше преминала, той вече я държеше пред един мръсен прозорец. Джема погледна през стъклото и забеляза коня си да стои вързан под едно дърво.

Облекчението ѝ не трая дълго. Щастливата въздишка едва беше напуснала устните ѝ, когато тя се нахвърли върху мъжа, който я държеше в ръцете си.

— Ти ме излъга! — извика тя. — Той е бил тук през цялото време! Ти си просто един проклет измамник!

На загорелите бузи над гъстата брада се появиха две големи червени петна. Миг по-късно Джема бе захвърлена безцеремонно върху грубите одеяла. Известно време двамата останаха да се гледат гневно.

— Знаеш ли, ти си едно разглезено хлапе!

— Ти ме измами! — настоя тя.

— Добра храна — отвърна презрително той. — Малка цена за връщането на коня ти, не мислиш ли?

Джема се почувства неудобно. Това беше вярно. Той можеше да поиска всичко, абсолютно всичко, но беше поискал само храна. А Хелиос беше в безопасност. Не беше ли това единственото нещо, което имаше значение?

Джема знаеше, че трябва да се извини на мъжа, но вместо това вдигна брадичката си и се втренчи гневно в него.

— Сега ще бъдеш ли така добър да ме отведеш у дома?

— Не мога.

Тя присви очи.

— Не можеш или няма да го направиш?

— Господи, ама ти имаш много остър език, девойче! Да не мислиш, че ще държа тук едно хилаво момиче като теб, за да го обезчестя?

Той се извисяваше над нея, мургав и космат, и излъчваше почти животинска сила, която я плашеше. За първи път Джема обмисли положението, в което се намираше. Той беше почти два пъти по-едър от нея и изглеждаше, сякаш беше способен да пречупи гръбнака ѝ само с едно стискане на ръцете си. А тя беше сама с него в тази малка стая.

— Сега не можем да отидем никъде — продължи рязко той и прекъсна паническите ѝ мисли. — Не забелязали, че навън вали сняг?

Не, тя не беше забелязала това. Джема се приближи до прозореца и този път гигантът не направи нищо, за да ѝ помогне. Той остана да стои на мястото си, скръстил силните си ръце върху гърдите си, без да сваля очи от нея, докато тя притискаше удивено нос към стъклото.

Загрижеността ѝ за Хелиос беше притъпила вниманието ѝ и Джема не беше забелязала едрите снежинки, които падаха от небето. Земята вече беше покрита с няколко сантиметра сняг и по всичко личеше, че преди бурята да свърши, щеше да навали още.

— Ден е — каза тя. — Но как е възможно това? Да не би да съм била в безсъзнание цяла нощ?

— Да. Бях започнал да се питам дали изобщо някога ще се събудиш.

Погледът ѝ проследи неговия и се спря върху кофата с вода. Внезапно Джема осъзна, че той беше останал буден цяла нощ, за да ѝ слага компреси. Тя отново почувства срам и това я подразни. Този мъж я беше накарал да се чувства така вече два пъти и това изобщо не ѝ харесваше!

Джема стисна устни и се приближи до импровизираното легло. Тя се отпусна върху одеялата, които бяха сложени върху пода. Не че искаше да го направи — те миришеха, сякаш не бяха прани от седмици, — а защото коленете ѝ трепереха и вече не искаха да я държат.

— Според мен ще бъде най-добре да изчакаме до утре сутрин — каза мъжът. — Ти изглеждаш твърде слаба, а конят ти е изкълчил предния си крак. Вече е добре — добави той, когато забеляза тревогата на лицето ѝ. — Превързах крака му със сняг и отокът намаля.

Тя стисна устни още по-силно. Джема беше готова да се прибере у дома си, независимо от рисковете, но не искаше да причини по-голямо нараняване на Хелиос. Той беше твърде млад и краката му все още бяха твърде крехки, за да го язди в продължение на мили през снега с изкълчен преден крак.

— Предполагам, че си прав — каза раздразнено тя и се обърна да огледа за първи път помещението. Малката кирпичена къщурка имаше само един прозорец. В опушеното огнище гореше огън, въпреки че топлината му не беше достатъчна да сгрее помещението.

Джема никога не беше идвала тук, но сега си спомни, че в края на полето, през което понякога яздеше, имаше една изоставена овчарска колиба и се зачуди дали сега не се намираше в нея. Ако беше така, нейният спасител вероятно беше прав, като казваше, че трябва да изчакат снега да спре да вали, тъй като колибата беше поне на пет мили от дома на чичо й.

Чичо Арчибалд! Дъхът й замря. Той сигурно беше изпратил някой да я потърси, когато миналата вечер не се беше прибрала.

Миг по-късно надеждата й да бъде открита от хората му се изпари. Те щяха да я търсят в посоката, в която се намираше село Пенроуз, защото тя им беше казала, че ще тръгне натам. Едва когато беше напуснала земите на чичо си, Джема беше завила на север. Когато някой се сетеше да провери в изоставената колиба, която се намираше встрани от главния път за Дерби, тя вече щеше да си бъде у дома.

— Страхувам се, че не мога да ти предложа нищо за ядене — каза мъжът и подпря рамото си на стената, докато я поглеждаше. — Джобовите ми са празни.

— Нужно ли беше да споменавам за храна? — Тя не беше яла от обяд предния ден и сега стомахът й се бунтуваше.

— Е, искаше ми се да направя престоя ти приятен.

Джема погледна с раздразнение насмешливите очи на непознатия. Възможно ли беше той да се забавляваше от затруднението й?

— Дължа ти голяма благодарност, че пропъди нападателите ми, но... — започна хладно тя.

— Имаш късмет, че се появих навреме — съгласи се той, като я прекъсна ухилено. Зъбите му бяха много бели и равни и блестяха в

контраст с брадатото му лице. — Както и че имах един куршум в пистолета си. Мисля, че тъкмо това ги убеди повече от всичко друго, че ще бъде най-разумно да се оттеглят.

Това, както и ужасът, който те несъмнено бяха изпитали, когато това огромно, косматото човеко-чудовище се беше нахвърлило без предупреждение върху тях!

Тя въздъхна.

— Тъй като изглежда, че ще трябва да останем тук — започна тя, — може би...

— Трябва да се представим един на друг — завърши мъжът и се ухили по начин, който щеше да бъде очарователен, ако се изключеше външният му вид. — И аз си помислих за същото. Извинявай, че не се сетих за това по-рано. Казвам се Конър Макюън.

Тя го изгледа гневно. Джема не беше искала да каже това! Тя предпочиташе изобщо да не му казва името си.

Господ ѝ беше свидетел, че той щеше да започне да се хвали пред всички, когато разбереше кого беше спасил, тъй като тя беше доста известна наоколо. Може би чичо ѝ щеше да успее да го купи? Ако се съдеше по вида му, той едва ли щеше да откаже няколко медни монети в замяна на мълчанието си.

— Казвам се Джема Беърд — започна тя. — Не исках да...

— Мили боже! — възкликна учудено той. — Не говориш сериозно!

Тя затвори уста и го изгледа, сякаш си беше изгубил ума.

— Уверявам те, че е така. Какво значение има това? Чувал ли си за мен?

Вместо да ѝ отговори, мъжът отметна глава назад и избухна в гръмогласен смях, който отекна в малката стая. Джема го изчака да свърши.

— Бихте ли ми казали какво толкова забавно намирате в това, господин... Макюън беше, нали?

— О, съвсем нищо. Просто си мислех колко капризна може да бъде понякога съдбата.

— Точно така. И понеже тя ни принуди да делим една стая до сутринта, трябва да настоя да си свалиш палтото и да го оставиш навън.

— А? — Смяхът му секна и той се втренчи гневно в нея.

— Тези кожи, или каквото там са — обясни тя, сякаш говореше на дете със забавено умствено развитие, — вонят.

— Това е палто от мечка кожа — изръмжа той. — Лично убих мечката.

— Явно никой не ти е казал, че трябва първо да я оцавиш, преди да си направиш палто от нея.

За миг той изглеждаше, сякаш беше готов да си направи палто от нейната кожа. След това обаче съблече палтото си, отвори вратата и го хвърли върху снега. След това затръшна вратата и се обърна към нея, сложил ръце върху тесните си хълбоци.

— Доволна ли си?

Не, Джема не беше доволна. Под палтото си той беше облечен в мръсен, мазен кожен елек, който също вонеше отвратително. Джема сбърчи нос.

— Какво? И това ли? — вбеси се той.

Тя не отговори и той гневно съблече елека си, като мърмореше ругатни. Елекът последва палтото в снега, но импулсивното му действие не беше достатъчно да задоволи претенциите ѝ. Сега той беше останал по вълнен пуловер, който някога трябва да е бил красив, но сега се беше втвърдил от мръсотия и на много места се беше разплел. Яката на бялата риза, която се виждаше под него, беше пожълтяла и скъсана.

Погледът му срещна нейния. Без да каже нито дума, мъжът вдигна кофата и излезе навън. Когато се върна, Джема видя, че кофата беше пълна със сняг. Мъжът я закачи на един гвоздей над огнището и разбърка жаравата с върха на ботуша си.

Тя го наблюдаваше с широко отворени очи, докато той сваляше пуловера си и го захвърляше на земята. Пуловерът бързо беше последван от ботушите и чорапите му, които бяха също толкова пожълтели, колкото и ризата му. Без да обръща внимание на студа, той започна да разкопчава ризата си и Джема подскочи от изненада, когато той започна да я сваля от широките си рамене.

— Какво правиш!

— Онова, което ти пожела. Свалям вонящите си дрехи. Всичките. Ще ги изпера в кофата. — Той започна да развързва връзките на панталоните си.

— Чакай! — изписка Джема.

Мъжът спря и я погледна въпросително.

— Нали... нали няма да се съблечеш напълно?

— Че как иначе човек може да се изкъпе?

— Д-да се и-изкъпе?

— Да, разбира се. Ако трябва да съм напълно откровен, аз мириша също толкова лошо колкото и дрехите ми. Няма смисъл да пера тях, ако не се измия и аз, нали? Въпреки че щеше да ми бъде много по-лесно, ако имах вана.

— Н-но аз н-не исках да...

Той я изгледа лукаво.

— Сигурен съм, че не си го искала. Но аз определено не искам да обидя чувствителността на една млада дама, нали? Можеш да почакаш навън, но не бих ти го препоръчал. Студено е и ръцете и краката ти ще замръзнат. Не се притеснявай, няма да се бавя много.

— Но няма ли да премръзнеш без дрехи? — попита отчаяно Джема.

— Скъпо момиче, аз съм роден в планините на Шотландия. Студът не означава нищо за мен.

Джема го гледаше втренчено, докато той сваляше панталоните си и ги изритваше встрани. За неин ужас миг по-късно той застана пред нея чисто гол. Когато протегна мускулестите си ръце, тя видя, че той беше също толкова космат, колкото и палтото му. Тъмни косми покриваха мускулестите му гърди и плоския му стомах и се спускаха чак до... до...

Тя покри очите си с ръце. До ушите ѝ достигна веселият му смях, последван от плискане на вода. Джема надникна през пръстите си и го видя да се мие. След малко мъжът коленичи на пода, като си тананикаше тихо някаква мелодия, и започна да пере дрехите си.

— Така — каза той. — Сложих ги да съхнат пред огъня. Мисля, че вече можеш да погледнеш.

Джема свали ръцете си и веднага ѝ се прииска да не го беше правила. Тъй като всичките му дрехи бяха мокри, мъжът се беше увил в наметалото ѝ от красиво зелено кадифе, което допреди малко бе лежало простряно върху грубите одеяла на пода. Сега то обгръщаше широките му рамене и се спускаше върху гърдите и бедрата му. Наметалото беше достатъчно дълго да покрие Джема от главата до петите, но стигаше само до средата на бедрата на този варварин.

Да, варварин беше най-точната дума. В крайна сметка, той беше шотландец. Въпреки че кралица Виктория беше започнала да цивилизова омразните шотландски планинци, като беше купила замъка Балморал, всички знаеха, че шотландците бяха варвари. Също като този тук! Как можеше да си седи и да я гледа с такава нахална усмивка на брадатото си лице, когато беше чисто гол под скъпото ѝ кадифено наметало?

Тя се закле мислено, че никога повече няма да носи това наметало. Щеше да го изгори и да пръсне праха му по вятъра!

— Уморена съм — каза хладно тя, обърна му гръб, затвори очи и се престори на заспала.

Конър спокойно сложи още един пън в огъня и дълго остана да седи и да гледа как пламъците лижат дървото.

Той беше гладен и адски изморен, тъй като цяла нощ не бе мигнал, а се беше грижил за раната на тази горда, златокоса красавица.

Тялото му се разтърси от беззвучен смях. Как ли щяха да се смеят Ийчърн и останалите, когато им разкажеше за начина, по който госпожица Джема Беърд буквално се беше натикала в ръцете му! Късмет беше извадил, че се беше намирал достатъчно наблизко, за да чуе виковете ѝ.

Усмивката му изчезна и той се намръщи. Каквато беше дребна, тя никога не би успяла да се отърве от тримата разбойници, които я бяха нападнали, въпреки че се бе борила смело с тях. Защо беше яздила сама в гората, по дяволите? Никой ли не беше настоял да не тръгва сама, а да язди с прислужник? Ако тя наистина беше толкова богата, колкото твърдеше Кинг Спенсър, би трябвало да пътува с цяла свита придружители. Въпреки че много от по-известните разбойници бяха прогонени от Дербишър много преди кралица Виктория да се беше качила на трона, все още имаше достатъчно безскрупулни бандити, които търсеха изобилната плячка, която пътуваше по главния път между Дерби, Шефийлд и Лийдс.

Конър въздъхна, сви колене и подпря лакти върху тях. Навън отдавна се беше стъмнило и сега единствено огънят в огнището осветяваше колибата. От дълбокото, равномерно дишане на момичето

се разбираше, че то вече спеше. Това не го изненадваше, като се имаше предвид, че тя бе понесла удар, който лесно би могъл да я убие.

Конър се обърна и я погледна. Тя беше покрита до брадичката с одеялата и той не можеше да види много, освен част от русата ѝ коса, която пламъците в огнището караха да изглежда червеникава.

Значи това беше Джема Бърд — дребна, стройна, с блестящи зелени очи. И невероятно високомерна. И сигурно беше красива, въпреки че сега бузите ѝ бяха бледи, а лицето ѝ беше намръщено от болката. И все пак тя не беше такава, каквато той си я беше представял.

Докато я гледаше, тя се размърда в съня си и се обърна на другата страна, при което той успя да забележи вирнатия ѝ нос, линията на брадичката и гърлото ѝ и красивата извивка на гърдите ѝ. Докато ги наблюдаваше как се повдигат и спускат, той усети познато раздвижване в слабините си. Конър се намръщи и се обърна отново към огъня. Това също беше нещо, което не бе очаквал — да изпита желание към малката, хилава вещица.

Той легна на пода колкото можеше по-далеч от нея, уви се в топлите гънки на наметалото ѝ и си наложи да заспи колкото можеше по-бързо. За негово неудоволствие, това му отне доста време.

ГЛАВА ВТОРА

Сър Арчибалд седеше в библиотеката на огромната си къща и се питаше какво ли беше станало с Джема, която не се беше върнала, откакто бе тръгнала за Пенроуз преди две вечери. Хората, които беше изпратил в селото да я потърсят, не бяха научили нищо и въпреки че днес денят беше слънчев, вчерашният дълбок сняг беше попречил на слугите да започнат отново да търсят племенницата му.

Въпреки всичко това той не се тревожеше особено много за нея. Надменното седемнадесетгодишно момиче не даваше и пет пари за добрите обноски и определено не беше някакво страхливо девойче, което припадеше с повод и без повод. Съобщенията за разбойници из околността също не го бяха разтревожили много. Джема беше способна да се грижи сама за себе си, а що се отнасяше за разбойниците — е, той по-скоро беше готов да съжали всеки, който се опиташе я отвлече.

На вратата се почука и един слуга надникна в библиотеката.

— Идват, сър! Уилям току-що ги е забелязал на пътя!

— Кого?

— Ами, госпожица Джема, сър. Била е открита от някакво диво същество, облечено в животински кожи.

Въпреки студа, по-голямата част от прислугата се беше събрала пред къщата, преди племенницата му да се беше появила пред вратата на имението. Той знаеше, че никой не беше кой знае колко изненадан от появата ѝ, защото, подобно на него, всички в дома му отдавна бяха свикнали с приумиците ѝ. Докато чакаше, той дочу как прислугата обсъжда тихо дивото същество, което придружаваше Джема.

За нещастие, съществото се оказа най-обикновен мъж, въпреки че беше облечен в парцали, и ако се съдеше по изражението на Джема, тя не се радваше особено, че го водеше у дома си. Племенницата му застана пред сър Арчибалд със зачервен от студа нос, ботушите ѝ бяха покрити с лед.

— Хелиос преживя нещастие — каза тя достатъчно високо, за да бъде чута от всички, които пожелаеха — и този... този джентълмен беше така любезен да ме придружи обратно. Обещах му добра храна. Уилям — добави тя, обръщайки се към прислужника, който стоеше зад сър Арчибалд, — би ли го завел в плевнята, ако обичаш?

Джема тръгна към конюшната повела коня си, но сър Арчибалд вдигна ръка.

— Щом този човек е бил толкова любезен да ти помогне, момиче, той заслужава нещо по-добро от плевнята.

— Да, тя ми обеща храна, достойна за крал. При това в златни съдове — обяви на висок глас едрият непознат.

Джема го изгледа, сякаш искаше да го убие с поглед.

— Вярно ли е това, Джема? — попита чичо ѝ.

Тя кимна и сър Арчибалд я видя как се намръщва неодобрително.

— Тогава изпълни обещанието си, момиче! Ти си Беърд, а никой Беърд не престъпва дадената дума!

Той видя как Джема бавно обръща глава към мъжа, с когото беше дошла.

— Чичо ме моли да ти кажа, че си добре дошъл. — Тя говореше тихо и учтиво, но думите ѝ сякаш бяха напоени с отрова. — Ще бъдеш ли така добър да последваш Уоршъм в къщата? Уверена съм, че той с удоволствие ще ти приготви една вана и ще ти намери чифт дрехи.

Когато се прибра в стаята си, Джема изгаряше от нетърпение да се освободи от мокрите си дрехи. Тя зачака разтреперана прислужниците си, които бързаха да напълнят ваната ѝ, като ги подканваше да се уверят, че водата е гореща и не обръщаше внимание на удивените им погледи и шепота им.

Когато най-накрая се потопи във ваната и премръзналите ѝ крайници започнаха да се отпускат, тя въздъхна доволно. Облегна се назад, затвори очи и се отдаде на удоволствието да се накисне в горещата, ароматна вода. Тя знаеше, че ѝ предстояха много обяснения, както и един неприятен обяд с онзи Конър Макюън. Само че в момента това нямаше значение. Най-накрая се беше стоплила, а Хелиос беше в

безопасност, предаден на грижите на главния коняр. Нищо друго нямаше значение.

Тя излезе от ваната и започна да се облича, като през цялото време обмисляше дали да не се престори на болна и да не слезе за обяд. Нямаше ли да бъде прекрасно никога повече да не ѝ се налага да вижда онзи мърляч Макюън? Но чувството ѝ за справедливост възропта срещу тази идея. Не, тя беше дала думата си и независимо дали това ѝ харесваше или не, чичо ѝ изглеждаше решен да я накара да спазва обещанието си.

— Поне ще се е изкъпал и ще е сменил дрехите си — каза тя на глас и тази мисъл я умилостиви.

Конър и сър Арчибалд седяха в дневната и през отворената врата Конър видя Джема да излиза в коридора. Смехът му замря. В колибата той бе видял, че Джема Беърд е достатъчно красива, но определено не беше очаквал такова възхитително превъплъщение.

Да, Кинг се беше оказал прав. Тя определено беше жена, която можеше да замотае главата на повечето мъже. Русата ѝ коса се спускаше около малката ѝ глава въпреки опита ѝ да я прибере в стегнат кок. Бузите ѝ бяха зачервени и тя изглеждаше доволна и щастлива. Роклята ѝ беше с плитко деколте, но въпреки това откриваше белотата на гладкия ѝ врат и рамене. Конър не можеше да свали очи от нея.

Джема веднага забеляза, че Конър Макюън беше облечен в същите мръсни дрехи, които беше опитал — неуспешно — да изпере в колибата и които сега ѝ се струаха още по-мръсни и износени. Той, изглежда, си беше измил ръцете и беше изчеткал част от праха от брадата и косата си, но това с нищо не бе подобрило вида му. Наистина ли трябваше да седи на една маса с него, докато той се хранеше?

Очевидно трябваше, тъй като сър Арчибалд ги вкара в трапезарията веднага щом я забеляза. В единия край на дългата маса бяха поставени прибори за трима и Джема се опули, когато забеляза изящните съдове от китайски порцелан и сребърните вилици и ножове върху блестящата бяла покривка. На всичкото отгоре чичо ѝ беше изпратил Уоршъм да донесе от избата бутилка бордо — сякаш мръсният човекоядец щеше да оцени вкуса му!

Когато обаче долови аромата на храната под похлупаците на чиниите, носът ѝ потръпна нетърпеливо. Джема се остави да бъде настанена вдясно от чичо си, докато из трапезарията забързано сновяха прислужници, които палеха свещи, носеха храна и отваряха бутилката с вино. Конър, когото слугите отбягваха нарочно, се настани в стола срещу нея.

— С Макюън се забавлявахме много — каза ѝ ухилен сър Арчибалд.

Джема не се съмняваше в това, тъй като беше чула смеха им, докато бе слизала по стълбите. Тя стисна устни.

— Светът е малък. Макюън казва, че е идвал насам, за да потърси работа тук, когато те е срещнал.

— О, така ли? Значи ти е казал какво се случи?

Пълното лице на чичо ѝ се зачерви от удоволствие.

— С всички подробности.

Погледът ѝ срещна погледа на Конър през масата. Той поклати едва забележимо глава. Джема изпита огромно облекчение, отметна глава назад и отмести очи встрани.

Чичо ѝ продължи да говори, докато слугите сипваха огромни порции печено месо, пресен хляб и зеленчуци. Джема се нахвърли лакомо върху храната. Когато се засити, тя погледна мъжа срещу себе си. Когато видя, че той не използваше сребърните прибори, а се хранеше с пръсти, тя се вцепени. Господи, та той почти ръмжеше, докато използваше зъбите си, за да свали кожата от пилешкото, а след всяка глътка вино използваше опакото на ръката си, за да избърше устните си, и се оригваше силно. Тя беше ужасена и погледна встрани.

— ... нали така, Макюън? — завърши чичо ѝ и погледна ухилено госта си.

Ама той всъщност харесваше този човек! Джема не можеше да повярва на очите си. И дори беше изпратил Уоршъм в избата да донесе още две бутилки! Това беше най-хубавото му бордо и той нямаше навика да го дели с всекиго!

До края на обяда Джема остана да седи мълчаливо и не докосна повече храната, нито дори прекрасните десерти, които бяха вкарани в трапезарията с колички на колела. Когато и последната чиния беше изнесена от прислужниците, чичо ѝ отмести назад стола си и протегна

дългите си ръце към тавана. Той се прозина, ухили се и потупа стомаха си.

Джема реши, че това означава, че обядът е свършил и скочи на крака.

— Един момент, моето момиче — каза сър Арчибалд.

Тя го погледна недоверчиво.

— С Макюън обсъдихме някои неща, докато те чакахме да слезеш, и взехме решения, за които трябва да знаеш.

— О, чичо, нали не си му предложил работа! — извика удивено тя.

Сър Арчибалд я изненада, като избухна в смях.

— Не, моето момиче, направих нещо по-добро.

Тя се отпусна обратно на стола си и го огледа подозрително.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, само това, че той предложи да се ожени за теб и аз се съгласих.

В продължение на няколко секунди никой не каза нищо. Джема беше застинала на мястото си. Единствено бузите ѝ се зачервиха.

— Това не е смешно, чичо Арчибалд — каза най-сетне тя.

— О, аз не се шегувам с теб — увери я той, докато чистеше зъбите си с една вилица. — Виж, момиче, ти си прекарала две нощи насаме с този мъж. Всички в тази къща те видяха да се връщаш заедно с него. Макюън беше достатъчно щедър, за да обмисли как това ще се отрази на репутацията ти, която няма да струва...

— Как си могъл! — изпищя тя и скочи на крака. — Да не си полудял?

— Хайде, Джема, момиче...

Тя вдигна една кана, разби я в масата и излезе гневно от трапезарията.

Конър я чу да се качва по стълбите, след това до слуха му достигна гневният тропот на краката ѝ по пода, последван от затръшването на врата.

— Мисля, че малко прибърза — каза той на сър Арчибалд.

— Не бих казал. — Сър Арчибалд потопи пръст в сметаната, която се беше разляла по масата от счупената кана, и го облиза с очевидно задоволство. — Това е единственият начин човек да се справи с Джема — бързо и изненадващо, за да няма време да отвърне

на удара. — Той се разсмя и размахна дебелия си ръка. — Повярвай ми, моето момче. Така е, откакто тя се появи тук, а тогава беше едва на шест години. Брат ми и жена му загинаха в океана на път за Франция. Дори тогава тя беше непоносима! Това е истината и винаги съм се питал дали точно малката дивачка не беше причината моята Друсила да си отиде толкова млада. Добре, че нямаше свои деца.

Конър, който едва бе успял да прикрие веселието си, докато се беше правил на дивак заради Джема, погледна сериозно възрастния човек до себе си.

— И какво ще стане сега?

— Ами, ще повикаме свещеника. Ще си свършим работата, преди слугите да успеят да разкажат на всички. Нали така се споразумяхме?

— Аз имах предвид момичето.

— Джема ли? — Сър Арчибалд махна с ръка, сякаш това нямаше значение. — О, тя вече се е съвзела от шока и си е стегнала багажа. Предполагам, че точно в този момент се опитва да се промъкне в конюшната.

Конър се изправи.

— В такъв случай може би...

— Седни, момчето ми, седни! Ти си последният човек, когото тя би желала да види точно сега. Не бих казал, че я обвинявам за това — добави ухилено той, като оглеждаше брадатото лице на Конър. — Никога нямаше да те позная, ако не беше си казал името. Господи, каква маскировка!

— Да, доста променя външния ми вид — съгласи се нетърпеливо Конър. Той не си спомняше да се бе срещал със сър Арчибалд в британското посолство в Париж преди шест години, но плешивият старец очевидно си спомняше твърде ясно случая. Всъщност, двамата бяха обсъдили надълго и нашироко това съвпадение, преди Джема да слезе при тях. — Та, за племенницата ти...

— Това е тя — заяви сър Арчибалд, когато се чу затръшването на някаква външна врата и един женски глас започна да сипе ругатни. — Курт я пази горе. Той има заповед винаги да я заключва в стаята ѝ, когато тя се опита да избяга.

Конър повдигна вежди.

— И често ли се случва това?

— Само когато се опитам да ѝ уредя брак.

Звуците от боричкане и ругатните продължиха, докато на горния етаж не се затръшна някаква врата. Внезапно настъпи тишина. Един едър мъж с ръце, които приличаха на телешки бутове, се появи запъхтян и разрошен на вратата.

— Заключих я както обикновено, сър.

— Благодаря ти, Курт. Това е всичко.

— Ами сега? — попита Конър и се намръщи.

Сър Арчибалд погледна към часовника на стената.

— Предполагам, че ще започне да чупи разни неща. За щастие, вече не е останало много за чупене. — Отгоре долетя звукът от счупване на порцелан и той се намръщи. — Сигурно съм забравил за това.

Той се облегна назад и погали стомаха си.

— Този твой облог е страхотна идея. Дори бих казал, че е по-добър от онзи, който изпълняваше, когато се срещнахме в Париж. Въпреки че почти съжалявам, че трябваше да се намеся толкова рано. Бога ми, голямо удоволствие щеше да бъде да те гледам как се опитваш да я укротиш преоблечен като някой от моите селскостопански работници!

— Уверявам те — заяви арогантно Конър, — че ако ми беше дал работата, пак щях да успея да се справя...

Разговорът им беше прекъснат от счупването на стъкло. В трапезарията влязоха няколко прислужника, които носеха порто и пури. Тряс! Тряс! Тряс! Нито един от прислужниците не трепна.

Сър Арчибалд изчака слугите да излязат, преди да заговори отново.

— Сигурен ли си, че все още искаш да се ожениш за нея? Да знаеш, че няма да ти бъде лесно. Тя е отказала повече предложения, отколкото пръсти имаш на ръцете и краката си, и е подплашила още толкова мъже сами да се откажат. Въпреки че едва ли искаш да загубиш облога, а?

Конър се намръщи.

— Точно така.

— Е, бога ми — продължи сър Арчибалд, без да крие, че се забавляваше невероятно, — тогава май трябва да повикаме свещеника незабавно.

— Горе е твърде тихо — отбеляза Конър.

— Така ли? О, това сигурно отново е Джема. Вече е започнала да навързва чаршафите, за да направи въже от тях и да се измъкне през прозореца. Ще изпратя Курт да я хване, когато скочи на земята.

— Няма нужда — отвърна Конър, докато ставаше от мястото си.
— Мога да се справя и сам.

Навън Конър бе посрещнат от леденостудения вятър. Къщата и паркът бяха обгърнати от непроницаема тъмнина. Единствено покритата със сняг поляна блестеше слабо на светлината на звездите. Докато вървеше по снега, той мислеше за дивата Джема Беърд. Конър вече беше преодолял шока от това, че чичо ѝ го беше познал, и лекотата, с която всичко си беше дошло на мястото. Дебелият, стар развратник с удоволствие му беше предал момичето и сам беше предложил брака като средство да бъде спечелен облогът и да бъде спестен и на двамата скандалът, който щеше да избухне, когато се разбере, че Джема беше прекарала две нощи в колибата насаме с някакъв мъж.

Да, това беше идеалното решение на проблема, но Джема очевидно беше си наумила да не позволява всичко да протече гладко. Твърдо решена, ако се съдеше по отворения прозорец на втория етаж и дребната фигура, която се спускаше бавно покрай стената с развята от вятъра коса.

Конър гледаше, сякаш не можеше да повярва на очите си. Той не бе приел насериозно думите на сър Арчибалд за решителността на момичето да избяга. Да не би да беше полудяла? Ако се подхлъзнеше, щеше да падне и да се пребие! Как, по дяволите, можеше да се справи с нещо толкова невъзможно?

Сигурно защото беше облякла мъжки панталони. Една дълга рокля би ѝ попречила да се справи толкова добре и докато Джема пускаше въжето и скачаше право в ръцете му, той изпита възхищение към нея. Но то се изпари още щом тя започна да се мята и да се опитва да се освободи.

— Пусни ме! — изкрещя тя, докато го налагаше с юмруци.

Само че Конър не беше бавномислещият, покорен Курт. Той само я отдалечи малко от себе си, така че ударите ѝ започнаха да се

стоварват само върху раменете и гърдите му. Изчака търпеливо, докато тя се изтощи и се отпусна задъхана в ръцете му.

— Сега ще те пусна — каза хладно той. — И бих те посъветвал да не се опитваш да ми избягаш.

— Ти! — втрещи се тя. — Аз... аз мислех, че е Курт!

Тъмнината му пречеше да види лицето на Джема, но омразата в гласа ѝ нямаше как да му убегне. Конър за първи път срещаше жена, която се държеше толкова презрително с него и усещането не беше никак приятно. Той я пусна на земята много по-грубо, отколкото би го направил само преди няколко секунди.

Джема стоеше и разтриваше ръцете си, като го гледаше гневно. Стройното ѝ тяло трепереше от гняв.

— Ловец на богатство! Крадец! Нямам представа как си успял да убедиш чичо ми да се съгласи на това, на тази лудост, но ти обещавам, че ще съжаляваш! Кълна се в гроба на родителите си, че няма да получиш нито мен, нито парите ми! Преди това ще те видя мъртъв! Ще ти изтръгна сърцето и ще нахраня прасетата с него! Ще...

Едната му ръка покри устата ѝ, а другата се обви около кръста ѝ и я придърпа плътно към него, така че Джема не можеше да се съпротивлява. Конър вече беше видял колко болезнено може да хапе тя и нямаше намерение да я подценява, както беше направил разбойникът.

— Не искам богатството ти, Джема Бърд — каза заплашително той. — Но смятам да се ожения за теб и ти не можеш да ми попречиш по никакъв начин. Свещеникът ще бъде тук рано сутринта.

Ръката му се отмести малко от устата ѝ, колкото да я погледне в лицето и да се увери, че тя го слушаше. Онова, което видя в очите ѝ, го накара да осъзнае, че в момента се държеше като най-обикновен грубиян. Но тази мисъл бързо изчезна. Трябваше да мисли преди всичко за Гленарис.

Той я вдигна безмълвно на ръце и я отнесе обратно в къщата.

ГЛАВА ТРЕТА

Джема стоеше до високия прозорец на спалнята, който беше обърнат към парка, и наблюдаваше каретата на свещеника, която се движеше през кишата. Тя беше станала и се беше облякла преди няколко часа, но беше отказала да слезе за закуска и беше стояла неподвижно и мълчаливо, докато прислужничките я обличаха и правеха прическата ѝ.

Времето се беше оказало недостатъчно за намирането на сватбена рокля. Когато човек се женеше толкова бързо, трябваше да се оправи, с каквото разполагаше. В нейния случай това означаваше бална рокля от небесносиня дамаска, цялата в дантели. Както беше модно в момента, раменете ѝ бяха оголени, а деколтето беше дълбоко и откриваше голяма част от гърдите ѝ.

Косата ѝ беше накъдрена и събрана във формата на корона на главата ѝ посредством украсени с перли гребени. Когато настъпеше времето тя да се появи в голямата зала, над лицето ѝ щеше да бъде спуснат воал, който икономът беше открил на тавана между вещите на покойната лейди Друсцила и който беше избелен и изпран набързо.

Тя се облегна уморено на рамката на прозореца. Почти не бе мигнала през цялата нощ, което не беше изненадващо, като се имаше предвид, че я бяха заключили в стаята и я бяха завързали за леглото. На разсъмване тя се беше примирила със съдбата си.

Джема видя кокалестия, облечен в черно, отец Матлок да слиза от каретата си. Той приличаше повече на гробар, отколкото на свещеник и видът му внезапно я накара да действа. Пазеха я твърде добре, за да успее да избяга или да се самоубие — последна мярка, която също трябваше да обмисли — но може би все още имаше време да убеди Конър Макюън да си промени решението и да не се ожени за нея!

— Гладна съм — каза тя и се обърна рязко към намусената прислужница, която беше натоварена със задачата да я държи под око.

— Нямайте време за закуска — отвърна жената. — Скоро ще дойдат да ви вземат.

Джема отиде до вратата.

— Няма значение. Ще намеря нещо в кухнята.

Тя тръгна по задното стълбище, последвана бързо от прислужницата, която се мръщеше неодобрително. В огромната кухня главният готвач и помощниците му вече приготвиха храната за сватбения банкет. Пара се вдигаше над големите котли, а в печта гореше силен огън. На шиша се въртеше огромно парче месо. Никой не забеляза как Джема се вмъкна в складовото помещение.

В дълбоката амбразура на прозореца висеше наниз от чесън. Джема откъсна една глава, обели я и я натъпка в устата си. Тя потръпна и си наложи да го сдъвче и да преглътне. След това взе една глава лук от кошницата и обели и нея. Очите ѝ се насълзиха и тя се задъха, когато отхапа от нея, но отново успя да си наложи да сдъвче бавно лука и да го преглътне.

Тя излезе радостна от склада и отиде в главното крило на къщата. Сватбата трябваше да се състои в голямата зала и тя мъдро заобиколи това място и вместо това тръгна към балните зали, които се намираха малко по-нататък. Намусената прислужница едва успяваше да върви в крачка с нея.

— Госпожице Джема, не бързайте толкова!

Тя не обърна внимание на молбата на жената и продължи да върви бързо напред. Джема предполагаше, че ще намери младоженеца в една от тези зали, и предположението ѝ се оказа вярно. Като надникваше през вратите, тя най-накрая намери Конър да стои пред огъня в една стая с тъмни мебели в преддверието на библиотеката.

За свое удивление тя забеляза, че той се беше изкъпал и беше облякъл други дрехи. Черната му коса беше прибрана назад от лицето му, беше привързана с кадифена панделка и блестеше на светлината на огъня. Въпреки че той вече не беше облечен в мръсните си, парцаливи дрехи, износените панталони и закърпената риза очевидно бяха взети от най-мърлявия прислужник на семейство Беърд и не го правеха да изглежда дори малко по-цивилизован. И някой от най-хубавите костюми на чичо ѝ нямаше да промени това — дори ако косматият гигант успееше да се напъха в него! Не, не трябваше да се изненадва, че той все още изглеждаше като просяк, безскрупулен търсач на

богатство, когато тя с удоволствие би удушила със собствените си ръце!

— Добро утро — каза любезно тя.

Конър се беше замислил и не я беше чул да влиза. Сега той се обърна рязко и я погледна. Джема затвори вратата пред носа на прислужничката и тръгна към него. По-точно беше да се каже, че тя се плъзгаше, защото в дългата синя рокля, със златисторусата си коса и оголените кремави рамене тя приличаше повече на ангел, отколкото на жена.

Роклята не можеше да прикрие тесния ѝ кръст и едрите гърди. Всъщност, в тази чувствена смесица от женственост и невинност имаше нещо толкова изкусително, че Конър само стоеше и я гледаше, без да продума. Нищо чудно, че толкова много мъже преди него се бяха опитали да спечелят ръката на тази красавица! Господи, начинът, по който тя се усмихваше с тези зелени очи, и меките ѝ, пълни устни бяха способни да накарат сърцето на всеки мъж да забие ускорено! Досега той не я беше виждал да се усмихва.

Сега Джема застана пред него и отметна глава назад, за да го погледне право в очите.

— Свещеникът е тук. Искан да се уверя, че не си променил решението си.

Сместа от чесън и лук в дъха ѝ го удари като гюле. Конър се вцепени и стомахът му се разбунтува.

— Напълно ли си сигурен? — попита отново тя, като премигна съвсем невинно.

— О, уверен съм — каза твърдо Конър, въпреки че беше отстъпил една крачка назад.

— Не бих искала да имаш никакви съмнения — настоя тя и отново се приближи до него. — Не искам да си промениш решението, когато преподобният отец Матлок ти каже да целунеш булката.

Последните три думи бяха изречени със силно издишане. Той усети как очите му се навлажняват, докато отстъпваше бързо. Ама че хитруша! Конър потисна желанието си да я метне върху коляното си и да ѝ хвърли един хубав бой. Освен това му се наложи да се пребори и с внезапното желание, което изпита миг по-късно — да целуне леко разтворените устни, независимо от дъха на лук. И това ако нямаше да изтрие самотоволното ѝ изражение!

— Джема! Къде си, момиче? Време е! — извика сър Арчибалд от коридора.

Джема погледна Конър с надежда.

— Добър опит — каза ухилено той, — но аз все още имам намерението да се оженя за теб.

Надеждата беше заменена от ярост.

— Ще съжаляваш!

— О, в това не се съмнявам — съгласи се той. След това я хвана за ръката и я подкара към вратата, но тя се измъкна. Конър се обърна и видя, че е забила здраво пети в дебелия килим и го гледаше гневно, стиснала устни, сложила ръце на хълбоците си, сякаш го предизвикваше да направи още една крачка към нея.

Конър направи гримаса, защото вече беше започнал да разбира какво се случваше, когато това упорито изражение се появеше върху лицето ѝ.

— Хайде, госпожице Беърд...

— Няма да се омъжа за теб — каза заплашително тя.

— О, напротив, ще се омъжиш.

— Не можеш да ме накараш.

— Така ли? — Докато говореше, той се приближи до нея толкова, че на нея ѝ се наложи да отметне глава назад, за да го гледа в очите.

— Ще те убия, ако се наложи.

— Давай, направи го.

— Добре, ще го направя.

— Нямах оръжие.

Тя бързо огледа стаята и Конър се разсмя, забелязал разочарованието, което се изписа на лицето ѝ, когато Джема осъзна, че той беше прав. Той знаеше, че тя не можеше да достигне мускета на стената, мебелите бяха твърде неподходящи, а урната до камината беше твърде тежка и тя дори нямаше да може да я повдигне.

— Ама че кръвожадно същество си била, Джема Беърд — каза той, като я наблюдаваше скръстил небрежно ръце върху гърдите си. — Миналата нощ си помислих, че чичо ти постъпва твърде сурово, като те заключва под стража в стаята ти. Сега обаче започвам да осъзнавам, че може да се наложи и аз да постъпвам по същия начин, когато се оженим.

— И ще ме връзваш за леглото, както направи той?

Очите му огледаха гърдите ѝ.

— Да, мисля, че може да се изкуша да го направя.

— Ти си свиня — каза Джема.

— Наричали са ме и с по-обидни думи. Сега ела, защото чичо ти чака. — Той посегна към нея, но Джема отскочи встрани.

— Няма да се омъжа за теб! — изкрещя тя така, че всички в къщата можеха да я чуят. — Предпочитам да умра!

— Това може да се уреди. След сватбата.

Джема се хвърли срещу него и успя да го изненада. Конър не можа да ѝ попречи да му нанесе два-три силни удара с юмруци. Той никога не беше проявявал голямо търпение към жените с трудни характери, а Джема Беърд беше по-лоша отколкото цяла армия от тях. Нищо, че беше толкова дребна и толкова неопитна в ръкопашния бой, юмруците ѝ не спираха да се стоварват върху него. Нищо, че беше обута в меки пантофи, добре прицелените ѝ ритници в глезените му бяха болезнени. За бога, последният ѝ ритник се беше стоварил твърде близо до срамните му части и това накара Конър да изгуби самообладание.

Той сграбчи китките на Джема в ръцете си и ги изви жестоко, докато тя не извика и не престана да се съпротивлява. Конър я разтърси, при което главата ѝ се залюля напред-назад, сякаш беше кукла на конци.

— За бога — изръмжа той, — ти наистина си една малка вещица! Опитай това отново и ще ти откъсна главата! Ясно ли е?

Тя не отговори.

— Е? — попита той и отново я разтърси, като впи още по-силно пръсти в плътта ѝ.

Джема сведе глава и кимна.

— Джема! Къде си, по дяволите? — изрева отново чичо ѝ откъм коридора.

Конър я завъртя към вратата, без да се интересува, че тя се спъна. Той не каза нищо, докато я издърпваше в коридора и я обръщаше с лице към чичо ѝ.

— Ето я, сър Арчибалд — обяви весело той, прикривайки гнева си. — Готова и изпълнена с желание да се омъжи. Въпреки това обаче

смятам да я държа здраво, докато я заведем до олтара. Знае се, че срамежливите булки често се противят.

Сър Арчибалд закима одобрително.

— Е, ние определено не искаме нашата малка Джема да се подплаши в един толкова важен ден, нали? — каза той и я сграбчи за китката.

Джема се остави да бъде отведена пред импровизирания олтар. През гъстата плетка на воала тя наблюдаваше как Конър Макюън се приближава към нея заедно с преподобния Матлок. Колко едър, космат и нахален изглеждаше той! Стомахът ѝ се обръщаше, като го гледаше.

Искаше ѝ се да се разкрещи, че не може да направи това, че не знае нищо за този човек, освен името му. Както и това, че той беше груб, мръсен и толкова безскрупулен, че се възползваше от нещастното стечение на обстоятелствата!

„Мразя те, Конър Макюън — помисли си тя и очите ѝ се насълзиха. — Мразя те и ще избягам от теб при първа възможност. Ще избягам на юг, в Лондон, откъдето е семейството на майка ми. Нито ти, нито чичо Арчибалд ще успеете да ме намерите там!“

— Скъпи влюбени — започна свещеникът и при звука на високия му, носов глас Джема почувства някакво странно спокойствие, което изтри тревогата ѝ.

Тя реши, че наистина ще отиде в Лондон. Чичо Арчибалд ѝ бе казал, че това е един огромен град, който се простирал по протежение на мили по бреговете на Темза. Щеше да заложи бижутата и роклите си и щеше да получи достатъчно пари, с които щеше да живее, докато си намереше работа като... като гувернантка, учителка или нещо такова. Само Хелиос не можеше да бъде продаден. Тя беше помагала на главния коняр при раждането на жребеца и сама го беше отгледала и обучила. Той беше всичко, което Джема имаше, единственото същество, което обичаше. Когато тръгнаше, щеше да го вземе със себе си.

Някой я побутна леко.

— Какво? — попита раздражено тя, но миг по-късно осъзна, че преподобният Матлок я гледаше видимо разтревожен. — О! —

възкликна Джема, когато забеляза, че свещеникът ѝ сочи с поглед мъжа, който стоеше до нея. — Да — каза бързо тя, — да, съгласна съм. Свещеникът въздъхна облекчено.

— В такъв случай ви обявявам за мъж и жена. Можете да целунете булката.

Тя се обърна покорно към Конър. Големите му ръце повдигнаха воала ѝ. Джема му се изблеци и му се изплези.

Вместо да се шокира от това, Конър просто отметна глава и се изсмя силно и похотливо. Миг по-късно тя усети ръцете му около кръста и върху гърба си и той я придърпа към себе си и я прегърна. След това наведе глава и устните му се впиха в нейните и за първи път тя беше целуната, истински, от мъж.

Тази целувка не беше като благоприличните леки докосвания по бузите от срамежливите ѝ ухажори, нито като по-страстните ласки на по-смелите. Тази беше едновременно страшна и възбуждаща и Джема не усети погнусата, която беше очаквала. Дори усещането от допира на брадата му беше някак вълнуващо, също като начина, по който устните му караха нейните да се разтварят под натиска им, въпреки че тя не искаше това.

Господи, та тя отвърщаше на целувката му! В мига, в който осъзна това, Джема усети отвращение и се изтръгна от прегръдката му. Колко много ѝ се искаше да го зашлеви, но не можеше.

— Госпожо Макюън? — обърна се Конър към нея. — Тръгваме ли?

Тя се втренчи глуповато в него, след това погледна към пръстена, който тази сутрин чичо Арчибалд беше дал на бъдещия ѝ съпруг. Чичо ѝ си падаше по лъскавите неща и беше купил тази дрънкулка преди години, за да умилостиви леля ѝ Друсцила, която никога през живота си не се беше държала, сякаш беше доволна от нещо.

А сега тънкият златен кръг беше неин, въпреки че Джема не си спомняше как точно се беше озовал на пръста ѝ. Едно нещо беше сигурно — присъствието му беше жестокото доказателство, че тя вече принадлежеше на брадатия гигант, който стоеше пред нея, на този дивак, когото мразеше с цялото си сърце, но който въпреки това беше способен да накара коленете ѝ да омекнат само с една целувка. Как ще да се справи с това, за бога?

— Госпожо Макюън? — повтори учтиво Конър. — Всички ви чакат.

Тя го погледна и той отвърна на погледа ѝ спокойно, търпеливо и самоуверено.

— Не ме наричай така! — избухна Джема. — Никога вече не ме наричай така!

Тя видя как отец Матлок се вцепенява и се втренчи предизвикателно в съпруга си. Без да каже нищо, Конър се обърна и я остави да стои пред олтара. Сър Арчибалд я хвана за ръката и я поведе към залата, в която щеше да бъде сватбеният банкет.

Джема не докосна храната. Тя засядаше в гърлото ѝ. Джема стоеше като статуя от алабастр, докато чичо ѝ пое съпруга ѝ и свещеника с вино.

Разговорът беше безсмислен, атмосферата беше напрегната, но изглежда само Конър не забелязваше това. Той пиеше много и изяде истинска планина от храна, като показваше същите неприлични обноси, които я бяха ужасили вчера. Сега обаче варварските му навици и дори присъствието му вече нямаха значение за Джема и тя изобщо не вдигна поглед от чинията си, докато Конър не дръпна назад стола си и не се изправи.

— Бяхте много щедър, сър Арчибалд — каза той с напълно трезвен глас въпреки огромното количество алкохол, което беше изпил. — Но сега аз и съпругата ми трябва да тръгваме.

Тя вдигна рязко глава. Да тръгват? Накъде?

— Напълно ви разбирам — отвърна сърдечно чичо ѝ. — Чака ви дълъг път.

Път? Накъде? Тя погледна към чичо си, но той отбягваше погледа ѝ.

— Толкова скоро? — попита с треперещ глас преподобният Матлок.

— Ще отведе жена си в Шотландия — отговори му Конър.

Свещеникът се усмихна леко.

— О, така ли? Предполагам, че там имате дом?

— Горедолу — изръмжа в отговор Конър. — Очевидно е, че не съм богат човек.

— Момчето е решило, че не иска да живее на мой гръб — каза одобрително сър Арчибалд. — Смята да построи дом за Джема със

собствените си ръце. Каза ми го миналата вечер.

— Ще бъда също толкова щастлива и ако живеех в пещера — заяви язвително тя.

— Не отхвърляй тази възможност толкова прибързано — отвърна ѝ Конър.

Джема се намръщи и беше готова да му отговори, но гласът на чичо ѝ я спря.

— Качи се в стаята си и си пригответи багажа, мила. Ще ти дам една от каретите си като сватбен подарък. Ако побързате, можете да стигнете до Йоркшир, преди да се стъмни.

Джема обаче нямаше никакво намерение да изпълни желанието на чичо си и упорито отказваше да напусне дома му, докато всичките ѝ вещи не бъдат събрани. Не, тя не смяташе да оставя тук нито една от роклите си, шапките си, ръкавиците си, обувките си, шаловете си. Освен това възнамеряваше да вземе всичките си четки, гребени, музикалната си кутия, парфюмите си, скицниците си, моливите си, учебниците си по музика и романите си. Предметите, които ѝ бяха останали от родителите ѝ — а те бяха болезнено малко — бяха опаковани внимателно и прибрани в един от куфарите ѝ, чийто брой нарастваше с ужасяваща скорост.

Най-накрая сър Арчибалд се принуди да подари на младоженците още една карета, която беше натъпкана до тавана с вещите на племенницата му. Това означаваше също, че трябваше да изпрати още двама кочияши, които да я карат.

Оставаше едно последно препятствие — Джема настояваше да вземе със себе си и жребеца си. В това отношение чичо ѝ не искаше да бъде толкова щедър, защото знаеше колко ценно беше това животно и не му се искаше то да напусне конюшнията му. Тя обаче беше непреклонна. Чичо ѝ можеше да задържи кобилата, която беше родила Хелиос и която бе принадлежала на майка ѝ, както и жребеца, който беше бащата на Хелиос и който беше подарен на Джема за тринадесетия ѝ рожден ден от един богат собственик на земи, който имаше много синове и живееше наблизо. За негово нещастие, щедростта не му беше донесла нищо, защото Джема беше отказала да се ожени за когото и да било от синовете му.

Както ставаше винаги, най-накрая Джема получи своето.

Никой не продума, когато каретата тръгна напред. Джема седеше неподвижно, обърнала лице встрани от Конър, и той нямаше никаква представа за какво си мислеше тя. Едно нещо беше сигурно — в мислите ѝ нямаше нищо добро за него. Той обаче беше в много добро настроение. В крайна сметка, той беше на път за Шотландия, при това щеше да пътува много по-удобно отколкото на идване.

Сам бе предложил на Ийчърн и приятелите си да използва обществения транспорт до Дербишър. Като си мислеше за това сега, Конър нямаше как да не признае, че пътуването му беше отворило очите за много неща и въпреки че не му се искаше да го повтори, не можеше да твърди, че беше скучал нито за миг. А скуката беше основата на неговото съществуване.

Дългото пътуване на юг — голяма част от него той беше изминал пеша — го беше подготвило добре за ролята му. Той беше спал на плесенявали легла и във вонящи плевни. Конър беше печелил пари за храна, като се беше хващал на работа по пътя си, а един-два пъти дори беше изпросил милостиня от добре облечени господа само, за да види дали ще се получи. Междувременно беше оставил косата и брадата си да пораснат, бе носил само дрехите на гърба си и бе направил всичко по силите си да усвои грубите маниери на хората, които бе срещнал.

Истината беше, че пътуването му се беше оказало интересно и Конър изгаряше от нетърпение да разкаже за него на останалите. Толкова много му се искаше да види изражението на лицата им, когато се появеше пред тях с красивата си жена. Те му бяха дали шест месеца да се справи със задачата си, което беше обичайният срок при такива сложни облози, а той вече се връщаше в Единбург след само една седмица и беше готов да завърши задачата, която се беше оказала прекалено лесна. Що се отнасяше до гордата красавица на седалката срещу него, тя скоро щеше да си промени мнението. А и на него щеше да му бъде забавно да я укроти.

Той сложи, ръце зад тила си и се ухили на намръщения профил на съпругата си. Да, съдбата отново се беше държала щедро, много щедро с него.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Джема усети, че някой я разтърсва, и се събуди. Тя отвори очи и отначало не можа да познае брадатото лице, което се беше надвесило над нея. След малко обаче тя осъзна чие беше то и се сви на седалката. Конър се разсмя и ѝ даде знак да слезе от каретата.

Навън валеше леко и Джема потръпна, когато застана в осветения от факли двор на някаква странноприемница. Една жена се приближи към нея, представи се като съпруга на съдържателя и я отведе вътре, след което я поведе по скърцащи стълби. Двете влязоха в една скромно обзаведена, но чиста стая, в която гореше огън. Джема свали ръкавиците си и простря измръзналите си ръце над огъня.

— Ще се върна след малко с вечерята ви — каза жената и направи реверанс, преди да излезе.

— Предполагам, че чичо ми е платил за тази стая? — попита язвително Джема, когато Конър влезе при нея и едрото му тяло изпълни рамката на вратата. — Ти не би могъл да си позволиш дори едно легло, да не говорим за вечеря, нали?

— Ние имаме само едно легло — отвърна спокойно той.

Погледът ѝ проследи неговия и се спря върху желязното легло в ъгъла, върху което се виждаха две дебели възглавници и дебел пухен юрган. Джема погледна мъжа си.

— Но къде ще спиш ти?

— Тук, разбира се. Нали не си мислила, че ще имаме две отделни стаи?

Само че тя си беше мислила точно това и сега се втренчи ужасено в него. Конър се разсмя, когато забеляза изражението ѝ, и свали палтото си. Той се приближи до огъня, а Джема бързо се отмести и отиде да отвори вратата, защото се почука.

Една прислужничка влезе с вечерята им и Джема забеляза, че тя хвърля изпълнени с желание погледи към Конър. Тя направо кипна. Не беше честно! Конър Макюън заслужаваше точно такава жена — същество без потекло и образование, което намираше грубата му

мъжественост за привлекателна и което с удоволствие би споделило с него някой свинарник!

— Накъде сме тръгнали? — попита тя, когато прислужницата сервира храната и излезе от стаята. Джема изпитваше непреодолимо желание да се скара със съпруга си.

— Към една малка долина в Северозападна Шотландия. Едва ли си чувала за нея.

Джема беше уверена, че никога не беше чувала за мястото, което той имаше предвид.

— Дом ли имаш там?

— Горе-долу.

Тя се намръщи, когато си представи пещерата или колибата с под от пръст, в която той несъмнено се беше родил и израснал. Е, той можеше да изглежда колкото си искаше самодоволен! Тя не смяташе да му позволи да използва нито едно пени от парите ѝ, за да построи красива, голяма къща! В мига, в който Конър Макюън се обърнесе с гръб към нея, тя щеше да тръгне за Лондон!

Докато Джема се хранеше, Конър я наблюдаваше и прикритият ѝ гняв не му убегна. Внезапно той осъзна, че Джема никога не му беше задавала някакъв личен въпрос. Защо ли? Той знаеше също така, че тя не беше момиче, което ще се затвори в себе си така, както тя беше направила след сватбата им. Какво ли зло се мътеше в умната ѝ главичка? Може би обмисляше план за бягство?

Да, това трябваше да е, защото така можеше да се обясни и настоящето ѝ искане да вземе със себе си безбройните си вещи. Повечето от тях можеха да бъдат продадени на добра цена и парите, които щеше да получи за тях, щяха да ѝ осигурят добър живот, докато не създадеше ново бъдеще за себе си. А това нямаше да бъде трудно за момиче с нейния интелект и красота.

При тази мисъл устните му потръпнаха. Ама че хитруша! Човек нямаше как да не се възхищава на упорството и решителността ѝ и Конър трябваше да признае, че беше любопитен как тя щеше да му избяга. Той, разбира се, нямаше никакво намерение да ѝ позволява това засега. Не и докато не спечелеше облога и Гленарис бъдеше в безопасност.

Въпреки че беше много гладна, Джема откри, че не може да яде много. Присъствието на едрия мъж убиваше апетита ѝ. Вместо това тя

наблегна на гарафата с вино, като си наливаше чаша след чаша. Конър я наблюдаваше, без да казва нищо, но когато тя понечи да си налее пета чаша — дали пък не беше шеста? — той я спря, като улови китката ѝ с ръка.

Погледът ѝ срещна неговия.

— Какво правиш?

— Преча ти да се напиеш.

Тя отметна глава.

— Малко си закъснял.

— Виждам — отвърна усмихнато той, но все пак измъкна чашата от ръцете ѝ и сложи гарафата на пода под стола си.

Джема го огледа мълчаливо и предизвикателно. Главата ѝ беше замаяна, но тя се чувстваше смела и безстрашна. Ако не беше голямото му космато палто, Конър изглеждаше почти като човек, а обноските му тази вечер бяха многократно по-добри в сравнение с ужасните му маниери от предишния ден и по време на сватбения им банкет.

— Знаеш ли, че си много загадъчен мъж, Конър Макюън?

Той я погледна изпитателно.

— Така ли? И по какъв начин?

— По много начини. Например, защо обноските и видът ти са като на обикновен просяк, а говориш като образован човек? Дори като джентълмен понякога.

— Така ли?

— Няма да ми отговориш, нали?

Той оглеждаше мълчаливо лицето ѝ. Виното беше накарало зелените ѝ очи да заблестят и беше зачервило бузите ѝ. Когато погледът му се спря върху устните ѝ, той си спомни сладостта на устата ѝ, когато я беше целунал по време на сватбената церемония.

Когато Конър внезапно бутна стола си назад и се изправи, Джема се втренчи ужасена в него. Без да продума, той се наведе, вдигна я на ръце и я отнесе на леглото.

— О, не! — извика тя и се опита да му се изплъзне.

Конър бързо я затисна с тежестта на тялото си и ръцете му се озоваха от двете страни на главата ѝ. Тя го гледаше втренчено и дишаше учестено.

— Страх ли ви е, госпожо Макюън? — подкачи я тихо той. —
Защо?

— Знаеш защо! — отвърна задъхано тя.

— Наистина знам — съгласи се Конър, докато се наслаждаваше
на усещането на стройното ѝ тяло под своето. — Но дали ти знаеш?

Джема не отговори.

— Знаеш ли какво ще се случи, Джема? — попита отново той. —
Ти не си имала майка, която да ти разкаже за някои неща. Знаеш ли
какво става между мъжете и жените, когато са заедно, както сме ние
сега?

Джема затвори очи.

— Да — прошепна тя.

Конър се наведе и обхвана с ръка едната ѝ гръд през роклята.

Тя подскочи.

— Престани! Пусни ме!

Вместо да я послуша, Конър наведе глава и устните му се впиха
в нейните. Брадата му драскаше лицето ѝ и той усети как Джема
потръпва. Той започна да я целува още по-дълбоко, като се опитваше
да промъкне език между устните ѝ, които тя стискаше упорито.

Джема замахна и добре прицеленият ѝ юмрук се стовари право в
окоото му.

— Ау! — Конър се дръпна рязко назад и я погледна гневно. В
него се бореха недоверие и желание и съвсем естествено желанието
победи, въпреки че Конър никога не беше лягал с жена, която не
проявяваше никакво желание да бъде с него. Той бе имал намерението
да я спечели с опитното си любене, тъй като знаеше отлично как може
да накара една жена, особено ако беше девствена като Джема, да
изпита копнеж, като я целува и я докосва. Той имаше голям опит в
любовните истории, но непокорството, което видя в погледа на Джема,
и усещането за вцепененото ѝ тяло му подсказаха, че тя няма да
реагира на усилията му.

Дали пък не грешеше?

Той стана от леглото и бързо съблече дрехите си. Изпита огромно
удоволствие, когато видя как Джема го зяпна с широко отворени очи да
сваля панталоните си.

— Какво има? — подкачи я той. — Няма нищо, което не си
виждала преди.

Той се върна гол на леглото и я притисна между бедрата си. След това се наведе и разкъса роклята ѝ. Гледката на бялата ѝ кожа под бродирания ѝ корсет го възбуди. Мъжествеността му пулсираше неудържимо, докато той развързваше долните ѝ дрехи и ги захвърляше на пода.

Джема се съпротивяваше, но бедрата му бяха приковали голото ѝ тяло към леглото и Конър бе хванал двете ѝ китки с едната си ръка и ги държеше над главата ѝ, така че тя можеше само да се извива безуспешно.

— Ще викам! — изсъска тя.

— Никой няма да дойде. Все пак ние сме женени законно.

Конър забеляза искрите в погледа ѝ и се стовари със стон върху нея. Не беше спал с жена от месеци, което сигурно обясняваше защо това стройно, непокорно момиче го вбесяваше. Устата му покри нейната, разтвори устните ѝ и езикът му се плъзна между тях.

Джема се извиваше уплашено под него, но той легна с цялото си тяло върху нея, без да сваля устни от нейните. Джема усещаше тесните му бедра да се притискат в нейните, а копието му пулсираше между краката ѝ. Докато китките ѝ все още стояха стиснати в едната му ръка, другата му ръка се промъкна между телата им, плъзна се по стомаха ѝ и смело се вмъкна между краката ѝ.

— Не! — изстена тя срещу устните му, но ръката му продължи да я гали, докосваше я на място, което досега никой не беше докосвал, и я караше да се гърчи от усещания, каквито досега не беше познавала. В крайниците ѝ започна да се промъква нещо странно, което ги караше да изглеждат натежали и отпуснати. Странни вълни на удоволствие преминаваха по тялото ѝ.

Господи, това сигурно се дължеше на виното...

Сладкото мъчение продължаваше и пропъждаше страховете и съпротивата ѝ, като ги заменяше с чисто удоволствие. Дъхът ѝ замря, когато най-невероятни усещания започнаха да заливат тялото ѝ. Тя усети как в нея се надига горещина, докато Конър продължаваше да я гали с ръце и устни. Джема усещаше как омразата ѝ към него бавно се стапяше под бурята от удоволствие. За бога, какво ставаше с нея?

Горещината започна да става непоносима и бедрата ѝ сами се издигнаха нагоре, за да посрещнат неговите. Конър изстена, разтвори краката ѝ с коляно и навлезе дълбоко в нея.

Въпреки че Джема вече беше топла и влажна, тя не беше подготвена за острата болка от жестокото разкъсване на последната преграда пред девствеността ѝ. В гърлото ѝ се надигна вик, но през стиснатите ѝ устни излезе само тих стон.

Конър я притисна към себе си и ръцете му се плъзнаха под стегнатия ѝ задник, за да я повдигне към себе си, докато продължаваше да влиза и излиза бясно в нея. Никога досега не беше изпитвал толкова силно удоволствие, когато се забиваше в такова меко същество, чиито стенания щяха да го подлудят от възбуда.

Той скоро достигна върха, притисна се плътно към нея, изпъшка и заби лице в извивката на врата ѝ. Миг по-късно той остана да лежи неподвижно върху нея.

Дълго време нито един от тях не се помръдна. Напълно изтощен, Конър лежеше върху младата си съпруга и се наслаждаваше на усещането от близостта ѝ. След това той се размърда и бавно се отдръпна от нея.

Джема незабавно му обърна гръб, зарина лице в извивката на ръката си и започна да хлипа. Изненадан, Конър сложи ръка върху рамото ѝ.

— Не ме докосвай! — изкрещя тя толкова силно, че сигурно всички в странноприемницата я чува. — Ако ме докоснеш отново, ще те убия!

Той се сви от удивление. Това ли беше нейната благодарност за това, че се беше постарал да направи първата им брачна нощ приятна? Господи, нито една жена не беше бесняла като дяволица, след като се беше любила с него! Какво ѝ ставаше, по дяволите?

Разбира се, Конър знаеше отлично отговора на този въпрос и внезапно изпита срам. Обзет от съжаление и растящ гняв, той стана от леглото и бързо се облече. Конър изпита силно изкушение да излезе от стаята, но знаеше, че не може да си позволи да остави лукавата си жена сама.

От друга страна, той нямаше намерение да се оттегли с подвита опашка. Нито пък смяташе да даде на момичето възможност да избяга и да го направи за посмешище пред всички. Той сграбчи палтото си и го простря на земята пред вратата.

Остана да лежи там през по-голямата част от нощта. Беше му студено и адски неудобно, а настроението му беше направо

отвратително, защото приглушеното хлипане откъм леглото продължаваше и на Конър му се струваше, че никога няма да спре.

ГЛАВА ПЕТА

Конър гледаше как прислужницата, която донесе закуската, трепери, докато оставяше подноса и отиваше към огнището да запали огъня.

— Аз ще направя това — тросна се той, като се надигаше от стола, в който бе седнал няколко часа преди разсъмване. — Махай се.

Момичето хвърли един поглед на изражението му и бързо излезе от стаята. Конър разтри мускулите си, които го боляха ужасно, отиде до огнището и започна да разбърква жаравата. Когато пъновете се разгоряха, той отново седна до масата и си наля чай.

— Ела да се нахраниш, преди закуската да изстине — нареди той, но откъм леглото не последва отговор.

Конър се намръщи. През цялата нощ той бе останал да лежи буден и бе слушал как Джема се върти в леглото. Едва когато се беше отказал да спи, тя беше притихнала. Несъмнено беше заспала от изтощение.

Конър реши да я остави да спи. Така поне щеше да си спести сълзливите укори, когато се събудеше!

Тази мисъл го накара да се намръщи още повече. Той се дразнеше на себе си за това, че не можеше да забрави сълзите, които тя беше проляла миналата нощ и за които той беше единствената причина. Какво му беше станало, по дяволите? Беше се нахвърлил върху жена си като някакво похотливо животно! Тя не беше първата девственица, която беше дефлорирал, и той знаеше прекрасно, че един мъж трябва да се държи нежно и внимателно с младите момичета. Вместо това се беше забравил и се беше нахвърлил върху нея като разгонен глиган, беше я наранил и вероятно беше разбил всички нейни илюзии, че любенето може да бъде приятно както за мъжа, така и за жената.

Е, по дяволите, кой можеше да го обвини за това? Той беше изкарал седмици без жена, а въпреки своята неопитност Джема Беърд определено беше жена, която можеше да накара всеки мъж да изгуби

самообладание! Дори сега тялото му реагираше на мисълта за онова, което се беше случило между тях миналата нощ. Да, той я желаше отново, но едва ли скоро щеше да има това удоволствие.

Докато се хранеше, той продължи да се мръщи в очакване Джема да се размърда, но очакванията му не се оправдаха. След известно време Конър започна да подозира, че тя всъщност беше будна, но се правеше на заспала, защото не искаше да го вижда. Това го накара да се почувства още по-голям мръсник. Той беше уверен, че Джема е гладна и че спешно трябва да използва нощното гърне, да не говорим за това, че сигурно отчаяно ѝ се искаше да се измие, след като миналата нощ той я беше оставил наранена и кървяща.

Той изръмжа тихо, блъсна силно стола си назад и се изправи.

— Излизам — каза троснато той. — Няма да те притеснявам, докато не стане време за тръгване.

Когато вратата се затръшна зад него, Джема предпазливо отмести одеялото и стана от леглото. Тя изтича до умивалника и се наведе над него, защото беше уверена, че ще повърне. Цяла сутрин се беше опитвала да се пребори с гаденето и болката от онова, което той беше направил с нея, както и с ужаса от това, че знаеше, че всъщност беше реагирала и дори се беше наслаждавала на бруталното му нападение.

Тя изстена и се наведе още по-ниско над умивалника, но нищо не се случи. След това изми кръвта от бедрата си. Господи, колко много мразеше този човек! Трябваше да избяга от него сега, веднага, преди да бяха спрели да пренощуват някъде другаде и той отново да направи това ужасно нещо с нея!

Тя се отпусна на един стол до масата и изяде храната, която Конър ѝ беше оставил, въпреки че закуската вече беше изстинала и ѝ липсваше апетит. Джема знаеше, че щеше да има нужда от цялата си сила, ако искаше да му избяга. Само ако чичо Арчибалд ѝ беше дал малко пари или поне ключовете за сандъчето, в което пазеше всичките си скъпоценности! Но не, той беше предал всичко на Конър и сега Джема се питаше дали не го беше направил нарочно. Дали и двамата не подозираха, че тя ще се опита да избяга?

Ако беше така, шансовете ѝ да надхитри човек като Конър Макюън не бяха големи. Той беше също толкова умен, колкото и

отвратителен, всъщност, той беше толкова умен, че сигурно през цялото време я беше държал под око, без тя дори да разбере.

— Ще трябва да измисля нещо друго — прошепна Джема. — Все трябва да има някакъв начин да го изненадам.

Но как? Очите ѝ се насълзиха и тя бързо ги избърса с ръка. Миналата нощ беше плакала повече от достатъчно. Истерията нямаше да ѝ помогне с нищо. Сега трябваше да бъде спокойна и да мисли трезво, ако искаше да се измъкне от тази ужасна бъркотия.

Тя си помисли, че може да се отърве, като убие Конър, но миг покъсно отхвърли тази идея. Хладнокръвното убийство не беше в нейния стил, а и тя не разполагаше с никакво оръжие.

Независимо от това кръвожадните ѝ мисли я накараха да се усмихне. Всъщност, Джема беше започнала да се чувства по-добре, след като се беше нахранила и беше започнала да мисли за отмъщение. Тя никога не бе изпадала в отчаяние и дори грубостта на Конър и подлостта на чичо ѝ не можеха да я накарат да го направи.

Е, чичо ѝ Арчибалд може и да се беше отървал от нея, а Конър може би смяташе, че след като беше сложил венчалната халка на пръста ѝ, всичко беше наред, но и двамата правеха голяма грешка, като пренебрегваха Джема с такава лекота. Ако Конър Макюън дори за миг си беше помислил, че тя доброволно щеше да му предаде богатството си — и тялото си! — значи го очакваше неприятна изненада. Вярно, че той беше умен, умееше да манипулира хората и беше многократно посилен от нея. Но Джема също не беше глупачка и притежаваше достатъчно сили и упоритост, за да се справи с един просяк, чийто мозък очевидно беше замъглен от алчност!

На вратата се почука и Джема скочи от стола си, готова да се сбие със съпруга си. В стаята обаче влезе съпругата на съдържателя, която носеше поднос с горещ чай и усмихнато съобщи на Джема, че съпругът ѝ я очаквал долу. Каретите били натоварени и готови за тръгване.

— Ще слеза след малко — обеща Джема и вдигна решително брадичката си.

Пътуваха мълчаливо и тишината между тях беше студена като утринния въздух. Откакто бяха седнали на местата си, Джема нито

веднъж не беше погледнала Конър, нито пък му бе казала нещо.

Никой никога не беше пренебрегвал Конър толкова демонстративно и гордостта му беше наранена. Той обаче реши, че тази игра можеше да се играе от двама, и затова остана да седи намръщен и безмълвен на седалката срещу нея. Скоро обаче той осъзна дразнещия факт, че не можеше да пренебрегва Джема толкова, колкото му се искаше. Колкото и да се опитваше, той не можеше да отрече, че дори самото ѝ присъствие в тясната карета го караше да я желае отново.

Той се загледа в меката извивка на устата ѝ, докато тя седеше с извърнато встрани лице, повдигнала презрително брадичката си. Конър си спомни как бе вкусвал тези сладки устни предишната нощ и какво бе изпитал, докато бе плъзгал уста по копринения ѝ врат. Въпреки че Джема беше облякла тежкото си пътническо палто, Конър виждаше издутината на гърдите ѝ на мястото, на което палтото се беше разтворило малко.

Стомахът му се стегна. Господи! Тя беше създадена за любов и той я желаше болезнено.

„Ще те имам, когато си пожелаеш, Джема Беърд“ — помисли си арогантно той.

И следващия път тя нямаше да се държи толкова студено.

Слънцето тъкмо беше започнало да се скрива зад западния хоризонт, когато каретите им влязоха в оживения промишлен град Лийдс. Когато забеляза димящите комини на фабриките и почернелите от сажди къщи, Джема отпрати благодарствена молитва към небето. Конър беше позволил само едно кратко спиране на обяд, колкото да хапнат и да пият чай и сега крайниците я боляха от умора. Когато каретата спря в павирания двор на някаква странноприемница, Джема скочи към вратата.

Конър се озова мълниеносно пред нея. Последва кратко боричкане, тъй като тя не искаше да се откаже от възможността да излезе първа навън. Най-накрая той я хвана през кръста и я вдигна, след което я стовари грубо на седалката зад себе си. Докато Джема се опитваше да стане, Конър пъргаво скочи навън.

— Няма да ти позволя да избягаш — предупреди я той, когато се обърна да я погледне.

— Искам само да отида до тоалетната! — тросна се в отговор тя, като го гледаше гневно през вратата. — Отдръпни се!

— Забрави това! Никъде няма да ходиш без мен! — Конър протегна ръка и сграбчи китките ѝ, за да ѝ попречи да не се хвърли навън през вратата.

— Пусни ме! — извика Джема, докато се опитваше да се отскубне от железните му пръсти.

— Хей! Какво има?

Джема и Конър се обърнаха и видяха двама мъже в тъмносини униформи да се приближават към тях откъм ъгъла на улицата. Очите ѝ светнаха и сърцето ѝ заби учестено в радостно очакване. Полицаи! Колко весело щеше да бъде как арестуват Конър Макюън и го завличат в затвора!

Докато полицаите приближаваха каретата, израженията им станаха тревожни. Те огледаха парцаливите дрехи на Конър и ръката му, която стискаше китките на Джема.

— Притеснява ли ви този човек, госпожо? — попита единият полицай, докато другият бавно вадеше палката от колана си.

Джема не пропусна да се възползва от възможността.

— Да, да! — извика тя. — Той ме чакаше да слеза от каретата и ми поиска пари и когато му отказах, се опита да ме измъкне навън! Помогнете ми, моля!

Отчаяната ѝ молба беше възнаградена с изплющяването на палката и полицаят нанесе жесток удар върху китката на Конър. Макюън изрева, обърна се и сграбчи мъжа за врата. Другият полицай мигновено се озова между тях и тримата мъже се вкопчиха един в друг и започнаха да се налагат, като дишаха тежко и на пресекулки.

Ооо! Това вече беше твърде много! Джема изскочи от каретата и заподскача около тримата, като гледаше да се държи на безопасно разстояние. Всеки път, когато Конър се озовеше с гръб към нея, тя го ритваше няколко пъти изотзад.

Джема беше готова да се разсмее на глас, толкова голямо удоволствие ѝ доставяше всичко това. За нещастие, със свръхчовешки вик, Конър успя да отхвърли по-едрия полицай. В мига, в който

Макюън успя да освободи ръцете си, той размаха юмруци и след няколко секунди спасителите на Джема се озоваха в канавката.

Джема изпищя ужасено и се пхна отново в каретата, но Конър я улови на стъпалото. Той сграбчи ръцете ѝ и я разтърси силно.

— Кажи им истината! — изръмжа той. — Кажи им, преди да съм ти откъснал проклетия врат!

Тя отметна глава.

— И да пропусна възможността да видя как те вкарват в затвора?

— Искаш ли да се измъкнеш жива от тази история или не? — попита той през стиснатите си зъби.

За щастие, тонът му събуди чувството ѝ за самосъхранение. Радостта ѝ бързо се изпари.

— О, добре — каза тя. — Щом настояваш.

Конър я разтърси и Джема беше готова да се закълне, че чу зъбите си да тракат.

— Този... този господин е моят съпруг — призна неохотно тя на двамата полицаи, които все още лежах в канавката. — Имахме малко несъгласие относно това къде да спрем да пренощуваме. Съжалявам, ако сме ви създали погрешно впечатление.

— Сигурна ли сте, госпожо? — попита единият от тях, докато се надигаше, пъшкайки.

Пръстите на Конър се впиха в плътта ѝ.

— Да — каза тя. — Сигурна съм.

Полицайте се спогледаха, след което погледите им се спряха върху Джема. Конър стоеше задъхан, но не отпускате хватката си.

— Мисля, че те все още не са убедени, скъпа.

— О, много добре — каза тя, раздражена, нетърпелива и адски гладна. — Щом толкова искате да знаете, ние се оженихме тази сутрин и оттогава сме на път. Можете ли да повярвате колко невъзпитан е този човек, след като очаква съпругата му да спре, за да прекара първата си брачна нощ в Лийдс? Искях нещо романтично, а какво получих? Фабрики и комини! Огледайте се само! Това не отговаря на представата ми за...

Тя млъкна, защото двамата полицаи определено бяха започнали да изглеждат раздражени. „Горкичкият — беше изписано на лицата им, — за каква фурия с отровен език се е оженил!“

Полицайте изтупаха униформите си, отдадоха чест и се извиниха — на Конър, а не на нея. След това се отдалечиха с очевидно облекчение.

Едва когато полицайте се скриха зад ъгъла, Конър пусна китките й и я отблъсна толкова неочаквано, че тя залитна назад и се подпря на седалката.

— Опитай това отново и ще те убия — изръмжа той.

Джема едва успя да прикрие смеха си. О, ама той наистина беше вбесен! Какво му имаше? Да не би да го болеше задникът? Е, тя се надяваше да е така!

Джема се направи на смирена, слезе от каретата и го последва покрай слугите на чичо си, които бяха наблюдавали сценката с отворени от удивление уста от седалките си на каприте. Конър и Джема влязоха в странноприемницата, взеха ключа за стаята си от съдържателя и се качиха в стаята по скърцащите стъпала.

Конър я заключи в стаята, без да й каже нищо. Джема застана пред огнището увита в палтото си, като се наслаждаваше на победата си и за първи път не се интересуваше от това, че беше затворничка. В крайна сметка, тя имаше достатъчно причини да се чувства радостна. Беше успяла да накара Конър да загуби самообладание, беше се отървала от голяма част от собствения си гняв за негова сметка и за малко не бе станала свидетелка на арестуването му. Не беше зле само за една вечер.

Тя чу изскърцването на ключа в ключалката и се обърна рязко с лице към вратата, като приглади роклята си и изправи рамене. Когато Конър влезе, последван от съдържателя, който носеше вечерята им, Джема се опита да изглежда спокойна.

Никой не продума нито дума. Конър посочи на съдържателя да остави подноса на масата. Съдържателят отвори бутилката с вино и излезе навън с поклон и очевидно облекчение.

Настъпи тишина, която продължи, докато Конър свали палтото си и го захвърли на облегалката на един стол. След това той се обърна към нея. Джема вече беше вирнала брадичка в очакване на поредната схватка с него. Но тя не успя да каже нищо, а само зяпна, когато забеляза окървавената рана над дясното му око.

— Ти си ранен!

Конър я изгледа гневно.

— Знам това, благодаря ти. Един от твоите... спасители успя да ме улучи с палката си. — Той придърпа един стол, седна до масата и вдигна кърпата от една чиния с добре изпечено пиле.

— Първо трябва да почистиш раната — каза Джема.

— Че защо?

Тя се втренчи в него, сякаш мислеше, че внезапно си е загубил ума.

— Защото в противен случай ще се инфектира!

Когато Конър не показа с нищо, че ще я послуша, тя издаде звук на отвращение и отиде до нощната масичка да вземе каната и легена за миене, които се намираха там. След това бръкна в джоба си и извади една кърпичка.

— Какво си намислила, дявол да го вземе? — попита подозрително Конър.

— Той как изглежда? — отвърна подигравателно Джема.

— Все едно, че ще ти повярвам, че те е грижа за мен — изръмжа той в отговор.

Тя му хвърли един поглед, който ясно показваше, че всяко подобно предположение беше признак на лудост. След това потопи кърпичката си във водата и докосна раната на челото му. Конър изсумтя от болка.

— Не мърдай.

— Можеш да бъдеш по-нежна — изръмжа той.

Но Джема нямаше никакво намерение да бъде нежна, въпреки че изпитваше слабо чувство за вина, защото знаеше, че тя беше виновна за раните му. Да, раната не беше само една. Имаше още няколко ожулвания по бузата и слепоочието, които вече бяха започнали да потъмняват, и една кървавочервена рязка, която се виждаше под яката на ризата му. Джема подозираше, че скоро цялото му тяло щеше да посинее.

Така му се падаше! Това беше само малка част от наказанието, което той заслужаваше за това, че се беше оженил за нея против волята ѝ само за да се докопа до парите ѝ!

— Ау! — изрева Конър.

Тя го бутна назад в стола му.

— Казах ти да не мърдаш!

— Тогава спри да ме измъчваш!

— Това е само малка част от всичко, което бих искала да направя с теб! — отвърна троснато Джема.

Двамата се втрениха гневно един в друг. Но може би Джема бе започнала да изпитва някакво съжаление за всичките номера, които му беше извъртяла, защото, когато започна отново да почиства раната му, вече беше по-внимателна и нежна. Толкова нежна, че докосванията ѝ се превърнаха в невероятно мъчение за Конър, който досега никога не бе усетил любезност от нейна страна.

Той стоеше напълно неподвижно, докато пръстите ѝ едва докосваха кожата му. Джема стоеше по-близо до него, отколкото някога беше стояла — ако се изключеха няколкото мига, в които я беше целувал и когато я беше обладал — все моменти, в които тялото ѝ се бе вцепенявало от отвращение. Но сега в нея нямаше нищо, което да показваше, че той я отвращава и когато тя се наведе напред красивите ѝ гърди изпълниха полезрението му. Конър осъзна, че му беше необходимо огромно усилие, за да остане неподвижно на мястото си.

— Стига си мърдал! — нареди Джема.

— Не мърдам!

— Напротив, мърдаш!

Тя се наведе още по-напред и това само влоши положението още повече, защото въпреки голямото разстояние, което бяха изминали този ден, някак беше успяла да запази миризмата си на чисто. Внезапно Конър изпита непреодолимо желание да я дръпне в скута си, да улови малкото ѝ лице между ръцете си и да зацелува упоритите ѝ устни. Мисълта за това го накара да изстене. Джема незабавно отстъпи назад.

— Съжالياвам. Но вече свърших. Късметлия си, че няма да имаш нужда от шевове.

Тя говореше бързо, докато изплакваше кърпичката си и я простираше над огнището да изсъхне. Джема изхвърли легена с окървавената вода през прозореца, напълни го отново с чиста вода от каната и подсуши масата. Тя се радваше на възможността да върши нещо, защото така можеше да събере мислите си и да потисне... нежността, която беше изпитала, докато беше промивала раната на Конър.

Боже милостиви, това беше лудост! Тя не изпитваше състрадание към този човек! Та тя го мразеше!

Но защо тогава пръстите ѝ бяха станали толкова нежни въпреки волята ѝ, докато се беше навеждала над него и защо сърцето ѝ беше подскочило толкова странно при близостта му? Ха! Вероятно пулсът ѝ се беше ускорил само защото толкова много ѝ се беше искало да разбие арогантната му глава!

Независимо от това, единствено тя беше виновна, че полицаите бяха наранили Конър Макюън. Като се замислеше над случката сега, тя виждаше, че беше постъпила глупаво и колкото и да си напомняше, че той напълно заслужаваше онова, което го беше сполетяло, просто повече не можеше да изпитва предишното самодоволство.

Тя погледна към него. Конър седеше неподвижно до масата с наведена глава, а ръцете му бяха отпуснати между краката. Очевидно изпитваше силна болка и тя отново усети онова странно трепване на сърцето си. Внезапно Джема изпита непреодолимо желание да отиде до него, да сложи ръце на раменете му и да му каже колко много съжалява...

Конър обърна глава към нея и погледите им се срещнаха. Изражението му беше предпазливо и хладно.

Внезапно магията изчезна. Джема вирна брадичката си и му обърна гръб.

— Излизам — каза троснато Конър и бутна стола си толкова рязко назад, че той се завъртя на една страна. Вратата се затръшна зад него, преди Джема да успее да му отговори. Този път ключът не се превъртя в ключалката.

Някак си обаче за нея нямаше значение, че той беше пропуснал да я заключи. Внезапно Джема се почувства толкова изтощена, че дори не можеше да мисли за бягство. Дългото пътуване и неприятната сцена в двора на странноприемницата бяха изсмукали всичките ѝ сили. Тя си каза, че в момента нищо не тежеше на съвестта ѝ. Абсолютно нищо!

Тя не се докосна до вечерята си и се пхна в леглото, както си беше с дрехите. Нищо, че тежките поли на роклята ѝ се омотаваха около краката ѝ, а дантелите около китките и врата ѝ дразнеха кожата ѝ. Тя нямаше да остави на показ дори един сантиметър гола кожа, за да не изкуши своя съпруг варварин, когато той се върнеше!

Но той не се върна и с настъпването на нощта навън започна да става все по-тихо. Вратите на съседните стаи се затваряха под съпровода на изморени гласове. Джема се опитваше да се пребори с

умората си, но очите ѝ не искаха да стоят отворени повече. Когато най-накрая заспа, тя все още беше сама на тясното желязно легло.

ГЛАВА ШЕСТА

— Джема.

Тя се зарови още по-дълбоко под одеялата.

— Джема, събуди се.

— Махай се.

— Хайде, момиче! Време е да тръгваме.

— Казах ти да се махаш.

Една ръка хвана рамото ѝ и я разтърси. Тя изстена, повдигна глава и видя Конър надвесен над нея. Тя отмести косата от очите си и се загледа в него с празен поглед.

— Време е да тръгваме — повтори отсечено той. — Оставих те да спиш повече, отколкото трябваше.

Мъглата, която беше обвила съзнанието ѝ, се вдигна бавно. Джема забеляза, че раната на челото му беше започнала да заздравява, но охлузването на бузата му беше потъмняло и го правеше да изглежда заплашителен като закоравял кавгаджия по кръчмите. Това впечатление се подсилваше и от широките рамене на този гигант с неговата подобна на грива черна коса, чиято близост караше дъха на Джема да застива в гърдите ѝ.

— Тогава излез, за да се облека — тросна се тя.

— Ти си облечена — напомни ѝ той. — Какво има? Страхуваш се да не бъдеш насилена и затова снощи си легнала с дрехите си? Е, вече няма от какво да се страхуваш. Нямам намерение да си губя времето с кльоцаво, твърдоглаво девойче като теб.

Какво означаваше това? Дали не си беше намерил друга? Къде беше ходил цяла нощ?

Тя усети абсурден гняв. Абсурден, защото трябваше да се радва, а не да се ядосва, че Конър беше насочил вниманието си към друга! Господи, ако не беше уверена в обратното, щеше да си помисли, че ревнува! Самата мисъл за това беше толкова невероятна, че Джема зарови лице във възглавницата, без да каже нищо повече.

Конър я разтърси отново.

— Джема! — изрева раздразнено той.

— Казах ти да се махаш! — Тя се надигна, блъсна го с ръце в гърдите и падна обратно в леглото. Ама че силен беше този мъж! И само вчера на два пъти се беше заканил да ѝ извие врата!

„Трябва да избягам от него“ — помисли си тя, докато вратата се затръшваше зад широкия гръб на Конър. Но как щеше да го направи? Джема нямаше никаква представа накъде се бяха запътили, нито пък знаеше как да отвлече вниманието му. На всичкото отгоре тя нямаше намерение да си тръгва без Хелиос и без вещите си, но чичо ѝ беше платил щедро на кочияшите да се грижат те да стоят далеч от Джема. Тя подозираше, че да пътува сама и без пари по пътищата на Англия вероятно нямаше да бъде по-приятно от пътуването с човек като Конър Макюън.

Тя си каза да бъде търпелива, въпреки че това беше последното нещо, което искаше. Най-добре щеше да бъде да изчака Конър да я заведе в бордея, който наричаше свой дом и да го убеди, че може да ѝ има доверие. След това щеше да се измъкне, преди той да усети какво става — освен ако преди това не го вбесеше толкова, че той сам да я изхвърли!

Едно нещо обаче беше сигурно — тя нямаше да му позволи да я докосне отново, особено пък по начина, по който го беше направил поминалата нощ.

Внезапно в съзнанието ѝ се появиха срамни картини. Тя видя ясно огромните ръце на Конър, които опипваха голото ѝ тяло, устните му върху своите, краката му вплетени в нейните, докато проникваше в тялото ѝ и я докосваше по-интимно, отколкото тя бе смятала за възможно.

— Проклет да е! — прошепна Джема. Ако се опиташе да направи това с нея отново, тя щеше да откъсне онова проклето нещо от тялото му! Да видим какъв мъж щеше да бъде без своята мъжественост това голямо животно!

А за това, че я беше нарекъл кльоцаво, твърдоглаво девойче...

— Джема! — Викът беше придружен от силно чукане по вратата, от което стените и дъските на пода се разтресоха. — Навън е студено, жено! Защо се бавиш толкова, по дяволите?

Тя вдигна легена и го захвърли с всички сили срещу вратата. Водата се разплиска навсякъде.

Настъпи гробна тишина и след малко вратата се откряна и Конър надникна в стаята.

— Виждам, че съм ти липсвал — каза ухилено той и затвори вратата.

Два дни по-късно те влязоха в Шотландия и Конър ѝ обясни накъде бяха тръгнали. Движеха се по пътя Отърбърн, който минаваше покрай древните римски руини от Стената на Адриан и щеше да ги отведе в граничните области на Шотландия. Конър ѝ каза, че за тази земя, възпята в толкова много балади, шотландци и англичани бяха водили безброй битки през вековете и Джема мислено си призна, че руините на безброй замъци и абатства придаваха невероятна красота на дивия пейзаж.

Джема никога през живота си не беше напускала Дербишър и не можеше да се прави, че не забелязва пейзажа, колкото и да ѝ се искаше да го направи. Есента беше оцветила в пурпурно хълмовете, които се издигаха към безкрайната синева на небето. Много от тях бяха покрити с кипящи водопади и бързи потоци. Скрити долини с оголени от вятъра дървета бяха прорязани от реки, чиято вода беше толкова чиста, че Джема можеше да види цветните камъчета на дъната им. Есенни цветя цъфтяха край пътя, а по сенчестите склонове пиренът гореше в ярко пурпурно и розово.

Селата, през които минаваха, бяха малко и на голямо разстояние едно от друго, но преминаването на двете им елегантни карети, следвани от чистокръвния жребец, предизвикваше любопитството на селяните дори на най-изолираните колиби, които бяха разпръснати из многобройните долини. Конър ѝ обясни, че повечето от хората, които живееха тук, бяха овчари или изполичари и Джема забеляза, че всички те бяха бедно облечени и доста мръсни. Въпреки студа на късния есенен следобед повечето от тях не носеха панталони под поличките си и бяха обути в износени, пробити ботуши или ходеха боси.

„Ама че паплач — помисли си тя. — И те са като Конър, просяци от първия до последния!“

Джема предполагаше, че това не трябва да я изненадва. В края на краищата, Шотландия беше родината на Конър и всеки един от тези

мръсни селяни би се възползвал от възможността, която се беше удаля на Конър.

— Имали някаква причина за това мръщение? — попита я неочаквано той. Това бяха първите му думи от повече от един час.

— Всъщност, има — отвърна троснато Джема и започна да му изказва мнението си с подробности, за да убие в него всички илюзии по отношение на начина, по който се чувстваше. Тя откри, че ѝ харесва да го унищожават с думи, особено след като ѝ стана ясно, че Конър предпочиташе по-скоро да ѝ изтръгне езика, отколкото да чуе дори още една дума.

— А какво ще кажеш за вечеря? — добави тя. — Признавам си, че умирам от глад! Освен това ми се иска да подишам малко чист въздух, ако нямаш нищо против. Наистина ли е необходимо да пътуваме толкова много всеки ден? Закъде си се разбързал? И накъде изобщо сме тръгнали?

Конър ѝ хвърли един поглед, който ясно показваше, че предпочиташе да я избави от нещастията ѝ — и себе си! — още сега. Вместо това обаче той отвърна хладно:

— Предполагам, че наистина ти се иска да разбереш, нали?

— Да ти кажа честно — отвърна Джема с леден глас, — опитвам се да не мисля твърде много за това.

— Ще преспим още веднъж по пътя — каза Конър, — след което ще изоставим каретите и ще изпратим багажа напред с каруци.

— Защо? — попита Джема, обзета внезапно от тревога.

— Защото ще трябва да прекосим Коомб.

— Какво?

— Коомб — отвърна самодоволно той. — Една от планините, които разделят пограничните области от южната планинска част на страната. Каретите едва ли ще успеят да минат оттам по това време на годината. В по-високите проходи може дори вече да има сняг.

Тя се втренчи гневно в него.

— Тогава как ще минем оттам?

— На коне.

На коне ли? Като войници, като бедни скитници? Джема стисна устни.

— Никога.

Конър присви очи.

— Скъпо момиче, не мисля, че имаш някакъв избор.

— О, напротив, имам.

— И какво ще направиш? — подкачи я той.

— Ще те убия. Ще избягам. И двете.

Конър се ухили.

— И как ще ме убиеш? Нямах оръжие.

Джема стисна юмруци.

— Все ще измисля нещо.

— Да, вярвам, че ще го направиш.

Безразличието му я вбесяваше. Пълната липса на уважение към чувствата ѝ, към общественото ѝ положение, към разбитите ѝ надежди за щастие, я нараняваше учудващо силно. Въпреки че по време на краткия си, самотен живот тя успешно се бе имунизирала срещу обидния начин, по който се държах с нея хората и беше приела факта, че съществуването ѝ няма значение за никого, Джема все пак усещаше как неочаквано в гърлото ѝ беше заседнала буца. И това я вбесяваше. Тя нямаше намерение да позволи на Конър Макюън да я разплаче! Той беше червей, човек, на когото не трябваше да обръща никакво внимание и който трябваше да увисне на първото дърво заради начина, по който я беше принудил да се омъжи за него!

— Мразя те — каза тя, без да се интересува колко детински прозвучаха думите ѝ.

— Вярвам ти — отвърна тихо той.

През останалата част от пътуването Джема не каза нищо, но постепенно осъзна, че Конър беше прав. Пейзажът ставаше все по-негостоприемен, а заедно с него и пътят. През целия следобед те продължиха да се изкачват, като каретите подскачаха по дълбоките бразди и камъните и колкото повече долините оставаха в далечината под тях, толкова по-мрачна и заплашителна ставаше околността. Пред тях се виждаха сивите грамади на планините.

„Те приличат на Конър — помисли си Джема, — мрачни, намръщени и грозни.“

Тя не можа да се въздържи и потръпна. Стига! Не можеше да се остави да бъде уплашена от него точно сега, без значение колко много той ѝ приличаше на тази пуста, чужда земя. Той си оставаше просто един презрян просяк, който стоеше много по-ниско от нея по

обществено положение и който заслужаваше напълно отмъщението, което Джема му готвеше.

Гневните ѝ мисли бяха прекъснати, когато Конър се наведе през прозореца да даде нареждания на кочияша накъде да кара. Джема не можа да чуе какво отвърна кочияшът, но ако се съдеше по тона му, той определено беше недоволен.

Това я накара да изпита самодоволство. Очевидно и слугите на чичо Арчибалд нямаха кой знае колко високо мнение за Конър. Искаше ѝ се само те да покажеха поне малко съчувствие към нея и да ѝ помогнат да избяга! Но това, разбира се, беше невъзможно. Чичо Арчибалд беше платил твърде щедро на тези алчни мародери и Джема не можеше да очаква никаква помощ от тях!

Каретите напуснаха главния път и тръгнаха по някакъв страничен път, който беше толкова неравен и едва се виждаше, че много скоро се наложи Конър да се качи на капрата, за да им казва накъде да карат в настъпващата тъмнина.

Останала сама в каретата, Джема започна да си мисли за бягство, за това как ще се хвърли през вратата и ще се претърколи в някоя клисура, преди някой да забележи отсъствието ѝ. Разбира се, това беше невъзможно. Не можеше да избяга без пари и без Хелиос, когото нямаше да успее да развърже незабелязано.

„Освен това — помисли си тя, — не мога да се измъкна ей така, без преди това да дам на онзи дългокрак варварин урока, който заслужава!“

Беше тъмно като в рог, когато каретите най-сетне спряха пред един малък хан, който беше построен сякаш по средата на пустошта. Вместо да отведе съпругата си в Единбург по много по-цивилизования път Джедбърг — Галашиълс, Конър беше избрал по-трудния — и по-неоживен — маршрут през Мофат и хълмовете Пентланд. Планът му беше всяка вечер да спират в изолирани странноприемници като тази тук, където възможността да бъде разпознат практически не съществуваше.

Тъй като вече бяха на по-малко от два дни път до Единбург, той не искаше да рискува да налети на някой свой познат, особено като се имаше предвид как беше облечен в момента и че беше придружен от

опърничавата си жена, която нямаше да се поколебае да му издере очите пред познатите му.

Затова той бе довел Джема в Кинкалий — това малко селце, в което живееха по-малко от дванадесет души и което се намираше в една тясна долина на западния бряг на езерото Уидо. Скалистите заливчета и гористите брегове на езерото отдавна бяха убежище за контрабандисти, крадци и избягали затворници — изобщо за всеки, който имаше някаква причина да отбягва главния път и полицаите, които патрулираха из градовете по протежението му. Кинкалий беше място, където всеки, който се нуждаеше от убежище, можеше да го намери, независимо от обстоятелствата. Обитателите на селцето открай време знаеха как да си държат устата затворена.

— И ти очакваш от мен да отседна тук? — попита Джема, когато Конър скочи от капрата да ѝ отвори вратата.

— Или тук, или под звездите.

За миг тя изпита изкушението да направи точно това, но вятърът се беше усилил и вече проникваше през наметалото ѝ, като я караше да трепери и да копнее за топлината на камина.

Прозорците на хана бяха тъмни и никой не излезе да им помогне да се погрижат за конете и да разтоварят багажа си. Никой не отвърна на почукването на Конър и той беше принуден да блъсне силно ниската дървена врата, при което тя се отвори и те влязоха вътре.

Джема се сепна, когато на прага я посрещна облак черен дим.

— Какво са запалили, за бога?

— Торф. Тук няма дърва за огрев. По-добре свикни с това.

Очите ѝ се насълзиха и тя ги избърса с кърпичката си, за да може да вижда. Миг по-късно ѝ се прииска да не го беше правила. Така никога нямаше да забележи, че подът беше от отъпкана пръст и толкова мръсен, сякаш никога не бе метен. Нито пък щеше да види мазните стени, опушения таван и гредите му, които висяха толкова ниско, че Конър трябваше да се приведе, за да мине под тях. И най-накрая, нямаше да ѝ се наложи да види грозния, дребен мъж с пъпчивото лице, който излезе да ги посрещне и гледаше Джема с неприкрита похот, докато по брадата му се стичаше супа.

— Да, какво искате? — изръмжа мъжът.

— Стая — отвърна кратко Конър и хвърли една монета на масата.

— Това не е достатъчно — намръщи се презрително мъжът. Джема забеляза, че повечето му зъби липсваха.

— Аз мисля, че е.

Конър и съдържателят се вгледаха враждебно един в друг. В тишината, която последва, Джема чу някой да шепне възбудено в задната стая и се приближи малко към Конър, просто защото така се чувстваше в по-голяма безопасност.

Очевидно дребният съдържател беше стигнал до заключението, че едрият, брадат пътник пред него не беше човек, с когото искаше да си има работа. Той прибра монетата в джоба си и им даде знак с кимване да го последват.

Джема присви очи, за да вижда по-добре в задименото помещение, и тръгна предпазливо по неравния под. Стаята им се намираще в края на един влажен коридор, в който нямаше нито един прозорец. Тясната врата нямаше нито ключалка, нито резе. Когато съдържателят я отвори, пантите изскърцаха силно.

— Каша? — изръмжа той, като говореше на Конър, но не сваляше похотливия си поглед от Джема. Тя потръпна и бързо мина покрай него и влезе в стаята.

— Възможно най-бързо. — Конър даде още една монета на съдържателя, след което уточни с него вечерята и стаите за кочияшите, докато Джема сваляше наметалото си и оглеждаше стаята.

Онова, което видя, я накара да замръзне на мястото си и да затаи дъх, за да не повърне. По пода бяха нахвърляни изсушени тръстики от онези, които за последен път бяха използвани през средновековието. Между тях бяха пръснати доказателства за престоя на други пътници, остатъци от храната им и разни боклуци. Леглото представляваше най-обикновен сламен матрак, сложен в единия ъгъл на стаята. Водата за миене в легена не беше сменяна откакто последният обитател на стаята си беше заминал, а Джема не смееше дори да погледне в нощното гърне. Тя се приближи бавно до малкото столче под прозореца и се отпусна на него.

Конър изпрати съдържателя да си върви и препречи вратата с тежкия железен прът от вътрешната ѝ страна. Той запали фенера,

който висеше на ръждясал железен гвоздей, и се обърна да огледа стаята.

— Знам, че не е кой знае какво — каза той най-накрая, — но ще останем тук само една нощ. Можеш да спиш на леглото. Аз ще сложа палтото си на пода и... — той млъкна, когато забеляза, че Джема не го слуша. Тя седеше в ъгъла с наведена глава, отпуснала ръце в скута си, и Конър внезапно осъзна, че долната ѝ устна трепереше, защото тя се опитваше да не се разплаче.

— О, по дяволите...

Той се извъртя с гръб към нея и прекара ядосано пръсти през косата си. Конър можеше да понесе гневните изблици на Джема, острия ѝ език, удивително силните ѝ юмручета, да, той всъщност ги предпочиташе пред безмълвното отчаяние, което я беше обзело в момента. С него той не знаеше как да се справи, а не беше свикнал да се чувства толкова безпомощен.

„Ти ми създаваш твърде много проблеми, Джема Беърд!“

Добре, че вдругиден щяха да бъдат в Единбург. Конър нямаше да губи време и веднага щеше да я покаже на Ийчърн, Картър и Кинг, след което незабавно щеше да я изпрати обратно в Дербишър. Адвокатите му щяха да уредят анулирането на брака, а банкерът му щеше да изпрати една значителна сума на Арчибалд Беърд, за да го компенсира за неприятностите. Гленарис щеше да бъде спасен и Конър щеше да си възвърне душевното спокойствие.

За нещастие, точно сега той не беше в състояние да направи нищо, за да помогне на Джема. Всички средства, които беше използвал за успокояването на разтревожени жени в миналото — целувки, ласки, подаряване на красиви дрънкулки или уверения във вечна любов — нямаше да му свършат никаква работа този път. Всъщност, той дори подозираше, че ако се опиташе да приложи някое от тях, тя най-вероятно щеше да се опита да го убие.

Затова той направи единственото нещо, което можеше да направи един уважаващ себе си мъж — обърна се и избяга. По-точно, той за малко не изкърти вратата от пантите в бързината си да излезе от стаята.

Конър беше вбесен. Дяволите да го вземат това момиче! С какво право се отнасяше така с него? Не можеше ли да избухне гневно, вместо да плаче, да го заудря с юмруци и да се опита да го скрита в

слабините, както правеше обикновено? За бога, всичко друго би било по-добро от това да я гледа как седи там сломена и едва се сдържа да не се разплаче!

Не че това го интересуваше. Изобщо не го интересуваше! Просто той мразеше жените, които му създаваха неприятности, а Джема Беърд беше най-лошата от всички тях!

„Джема Макюън, тъпанар такъв! — напомни си мислено той. — Ти се ожени за нея, нали? Сега тя носи твоето име и твоят пръстен и се закле да ти се подчинява и да те обича до края на живота си!“

О, боже, това беше твърде много!

Докато се гневеше, той се зарече мислено, че щеше да счупи главите на тримата си приятели, които му бяха погодили този мръсен номер. Как смееха да го принуждават да се жени за най-хубавото момиче в Дербишър, което всъщност беше вещица, дяволица, последната жена на света, с която той би искал да се появява в обществото, камо ли пък да се жени за нея и да я влочи чак до Единбург!

„Не аз я накарах да се разплаче! Аз нямам никаква вина за сълзите ѝ! Ийчърн, Картър и Кинг трябва да си платят за това — и ще си платят! Следващия път, когато ги видя, ще им извия проклетите вратове със собствените си ръце!“

Той отиде до най-предната маса, поръча си от най-силното уиски на съдържателя и се настани в ъгъла, за да удави проблемите си в дълбините на пълната бутилка.

ГЛАВА СЕДМА

Когато Конър се върна в стаята след половин час, Джема я нямаше. Настроението му беше още по-мрачно, тъй като лошото уиски, което беше пил, дразнеше стомаха му. Той застана в рамката на вратата и огледа стаята на слабата светлина, която хвърляше лампата. Помещението беше празно.

Какво, по дяволите...? Той се извъртя и огледа коридора, по-скоро озадачен, отколкото ядосан. Как проклетото момиче беше успяло да мине незабелязано покрай него? Той не се беше обръщал с гръб към вратата на стаята им нито за миг, а единственият прозорец в ъгъла на стаята беше твърде малък и дори едно толкова дребно момиче като Джема не можеше да се промъкне през него.

Конър изруга тихо и влезе вътре, за да огледа по-добре. Той едва успя да се хвърли встрани, когато Джема, която се бе скрила зад вратата, замахна към него с тежкото нощно гърне.

— Господи! — изрева той, въпреки че се смееше, зарадван от това, че тя отново си беше възвърнала бойния дух.

— Дяволите да те вземат, Конър Макюън! — изкрещя тя.

— Свали тази проклетия, преди да си наранила някого! — изкрещя в отговор той, докато подскачаше, за да избегне ударите ѝ.

— Смятам да те убия, не да те наранявам! Стой на едно място, дявол да те вземе!

— Ха-ха-ха!

Очите ѝ хвърляха зелени пламъци.

— Искам да те видя в ада!

— Иска ти се лично да ми уредиш това пътуване, нали?

— И още как!

— Тогава би ли имала нещо против да ме претрепеш с нещо не толкова недостойно като нощно гърне?

Вместо да му отвърне, тя захвърли гърнето срещу него с цялата си сила. За негово щастие, то беше празно, но въпреки това за малко не улучи черепа му.

— Не улучи! — подразни я той, въпреки че му се беше наложило да се отмести доста пъргаво, за да избегне парчетата мазилка, които се разхвърчаха при удара на гърнето в стената. Колко много му харесваше, когато тя започнеше да се държи така!

От друга страна, на Конър изобщо не му беше приятно да бъде нападан с нощно гърне, след като учтиво беше помолил да бъде използвано някакво друго оръжие, и той възнамеряваше да се увери, че тя е разбрала това. Той определено предпочиташе да се оправя с Джема, когато тя се държеше по този начин, отколкото когато се отпуснеше като парцалена кукла, готова да се разплаче всеки момент!

Ръцете на Конър се стрелнаха светкавично напред, обвиха се около малките ѝ китки и стиснаха толкова, колкото беше необходимо да я укротят, без да я наранят. Той я дръпна към себе си и тя се озова върху гърдите му, притисната силно към него, а блестящите ѝ предизвикателно очи сякаш щяха да пробият дупка в тялото му.

— Би трябвало да те убия — каза той.

Джема вдигна смело брадичка.

— Давай, направи го! Така ще бъде най-добре и за двама ни! Няма да те обвинят в убийство — никой не се интересува от разгневен съпруг, който е убил опърничавата си жена! — Гласът ѝ затрепери. — И... и никой няма да се заинтересува от моята смърт.

Уискито в стомаха му ли беше причината, която му пречеше да се забавлява? Конър си каза, че трябва да е това. Въпреки това той пусна Джема, при това толкова рязко, че тя залитна, преди да отстъпи назад и да се втренчи предизвикателно в него. Последва дълга тишина, докато двамата се опитваха да възстановят нормалното си дишане.

— Няма да търпя да ме нападат от засада — предупреди я Конър най-накрая.

— А аз няма да търпя да бъда настанявана в такава... в такава кочина! — парира Джема.

Конър се намръщи и огледа стаята. В ъгъла до прозореца един плъх се мотаеше из мръсните тръстики. През счупеното стъкло на прозореца нахлуваше студен въздух. Матракът несъмнено гъмжеше от бълхи. Нито един човек не можеше да бъде принуждаван да спи тук, независимо от обстоятелствата и независимо колко много заслужаваше това!

Без да каже нито дума, той сграбчи Джема за ръката и я изблъска в коридора. Тя беше толкова изненадана, че не можа да възрази.

— Вечеря за жена ми — изръмжа той на съдържателя, докато буташе Джема към масата пред огъня. — Ще се върна след малко — прошепна той на ухото ѝ. — Нали не си толкова глупава, че да се опитваш да излизаш навън?

О, тя наистина не беше толкова глупава. Джема вече отлично познаваше значението на този спокоен тон. Конър щеше да я преследва безмилостно, ако се опиташе да му избяга. Не че щеше да стигне далеч в непрогледната тъмнина, след като дори не знаеше къде се намираше! А и Хелиос лесно можеше да счупи крак по скалите, а Джема нямаше намерение да го подлага на такъв риск.

От друга страна, тя не смяташе да се връща отново в мизерната им стая! Дали Конър щеше да се съгласи, ако го помолеше да спи в каретата? Тя се съмняваше в това. Пък и изтръпналите ѝ крайници се бунтуваха при мисълта, че трябва да прекара нощта на тясната кожена седалка.

Тя остана да чака храната си. Очите ѝ сълзяха от дима и с всяка измината минута отчаянието ѝ се увеличаваше все повече и повече. Тя започна да се пита дали нямаше да бъде най-разумно да се откаже. Може би щеше да бъде по-добре, ако умреше. Може би просто трябваше да се самоубие, а не да кара Конър да свърши това вместо нея.

От друга страна, така той щеше да получи богатството ѝ, като същевременно щеше да се отърве и от нея. Джема нямаше намерение да му позволява това. Не. Тя щеше да остане с него достатъчно дълго, за да го накара да страда, преди да избяга, оставяйки го по-беден и много по-нещастен, отколкото е бил, преди да я срещне.

Хмм. Тази мисъл ѝ се струваше доста привлекателна. Но каква беше тази ужасна миризма, за бога?

Тя вдигна очи и видя съдържателя да излиза от задната стая и да оставя една глинена купа на масата пред нея. Джема погледна в съда и видя нещо сиво, което приличаше на каша и от вида, на което ѝ се повдигна. Какви, по дяволите, бяха тези подозрителни неща, които се виждаха в средата на купата? Месо? Хляб? Невъзможно беше да се каже.

Съдържателят сложи на масата една глинена чаша с нащърбен ръб. Джема беше много жадна и незабавно я вдигна и отпи голяма глътка. Миг по-късно тя скочи на крака, като се опитваше да се поеме дъх.

Уиски! Алкохолът изгаряше гърлото и стомаха ѝ и караше очите ѝ да сълзят.

Джема трескаво погълна една лъжица от кашата, за да прогони огъня от стомаха си. Тя очакваше, че вкусът ѝ ще бъде ужасен, но той се оказа хиляда пъти по-ужасен, отколкото беше предполагала. Тя се задави, отпи още от уискито и се отпусна на пейката, като си вееше и едва се сдържаше да не изстене и да повърне.

Когато Конър се появи отново, Джема беше успяла да утоли глада си, вадейки парчетата месо от купата и измивайки ги в чашата. Настроението ѝ беше ужасно и тя не знаеше дали щеше да оживее, защото от уискито главата ѝ се беше замаяла, а месото стоеше сякаш на топка в стомаха ѝ.

— Какво? — попита Джема, докато гледаше към протегнатата ръка на Конър.

— Време е за лягане.

— Не.

— Не ставай глупава. Изтощена си.

— Не ме интересува.

— Мен обаче ме интересува.

Тя му хвърли един бърз поглед, но Конър не забеляза изненадата ѝ. Той продължи мрачно:

— Няма да позволя да се разболееш и да ми създадеш още повече проблеми.

— Мразя те — заяви тя, като гледаше в скута си.

— Знам. Повтарящ ми го доста често. Но въпреки това ще направиш каквото ти казвам. А аз ти казвам, че е време да си лягаш.

— Не и в онази стая.

— Че защо? — попита Конър със спокоен тон, от който на Джема ѝ се прииска да му извие врата. — Аз вече я почистих.

Почистил? Тя вдигна глава и видя, че Конър все още стои с протегнатата към нея ръка, чака я и се хили доволно. Какво му беше толкова забавно, по дяволите?

Най-накрая любопитството ѝ взе връх и тя колебливо сложи ръка в дланта на Конър. Докато той я издърпваше нагоре, на Джема ѝ се зави свят. Уискито определено беше замотало главата ѝ. О, боже. Докато го следваше по тъмния коридор, тя се клатушкаше, но Конър нито веднъж не я укори.

— О! — възкликна Джема, когато той я вкара през широко отворената врата на стаята им. Конър ѝ беше казал истината! Тя огледа помещението сякаш не вярваше на очите си. Върху прозореца беше метната една кърпа, отвратителните тръстики бяха изхвърлени и подът беше покрит с чисто парче лен, което се бе намирало между топовете плат, които Джема бе взела със себе си. Конър беше взел и други неща от багажа ѝ — одеяла за леглото, едно удобно столче, легена и каната за миене на леля ѝ Друсцила, както и голямо парче муселин, от което Джема бе имала намерение да си ушие долни дрехи, когато намереше шивачка в Шотландия и което Конър беше използвал, за да покрие голата стена до леглото.

Стаята беше просто неузнаваема и тя не можеше да повярва, че Конър го беше направил. Как можеше един мъж, който беше прекарал живота си в мизерия, да знае достатъчно за удобствата и хубавия живот, за да постигне такъв ефект?

Тя се обърна и го погледна изненадано.

— Лягай си — каза Конър. — Късно е.

— Но къде ще спиш ти?

— Навън в коридора.

— На пода ли? — Тя го погледна с широко отворени очи.

— Да. Не забравяй да пуснеш резето.

За какво? За да се предпази от него или от дрипавите обитатели на предната стая?

Само че Джема не се интересуваеше от това. Тя беше толкова изтощена и замаяна след изпитото уиски, че едва се държеше на краката си. Огледа бавно стаята, след което погледът ѝ се спря върху мъжа ѝ. Това беше първата му проява на любезност към нея и сигурно уискито се беше отразило на сетивата ѝ, защото тя внезапно усети непреодолима нужда да му благодари.

— Конър...

Той застина на вратата и се обърна да я погледне с повдигнати вежди.

— Да?

Джема се размърда леко.

— Добре... добре ли ще ти бъде навън на пода?

Той затръшна вратата, като мърмореше нещо под мустак.

— Надявам се да завъдиш въшки, докато спиш на пода — каза Джема на затворената врата, но думите ѝ бяха лишени от обичайния плам. Тя се прозина, угаси фенера и си легна.

Звук от тропота на конски копита по камък събуди Джема малко след размърдане. Тя стана от леглото, отмести кърпата от прозореца и надникна навън. Конър се беше качил на един от конете от впряговете на каретите и сега го яздеше без седло в двора. В ръката си Конър държеше някаква кошница. Ранното слънце го огряваше.

Той очевидно не беше спал миналата нощ. Не че Джема изпитваше някакво съжаление към него. Конър заслужаваше всичко, което му се случваше, че и много повече. От друга страна, на нея не ѝ харесваше да го вижда толкова изморен, намръщен и... и състарен само защото тя го беше принудила да спи на пода.

— Не, не съм! — каза си тя. — Идеята си беше негова. Той спокойно можеше да спи в стаята, ако беше пожелал...

Тази мисъл обаче я накара да застине на мястото си! Сякаш можеше да заяви честно, че щеше да приветства Конър в тясното легло, без да започне да го удря с юмруци или да стовари обувката си върху главата му. Сякаш изпитваше някакво съчувствие към него и беше готова да признае, че той е нейният законен съпруг и имаше пълното право да споделя леглото ѝ, ако пожелаше.

„По-скоро бих се убила — а също и него!“ — каза си тя. А и той не постъпваше като джентълмен, като се отказваше от съпружеските си права. Джема подозираше, че Конър просто едва сега започваше да осъзнава, че младата му съпруга не си струваше неприятностите, които му създаваше.

Тази мисъл я изпълни със задоволство и ѝ върна голяма част от поразклатеното ѝ самочувствие. Бог ѝ беше свидетел, че чичо ѝ беше успял да нанесе огромен удар върху самочувствието ѝ, като я беше омъжил с такава лекота за просяк като Конър Макюън, само за да не въввлече името си в скандал.

Тя си помисли, че може би все още имаше начин да се измъкне. Джема потри ръце и излезе да потърси горкия си, нищо неподозиращ съпруг.

Откри Конър в предната стая. Той вадеше съдържанието на кошницата с помощта на някаква жена, облечена в мръсна пола. Конър беше донесъл самум хляб и пресни яйца, които беше взел от някого в долината, както и една пита сирене и малко шунка. По тона на гласа му докато инструктиреше жената да сготви всичко и да не се опитва да остави нещо за себе си, Джема усети, че настроението му беше лошо. Тя реши, че няма да бъде много мъдро да го провокира точно сега, и излезе навън да види Хелиос.

Жребецът беше прекарал нощта в една барака зад хана — порутена каменна постройка без покрив и течаща вода. Хелиос обаче изглеждаше доволен и дъвчеше спокойно овеса, който Конър му беше донесъл от селото.

Джема се приближи до коня и го погали нежно по врата. Той изглеждаше в отлична форма.

Ушите на Хелиос помръднаха и той спря да се храни, за да подуши ръката на господарката си. Това я изпълни с радост. Поне едно същество я обичаше и имаше нужда от нея и тя можеше да го обича в замяна.

Ако не беше жребецът, животът ѝ щеше да бъде лишен от всякакъв смисъл. Леля Друсцила я беше презирала, чичо Арчибалд се беше отчаял от нея, а слугите на семейство Беърд я бяха смятали за малка дяволица. Но не и Хелиос. Конят ѝ никога не се беше интересувал дали Джема е груба или облечена зле, дали е в лошо настроение, дали е сираче, което живее само от милостта на роднините си, които, както сами често ѝ бяха напомняли, никога не я бяха искали в дома си.

Хелиос винаги я беше приемал, никога не бе имал нещо против, когато тя бе плакала в гривата му или му бе шепнала тайните си копнежи в тъмнината, когато се бе измъквала от леглото си, за да отиде при него. В тези дни Джема се бе страхувала от тъмнината, но Хелиос никога не бе реагирал като леля Друсцила.

— Вече не се страхувам от тъмното — каза сега тя на Хелиос, докато опираше буза в гривата му.

Но това беше само защото имаше толкова много други неща, от които се страхуваше. Като например несигурното ѝ бъдеще с Конър Макюън и растящата ѝ загриженост за Хелиос, защото тя постоянно се тревожеше, че той беше твърде млад и деликатен за тази дива земя. Джема бе забелязала ниските, здрави понита, които язدهа шотландците, и знаеше, че на жребеца ѝ щеше да му е трудно в тази страна. И къде щеше да го подслони, когато настъпеше зимата? Тя се съмняваше дали Конър имаше обор, камо ли къща, в която да живее.

— Не се тревожи — прошепна тя и се надигна на пръсти, за да докосне ушите на коня, защото знаеше, че Хелиос обича това. — Ще те измъкна отгук. Обещавам.

— Джема.

Тя се обърна рязко. От колко ли време Конър стоеше зад нея? Какво беше чул?

— Д-да? — заекна тя.

— Ела да закусиш. Хората на чичо ти вече започнаха да се хранят и скоро няма да остане много за ядене.

Значи така! Той хранеше слугите, а на нея оставяше остатъците, така ли? Тя отметна глава и мина гордо покрай него, сякаш той изобщо не съществуваше. Джема не се обърна назад дори когато го чу да се смее.

Половин час по-късно Кинкалий остана зад тях. Джема никога през живота си не се беше радвала толкова много, че си тръгва от някакво място. От друга страна, неприятното чувство, че къщата на Конър може би щеше да бъде също толкова ужасна колкото ханът, не я напускаше. Какво беше казал той миналата нощ, когато димът от торфа едва не я беше задушил?

„По-добре свиквай отсега.“

Не, тя нямаше да свикне! Е, може би мъничко, докато успееше да вкара отвратителния просяк, който се беше оженил за нея, преждевременно в гроба!

— Радвам се да видя, че не си изгубила духа си.

Тя повдигна глава и забеляза, че Конър я наблюдаваше внимателно. Джема се запита дали той правеше това постоянно. Дали винаги гледаше втренчено с онези очи с тежки клепачи, които сякаш не пропускаха нито една нейна мисъл?

Тя си каза, че ще трябва да внимава, когато той е наоколо. Конър беше по-умен, отколкото изглеждаше на пръв поглед, и беше опасен като дива котка. И миришеше като такава. Тя сбърчи неволно нос. Конър се изсмя.

— Обещавам, че когато спрем да пренощуваме тази вечер, ще се изкъпя. Спането на пода не се отразява добре на тялото.

Думите му изобщо не я успокоиха. Те просто ѝ напомниха за онази нощ в колибата в Дербишър, когато той се беше изкъпал за първи път. Джема си спомни колко се бе възмутила, когато той се беше съблякъл толкова спокойно пред нея и на всичкото отгоре бе имал нахалството да се разсмее. А вторият път, когато го беше видяла гол...

О, не! Нямахше да мисли и за това, нито пък за онова, което голото му тяло беше направило с нея тогава! Голям, грозен тъпанар! Джема по-скоро щеше да го удави в конска ясла, отколкото да му позволи отново да се съблече пред нея!

— Мисля, че... — започна тя, но не ѝ беше дадена възможност да довърши мисълта си, тъй като един от кочияшите на капрата извика силно.

Конър скочи на крака с удивителна за ръста му пъргавина.

— Какво има? — попита той, подал глава през прозореца.

— Пред нас има някакъв човек! — извика в отговор кочияшът.

Сърцето на Джема подскочи. Тя бързо надникна през прозореца от своята страна. Когато забеляза самотния ездач по тесния път пред тях, тя изпита голямо разочарование. Възможността да се измъкне ѝ се струваше почти нереална, като се имаше предвид, че за да бъде надвит Конър, бяха необходими поне половин дузина такива слаби, облечени в полички мъже, какъвто беше ездачът.

— Спри! — нареди Конър. — Джема, ти чакай тук — добави той, като посочи с показалец към носа ѝ. След това скочи на земята и спря приближаващия ездач с вик и вдигане на ръката.

Джема се надвеси през прозореца и с удивление видя как ездачът се усмихва облекчено и спира коня си до Конър. Какво ставаше тук? Планирана ли беше тази среща? Дъхът ѝ замря, когато тя видя как ездачът сваля шапка на Конър и докосва челото си в несъмнен израз на уважение.

Искаше ѝ се да му извика да не прави това, тъй като Конър е просто един обикновен просяк, който трябва да бъде заплюван, а не

уважаван като някакъв лорд.

Тя, разбира се, не можеше да направи това. Джема остана да седи и да гледа зяпнала как ездачът бърка в жилетката си, вади сгънат пергамент и го подава учтиво на Конър. Тя бе изпълнена с любопитство, когато забеляза, че Конър чупи печата и започва да чете съобщението. Той можеше да чете! Но по-важното беше за кого беше писмото. Определено не можеше да бъде за него! Откъде някой можеше да знае, че той е тук, пък и какво ли би искал да му каже някой?

След малко Конър сгъна пергаментата и го върна на ездача. Джема се напрегна да чуе краткия разговор между двамата, но вятърът беше твърде силен и заглушаваше думите им. Тя остана да гледа разочарована как ездачът прибира писмото, обръща коня си и се отдалечава. Значи нямаше да може да узнае какво беше съдържанието на пергаментата!

Конър се върна в каретата с мрачно изражение. Гневът му беше очевиден и любопитството на Джема нарасна. Какво пишеше в това писмо, по дяволите?

Конър даде знак на кочияша да продължи напред, след което се отпусна на седалката до жена си. Каретата потегли толкова рязко, че Джема беше отхвърлена към Конър.

— Седни там! — излая той.

Тя се премести покорно на срещуположната седалка.

— Знаеш ли, ти не си струваш неприятностите, които ми създаваш — добави той, преди да ѝ обърне демонстративно гръб.

Това признание трябваше да изпълни с радост сърцето ѝ, но не стана така. Вместо това то я накара да му обърне гръб и да притисне лице към прозореца и да започне да бърше насълзените си очи, с надеждата, че той няма да забележи това. Джема дори не можеше да си обясни защо плачеше. Тя можеше само да предполага, че Конър Макюън бавно и неизменно я подлудяваше. Трябваше да се отдалечи от него. Но как? Как?

„Трябва да я отдалеча от себе си“ — мислеше си Конър. Не защото тя подсмърчаше в ъгъла като дете, което току-що беше получило плесница. В действителност гневът му нямаше нищо общо с

нея. Той се дължеше само на съдържанието на писмото, което току-що беше получил, на лошата храна и липсата на сън, които бяха негови постоянни спътници откакто беше напуснал Единбург преди толкова много седмици. Вече му беше омръзнало да се прави на просяк.

За нещастие, проклетото писмо беше забавило връщането към стария му, изпълнен с удобства, живот. Той знаеше, че дължеше на момичето срещу себе си извинение за това, че ѝ се беше троснал така, но разочарованието му просто беше твърде голямо. На Конър му беше омръзнало да яде храна, която не ставаше дори за кучетата, и да пие лошо уиски като това в хана в Кинкалий, което не го беше оставило да спи цяла нощ. Омръзнало му беше да пътува в тясната карета и да гледа как Джема плаче.

Той бе мислил, че само след два дни това изморително пътуване щеше да свърши. Как смееха Кинг Спенсър и Картър Слоун да напускат Единбург, след като дяволски добре знаеха, че може да се появи всеки момент? И то за да отидат на лов за патици — без него! Мръсни копелета! Щяха да си платят за това, когато ги намереше!

Но и Джема също имаше вина като всички останали, така че можеше да си седи и да си плаче докато очите ѝ се зачервяха. Това беше най-малкото наказание, което тя заслужаваше. Конър се отпусна в своя ъгъл и обърна гръб на жена си, сякаш тя изобщо не съществуваше.

ГЛАВА ОСМА

— Джема, събуди се.

Джема мигновено отвори очи и се изправи.

— О! Да не би да съм заспала?

— Да.

— Къде сме?

— В Аландрохит.

— Я кажи — попита раздразнено тя, докато отмяташе косата от лицето си, — всички шотландски градове ли имат такива смешни имена? О...! — добави тя миг по-късно и се втрени с удивление над рамото на Конър.

Конър нареди на кочияшите да спрат на една поляна близо до кръстовището, което водеше към малкото село.

Вдясно се виждаха няколко каменни къщи и малка църква с варосани стени. Вляво се издигаха планините, чиито върхове бяха обвити в гъста мъгла.

„Господи — помисли си Конър, когато забеляза страха по лицето на Джема, — ако тези планини й се струват страшни, какво ли ще стане, когато стигнем в Северна Шотландия!“

Но мисълта за това само възбуди отново гнева му. Въпреки че й беше повтарял постоянно обратното, той никога не бе имал намерение да води Джема в Северна Шотландия, не и в началото на зимата и определено не ако това означаваше още по-продължително пътуване в отвратителната роля на просяк. Единбург беше по-близо, на по-малко от два дни път от Аландрохит, и Конър искаше само да се върне в удобната си къща в Единбург, разположена в квартала на богатите, да седи край масата за хазарт с чаша алкохол в ръка и хубаво момиче в скута.

Сутринта, когато се беше оженил за Джема, той беше изпратил писмо от Дербишър, в което искаше добри коне за себе си и съпругата си и в което посочваше приблизителната дата на пристигането си в Кинкалий. Вместо да получи онова, което бе поискал в писмото си,

Конър бе получил писмо от Кинг, в което приятелите му го уведомяваха, че ще ходят на лов и че не трябва да ги очаква да се върнат преди Деня на вси светии — ако самият Конър се върнеше в Единбург дотогава, което Кинг бе отбелязал, че е твърде съмнително според него.

Конър се беше вбесил от съдържанието на писмото, но гневът му се беше изпарил през дългия следобед, докато Джема бе спала неспокойно на седалката срещу него. Той предполагаше, че не можеше да обвинява приятелите си за това, че напуснаха Единбург и щяха да се върнат едва в края на ноември. В крайна сметка, кой би могъл да предположи, че той щеше да се върне от Англия толкова скоро?

Въпреки това, сега щеше да се наложи да отведе Джема в Гленарис вместо в Единбург. Много по-добре щеше да бъде да скрие младата си жена в отдалечената планинска долина, в която се намираше имението му, отколкото да чака завръщането на приятелите си в такъв голям град като Единбург, където всички го познаваха и където слугите му бързо щяха да разнесат новината за брака му.

И все пак нямаше да бъде зле, ако поне му бяха изпратили исканите коне. Каретите на сър Арчибалд не можеха да продължат след Аландрохит, тъй като на по-малко от половин миля след това село пътят свършваше и започваше стръмната планинска пътека, която водеше на север. Пътуването щеше да бъде трудно и Конър отлично знаеше това, тъй като бе ловувал и лагерувал из тези склонове още от детството си. Той трябваше да си признае, че никога не си беше представял, че някой ден ще прави същото в компанията на опърничавата си жена, още по-малко пък, че щеше да мъкне със себе си половината й домакинство!

Търпението му към Джема се беше изчерпало почти напълно, когато той спря до вратата на каретата и се втренчи ядосано в съпругата си.

— След Аландрохит тръгваме на север в онези планини — информира я хладно той. — Време е каретите да се върнат обратно при чичо ти, а ти да облечеш нещо подходящо за езда.

В гърлото ѝ се надигна възражение, но тя си замълча. Значи проклетият грубиян очакваше от нея да язди, така ли? Е, тя щеше да язди и изобщо нямаше да се оплаква! Щеше да покаже на този

планински просяк, че английските благородници бяха много поиздръжливи, отколкото той си мислеше!

Докато Конър тръгна към селото с двама от кочияшите, Джема започна да рови из багажа си и да търси нещо „подходящо“. Какво означаваше това, по дяволите? Подходящо за безкрайни дни по някакъв скалист, несъществуващ път, или може би за падане в някоя пропаст? Или пък подходящо да бъде изядена от изгладнели вълци, защото тя често бе чувала, че в Шотландия гъмжало от такива. И какво изобщо обичаха да ядат вълците? Кадифе или жакард?

Когато Конър се върна с два огромни товарни коня и едно пони, което теглеше някаква каруца, тя вече беше успяла да свали вълнената си рокля в тясното пространство на каретата. Облеклото за езда, което беше облякла, беше от черно кадифе, жакетът беше с бронзови копчета и дантели, а роклята стигаше чак обутите ѝ в ботуши глезени.

Докато излизаше от каретата, Джема забеляза как Конър присвива очи. Брадичката ѝ мигновено се вирна и тя го погледна предизвикателно.

Той тръгна към нея.

— За бога, момиче, не отиваме на лов! Отиваме в планините! Тези дрешки няма да ти свършат работа!

— Тези „дрешки“ са единствените, които имам — отвърна хладно тя. — Ако смяташ, че са неподходящи за ужасното пътуване, може би трябва да ми позволиш да се върна в Дербишър с каретите.

Кочияшите се спогледаха тревожно зад гърба ѝ. Това не убегна от погледа на Конър. Внезапно той изпита желание да защити това малко, гордо създание, което сякаш никой не искаше — нито чичо ѝ, нито слугите ѝ, а най-малкото пък самият Конър. Горката Джема, тя беше само една нищо неподозираща пионка в тази мръсна игра! Какво ли щеше да се случи с нея, когато най-накрая ѝ кажеше да си събере багажа и да си върви?

Но това беше нещо, за което на Конър не му се искаше да мисли. Това беше нещо, което караше съвестта му да се бунтува, нещо, което никога не трябваше да бъде позволено. Така че той за пореден път реагира така, както правеше винаги, когато Джема го караше да се почувства така, както той не желаше — с гневна подигравка.

— Много добре — изръмжа Конър и скръсти ръце на гърдите си. — Щом искаш да се правиш на модерна ловджийка, така да бъде. Само

не идвай да ми плачеш, когато задникът ти посинее! — Той се втрени в кочияшите, които мигновено застанаха мирно и го погледнаха почтително.

— Искам багажът на жена ми да бъде натоварен на каруцата! — нареди той. — Побързайте, ако обичате! Господин Григ?

— Сър? — отвърна главният кочияш.

— Пистолетите ви, моля. — Конър протегна ръка. — И двата. И барутът също.

Джема изпита тревога, докато гледаше как слугите тичат да изпълнят нарежданията на Конър. Тя за първи път осъзна, че чичо ѝ я беше изоставил напълно. Когато каретите заминеха, тя щеше да остане сама с Конър. Щеше да зависи напълно от него, от мъжа, когото презираше, и щеше да бъде оставена в местност толкова дива и опасна, че дори той бе сметнал за необходимо да се въоръжи за пътуването.

Внезапно погледът ѝ се спря върху Хелиос, който все още беше вързан зад втората карета. На дневната светлина жребецът изглеждаше още по-деликатен. Тя се разтревожи. Внезапно изпита неприятното чувство, че нямаше да ѝ бъде толкова лесно да се измъкне с Хелиос, когато приспеше бдителността на Конър. Не и в тази пуста, враждебна земя.

Така че в момента тя не можеше да направи нищо, освен да позволи на Григ да ѝ помогне да се качи на един от конете. Добре, че беше настояла да вземе собственото си дамско седло, защото нямаше начин краката ѝ да обхванат едрото животно, ако яздеше по мъжки. Наложил се да ритне коня много силно, за да го накара да направи само една неохотна стъпка.

Тя се обърна към Конър, който наблюдаваше товаренето на каруцата. Слугите на чичо ѝ работеха бързо и очевидно изгаряха от нетърпение да си тръгнат. Очите ѝ се изпълниха със сълзи, когато най-накрая се отдалечиха, защото те бяха последната ѝ връзка с Англия и единствения дом, който някога беше имала.

Може би главният кочияш също бе почувствал някакво неудобство, защото на няколко пъти се обърна да погледне към нея, преди каретите да се изгубят зад завоя в далечината.

Но никой не се върна за нея, както ѝ се искаше, и след известно време тя осъзна, че те си бяха заминали и никога нямаше да се върнат. Зад гърба ѝ Конър се качи на втория кон с отвратителна пъргавина. Тя

забеляза ядосано, че той сякаш нямаше никакви проблеми с управляването на едрото животно. Конър яздеше като благородник, в правилна стойка и с отпуснати ръце, и това също подклаждаше гнева й към него. Какво в този мъж го правеше толкова труден за разбиране?

— Кой ще кара каруцата? — попита тя и посочи към тежко натоварената каруца и вързания към нея Хелиос.

Конър дори не я погледна.

— Наех едно момче от селото. Той ще дойде веднага щом си събере... А, ето го и него.

От една от малките къщурки в подножието на хълма излезе едно едро момче, метнало кожена торба през широкия си гръб. То беше облечено в груби селски дрехи. Докато ги приближаваше, момчето се усмихна весело, сякаш се радваше, че тръгва на някакво приключение.

— Дадох монетите на майка си, сър — извика момчето, като говореше на някакъв шотландски диалект, който беше трудноразбираем за Джема. — Много сме ви благодарни, сър.

— Предполагам, че си му платил с моите пари — прошепна язвително Джема на Конър.

— Разбира се — отвърна той с арогантност, от която й се прииска да му удари една плесница. — Дирк, това е госпожа Макюън. Ти трябва да се погрижиш за багажа и жребеца й, както се споразумяхме.

Дирк закима ентузиазирано.

— О, да, сър. — Той се изчерви и погледна Джема. — За мен е удоволствие, госпожо.

— Много добре, Дирк — каза Конър. — Ще се видим в Батгейт. Хайде, Джема, да тръгваме.

Тя обаче беше вбесена и не се помръдна.

— Макюън! — прошепна тя, когато Конър започна да се отдалечава.

Той въздъхна, обърна коня си и се върна при нея. Коляното му докосна полата й, когато той се наведе от седлото си и се вгледа в очите й, докато Дирк ги гледаше ухилено.

— Сега пък какво има, момиче?

— Н-нали няма да го оставиш тук с коня ми и с целия ми багаж?

— Че защо не? Без него ще пътуваме два пъти по-бързо.

— Но... но, той е умствено изостанал! — изсъска тя. — Откъде знаеш, че няма да избяга с багажа ми? Откъде знаеш, че няма да бъде нападнат по пътя? И как можеш да му вярваш, че ще се погрижи Хелиос да...

Конър безмълвно протегна ръка и сложи пръст върху устните ѝ. Жестът му беше толкова интимен, че Джема млъкна от изненада.

— Защото познавам момчето — отвърна спокойно той.

— Познаваш ли го?

— Да. Той ми е стар приятел.

— Не разбирам, Макюън. Как е възможно да го познаваш? Ти каза, че сме много далеч от дома ти?

— Това е малка страна, момиче.

Джема се намръщи и се обърна да погледне едрия шотландец. Той все още стоеше до каруцата, където го бяха оставили, и се хилеше. Тя си наложи да му се усмихне в отговор, въпреки че усмивката ѝ изчезна мигновено, когато Джема се обърна отново към Конър.

— Добре, може би наистина го познаваш. Дори и да е така, не искам да го оставям с Хелиос. Погледни го само! Той не изглежда способен да...

— Джема — прекъсна я Конър и пръстите му стиснаха силно китката ѝ. — Никога не преценявай един мъж по външния му вид. Разбра ли ме? Никога.

В тона му имаше нещо, което тя не беше усещала досега. Погледът му беше толкова напрегнат, че тя сведе очи. Джема погледна надолу и видя дългите пръсти на Конър, които все още държаха китката ѝ. Тя преглътна с усилие и ѝ се прииска той да я пусне, да не се навежда толкова близо до нея.

След това я осени една друга мисъл. Ако Конър твърдеше, че познава този човек, то очевидно и той познаваше Конър. Само ако можеше да му зададе няколко въпроса за ужасния мъж, за когото се беше омъжила, може би щеше да научи накъде се бяха отправили и да успее да планира бягството си...

— Да тръгваме, Джема — повтори Конър.

— Но...

— Без възражения. Тръгваме.

Конър се наведе и дръпна юздите на коня ѝ. Тя нямаше друг избор, освен да му позволи да я отведе.

ГЛАВА ДЕВЕТА

През първия час Джема не можеше да мисли за нищо, освен за Хелиос. Тя постоянно се обръщаше, за да гледа назад, дори след като пътят зави рязко нагоре по склона и бавно движещата се каруца се изгуби от погледа ѝ. Но след известно време вниманието ѝ беше привлечено от други грижи, най-голямата, от които беше клатушкащата се походка на огромния кон, който Джема яздеше — походка, от която гърбът и задникът я боляха, точно както беше предсказал Конър. Тя обаче щеше да бъде проклетата, ако му позволеше да разбере за това!

Освен това на Джема не ѝ харесваше как пътят се изкачваше все по-нависоко в планината. Тя бе чувала да се говори, че южната част на Шотландия е много красива, но северната е пуста и студена. Сякаш тези проходи не бяха достатъчно неприятни!

Тя вдигна очи и погледна към широкия гръб на Конър, който яздеше пред нея с разпиляна по раменете коса. Той сякаш не забелязваше студения вятър и дори беше свалил палтото си, така че Джема можеше да види как мускулите му се движеха под ризата при всяка крачка на коня.

Ако можеше да забие нож между тези широки рамене...

Конър сигурно беше усетил изпепеляващия ѝ поглед, тъй като се обърна да я погледне. Тя забеляза усмивката на брадатото му лице и жизнеността на тъмните му очи, преди той да вдигне ръка за поздрав и да се обърне отново с гръб към нея.

Ама той се забавляваше! Тази мисъл направо я вбеси и тя изпита още по-голяма решителност да го убие по най-жестокия начин.

Беше почти тъмно, когато Конър най-сетне спря коня си на една защитена от вятъра полянка. Той не предупреди Джема, че ще спират, и тя едва успя да спре своя кон до неговия.

— Какво има? — попита тя, като почти очакваше да чуе, че някакво свлачище е препречило пътя им или че глутница гладни вълци са застанали пред тях.

— Нищо — отвърна той. — Ще нощуваме тук.

— Тук?

— Че къде другаде? — отговори ухилено той. — Тук сме защитени от вятъра, има течаща вода, както и много мъх за хубаво легло.

— Искаш да кажеш, че ще спим на земята? Под открито небе?

— Да. Ти какво друго...

За Джема чашата преля. Този път той наистина беше прекалил! Тя изчака Конър да слезе от седлото си, след което пришпори коня си напред и едва не го прегази, докато се опитваше да мине покрай него.

— Джема! — изръмжа Конър.

Той се метна на седлото си, като ругаеше, и тръгна след нея. Джема отказваше да намали скоростта си и той беше принуден да се изравни с нея, което беше много опасно по този тесен път, преди да успее да улови юздите на коня ѝ и да ги дръпне рязко.

Конете спряха един до друг, като се опитваха да си поемат дъх. Ездачите направиха същото. Конър усещаше, че тя беше бясна. Дори в бързо настъпващата тъмнина той виждаше стиснатите ѝ устни и зеления огън, който хвърляха очите ѝ. Той се наведе от седлото си, хвана я за китката и безмълвно я поведе обратно към поляната, без да я пуска нито за миг.

Когато спряха, Джема вдигна рязко глава.

— Няма да остана на това място!

На Конър вече не му беше до шегги.

— Напротив, ще останеш!

— Не можеш да ме принудиш!

— Така ли?

— Мразя те!

— Да, знам.

Внезапно Джема замахна срещу него със свободната си ръка. Юмрукът ѝ го улучи в окото. Конър изрева като ранен бик и викът му подплаши коня на Джема. Животното изцвили диво, вдигна се на задните си крака и се втурна напред по пътя. Конър все още държеше здраво китката на Джема, така че тя беше изхвърлена от седлото и падна върху скалистия път. Конят ѝ се отдалечи, а Конър едва успя да удържи своя кон да не се втурне след нейния и да я стъпче.

Когато най-сетне успя да укроти животното, той скочи на земята и вдигна жена си за яката на дрехата ѝ.

— Видя ли какво направи! — изрева гневно той.

— Кой, аз ли? — изкрещя предизвикателно тя, докато краката ѝ се люлееха на няколко сантиметра над земята.

— Проклета твърдоглава хлапачка! — Той я разтърси силно. — Сега ще имаме доста главоболия, докато го уловим, ако преди това не си счупи краката. Хайде, ставай. Няма да ти позволя да ми създаваш повече проблеми, ясно ли е?

Той разтърси Джема още веднъж, сякаш искаше да подсили думите си, след което я метна на седлото си. Конър се качи зад нея и едната му ръка се обви около кръста ѝ и я притисна към гърдите му. Той дръпна юздите и подкара коня си напред с голяма скорост в тъмнината.

Джема стоеше неподвижно. Тя не можеше да повярва, че той се беше държал толкова грубо с нея! По-лошото обаче беше, че тя не бе оставала толкова близо до Конър от онази ужасна нощ след сватбата им и беше забравила колко едър и ужасен беше той! Докато седеше между разкрачените му бедра тя усещаше всеки негов мускул през тънкия плат на панталоните му. Сърцето му туптеше срещу гърба ѝ, а силните му ръце я стягаха твърде интимно.

Той караше коня си твърде бързо и животното често се спъваше върху неравния път, при което главата ѝ се отмяташе назад и се блъскаше в гърдите на Конър. Отвратително! Той миришеше на кожа, пот и кон — мъжка миризма, която беше по-силна, отколкото ѝ се искаше. Още по-лош беше начинът, по който задникът ѝ постоянно се доближаваше до вътрешната част на бедрата му, защото Джема прекрасно знаеше какво ужасно нещо се криеше между тях. Повече от всичко тя се плашеше да се допре до него.

— Не мърдай! — изрева Конър докато тя напразно се опитваше да се измъкне от хватката му.

Тя отказа да се подчини. Конър изруга, стисна я още по-силно и я прилепи плътно към гърдите си.

— Ако не стоиш мирно — предупреди я той на ухо, — конят ще се подплаши и ще ни пребие!

Джема се укроти, но само защото нямаше друг избор. Конър я беше залепил за гърдите си, сякаш беше някакво украшение. А и

мисълта, че може да умре, не ѝ беше особено приятна, така че тя си наложи да се отпусне още повече. Стегнатият ѝ гръб се отпусна и главата ѝ падна върху сгъвката на рамото на Конър.

О, господи! Тя никога не беше предполагала, че едни толкова твърди гърди като тези на Конър можеха да се окажат толкова удобна възглавница! Сигурно беше изморена повече, отколкото си мислеше, защото внезапно я обзе някакво странно спокойствие, което замени страха и гнева ѝ. Тя се опитваше да попречи на очите си да се затворят, но губеше битката.

Конър усети как главата ѝ натежава върху рамото му. Той размърда леко ръката си, за да ѝ позволи да се настани по-удобно. Джема измърмори нещо, което му заприлича на обида, но след това бузата ѝ се долепи до тялото му и тя остана да седи неподвижно.

„Горкото дете“ — помисли си той, обзет внезапно от странна нежност. Конър знаеше, че през последните няколко дни я беше претоварвал твърде много, както и че Джема беше изтърпяла физически трудности, които бяха по силите на малко мъже. Нищо чудно, че беше толкова изтощена.

Той си помисли, че ще бъде най-добре да я остави да поспи, и подкара коня си по-бавно. Така поне нямаше да му се налага да слуша язвителните ѝ думи известно време. Но той все още не можеше да си позволи да я послуша и да спре. Не и докато конят ѝ все още беше изгубен някъде в тъмнината. Трябваше да продължи напред, дори ако това означаваше да се прави на възглавница за това момиче, чийто задник се притискаше в бедрата му и го караше да губи самообладание.

— Ти си истинско проклетие, Джема Макюън — измърмори той, но за първи път думите му не бяха толкова яростни. Конър се успокои, като си напомни, че след няколко дни Джема щеше отново да бъде Беърд и той щеше да се отърве от нея завинаги. Това сигурно щеше да я накара да се почувства щастлива.

Както и него, дявол да го вземе!

Нали?

Джема се събуди отпочинала. Утрото беше настъпило, защото тя усети топлината на слънцето върху лицето си, преди още да беше

отворила очи. Тя седна на земята, отмести косата от лицето си и с изненада осъзна, че беше увита в дебела кожа. Тя отхвърли тревожно кожата и миг по-късно осъзна, че беше спала завита с палтото на Конър. Но как, по дяволите...?

— Виждам, че вече си се събудила.

Джема се обърна бързо и видя, че Конър е приклепнал пред горящия огън. Той беше измайсторил кука от една къса пръчка и я използваше да държи над пламъците една пълна с вода купа. Водата кипеше и Конър пусна в нея шепя чаени листа. Джема се загледа в пламъците, които ближеха дъното на купата, потъмняваха среброто и... Чакай малко! Сребро ли?

— Хей! — Тя скочи и отиде до него, като заекваше от възмущение. — Т-ти използваш моята сребърна к-купа!

Всъщност това беше един трофей, който Джема беше спечелила, докато бе яздила майката на Хелиос на някакъв провинциален панаир преди много години, още преди раждането на Хелиос. Тя винаги бе пазила този трофей, защото се беше трудила много, за да го спечели. Джема лично беше обучила непокорната кобила и я беше яздила тайно във фермата на един от съседите на чичо ѝ, когато леля ѝ и чичо ѝ бяха отсъствали от дома си, защото те не одобряваха подобни неща и строго ѝ бяха забранили да посещава такива панаири.

Разбира се, те я бяха разкрили и наказали за прегрешението ѝ, но трофеят беше останал скрит в раклата ѝ в продължение на години, за да не бъде конфискуван от чичо ѝ. А сега висеше над огъня и дъното му беше почерняло от саждите, докато отвратителният ѝ съпруг хвърляше чаени листа в него!

— Откъде взе това? — попита вбесена тя.

Конър изобщо не се стресна от гнева ѝ.

— Взех някои неща от багажа ти, преди да напуснем Аландрохит, защото знаех, че ще ни потрябват.

Джема се втренчи ядосано в него. Конър изглеждаше толкова смешен, докато клечеше в тревата и китките му висяха над присвитите му колене. Той изглеждаше също така добре отпочинал и в отвратително добра форма, груб мъж, който очевидно беше доволен, че отново се е върнал в дивата си страна.

Но тя не можеше да отрече, че страната му беше красива. Джема изсумтя презрително, обърна гръб на Конър и се огледа. Миналата нощ

сигурно бяха напуснали планините, тъй като сега се намираха на ръба на голямо тресавище, което приличаше на море от тъмна трева. По голите склонове цъфтяха есенни цветя, а в далечината се виждаха бляскавите води на някакво езеро. Наоколо беше пусто, но въпреки това пейзажът беше величествен.

— Къде сме? — попита тя, забравила за трофея си.

— Местните хора наричат това място Голямото тресавище. Ако продължиш на изток след половин ден — той посочи натам, — ще стигнеш до Единбург. На запад са Глазгоу и Северният канал. Пред нас лежат Грампианите.

— Кое?

— Грампианите. Планините, които разделят равнината от планинската част на Шотландия. Утре вечер би трябвало да стигнем до подножието им, ако имаме късмет.

— Конър... — Джема се настани до огъня срещу него.

Той я изгледа остро.

— Къде ме водиш?

Той не й отговори, а само взе чая от огъня и започна да рови в кожената торба, която лежеше на земята до него. Конър взе една чиста ленена кърпа, разви я, извади и два малки самума хляб и й подаде единия. Дватама си разделиха чая, като пиеха направо от купата, въпреки че металът беше толкова горещ, че Джема трябваше да внимава да не си изгори устните.

— В Гленарис — каза той най-накрая, докато се отпускате по гръб в тревата с ръце зад тила.

Очите му срещнаха нейните над ръба на купата.

— Гленарис? Какво е това?

— Домът на клана Макюън.

— Искаш да кажеш, че има и други като теб? — попита тревожно Джема.

Конър се разсмя.

— Мисля, че ще се зарадваш, ако ти кажа, че не сме твърде много.

— Но ти имаш родители — каза тя, като се опитваше да говори, сякаш това не я интересуваше, въпреки че отчаяно искаше да разбере нещо повече за този мъж. Тя не знаеше нищо за него, освен че се беше оженил за нея заради парите ѝ и беше много важно да научи колкото се

можеше повече. Знанието беше сила, а Джема имаше нужда от всички сили, за да избяга от него. — Както и братя и сестри, предполагам?

— Не. Нямам и родители. И двамата са мъртви. А аз съм единственото им дете, защото те решили да нямат повече деца след моето раждане.

— Не мога да си представя защо — подметна язвително тя.

На брататото му лице бавно се разля широка усмивка.

— Имам един по-малък братовчед на име Ийчърн. Ще се срещнеш с него, когато стигнем там.

„И сигурно ще го намразя също толкова, колкото мразя и теб“ — помисли си тя. И къде изобщо беше това „там“? Сега „там“ имаше име — Гленарис. Но къде беше това, по дяволите? Град ли беше? Долина? Някое затънтено тресавище като това тук? Джема не смееше да попита, нито пък трябваше да го прави. Тя и без това можеше да си представи какво щеше да бъде това място.

Настъпи тишина и двамата потънаха в мислите си и се заеха да довършат закуската си.

— Това е вкусно — отбеляза Джема и размаха остатъците от някакъв поръсен с овес сладкиш.

— Нарича се банок. Майката на Дирк ни го приготви.

— Банок. Досега не съм яла такова нещо.

— Това, разбира се, е шотландски сладкиш. Местен специалитет, също като шкембе чорбата, която ядохме в Кинкалий.

Конър се ухили, когато забеляза гримасата ѝ.

— Мисля, че тези сладкиши са по-вкусни, нали?

— Онова ужасно нещо! Как го нарече?

— Шкембе чорба.

— Уф! Имаш ли нещо против да ми обясниш какво означава това?

— Ами, приготвя се от варени овчи стомаси.

Джема спря да дъвче и го зяпна.

— От ов... овчи стомаси?

Конър кимна, като продължаваше да дъвче.

Джема усети как стомахът ѝ се обръща при отвратителния вкус и ужасния сив цвят на онова ужасно нещо. Добре, че не беше яла твърде много от него! Но съзнанието, че все пак беше яла от него я накара да се хване за стомаха и да изстене.

— Джема?

Тя вдигна очи и видя Конър да я гледа, сякаш се забавляваше. О, колко мразеше, когато той ѝ се присмиваше!

— Какво? — попита тя, стиснала зъби, сякаш го предизвикваше да каже само още една дума.

Конър мъдро вдигна ръце, като че ли искаше да ѝ покаже, че се предава.

— Хей, можеш да изядеш остатъка от това, ако искаш.

Тя отблъсна ръката, която ѝ подаваше парчето сладкиш.

— Не, благодаря. Загубих си апетита.

— Можеше да бъде и по-зле — подкачи я той.

Джема повдигна вежди.

— Трудно ми е да ти повярвам.

— Така ли? Следващия път можеш да опиташ агнешка саздърма или...

— Няма значение, Макюън. Дори не мога да си представя какво е това, а и не искам да знам! Но вие шотландците определено говорите на странен език.

Конър за първи път забеляза, че Джема се смееше, докато говореше за страната му. Очевидно храната и дългият сън ѝ се бяха отразили добре. Той се облегна на лакът и започна да наблюдава как тя допива чая си и внимателно почиства дъното на купата от саждите. Той се съмняваше, че изящните ѝ бели ръце някога бяха вършили нещо подобно. Донякъде беше срамота, че ѝ се налагаше да го върши сега.

Той продължи да я наблюдава, докато Джема миеше ръцете си в леденостудената вода на потока, който преминаваше край лагера им. Конър се наслаждаваше на стройното ѝ тяло и на разрошената ѝ коса, която блестеше като злато на слънчевата светлина. Тя беше толкова дребна, но притежаваше смелостта и гласа на три пъти по-едър от нея мъж. Джема го беше карала да се чувства разгневен, нещастен, разкаян и подивял от страст, но точно в този момент Конър не беше сигурен дали би искал да замени дори една секунда от прекараното с нея време за малко заслужено душевно спокойствие. Животът щеше да бъде много скучен, когато Джема си тръгнеше.

По някаква необяснима причина тази мисъл го раздражни. Той се намръщи и се изправи.

— Ако се постареем, ще успеем да стигнем в Батгейт тази вечер — каза грубо той. — Тогава ще можеш да спиш в хубаво легло.

— Хубаво легло, така ли? — изсумтя презрително Джема. — И с чии пари ще платиш за него?

Той се обърна гневно и отиде да доведе конете. Когато се върна, Конър протегна ръка, за да помогне на Джема да се качи на коня си, но тя не му обърна внимание и се качи сама на широкия гръб на животното. Качването ѝ беше съпроводено с много пъхтене, ругатни и недискретно размятане на полите ѝ, което поне успя да успокои гнева на Конър.

Той загаси огъня, събра багажа им и се метна на своето седло. Погледът му срещна нейния и тя отмести очи встрани.

— Ако вирнеш още малко брадичката си, можеш да си счупиш врата — предупреди я той.

Раменете ѝ се вцепениха, но брадичката ѝ си остана все така вирната. Конър се разсмя и подкара коня си надолу по хълма. Джема го последва бързо.

Тя яздиха бързо цял ден, като спираха само колкото да си починат и да напият конете. През целия ден Джема постоянно бе усещала как ѝ се завива свят, но беше отдала това на изтощението си. Но болките в стомаха, които беше почувствала малко преди пладне, се бяха върнали отново по залез-слънце и нямаха нищо общо с умората. При поредния пристъп тя се задъха и изпусна юздите. Джема се изправи бързо, когато пристъпът отмина, избърса потта от челото си, изправи рамене и побърза да настигне Конър.

Скоро обаче последва нов пристъп, и то много по-силен от предишния. Тя се преви и сграбчи стомаха си, докато болката не премина. Пристъпите зачестиха и започна да ѝ се повдига. По тялото ѝ преминаваха студени вълни. Джема вече не успяваше да управлява коня си, но за нейно щастие животното нямаше желание да прави нищо друго, освен да следва водещия кон. Внезапно на Джема ѝ се зави свят и тя падна от седлото.

Конър чу, че нещо тупва на земята, и погледна назад.

Миг по-късно той вече беше коленичил до Джема и притискаше главата ѝ към гърдите си. Лицето ѝ беше бледо като платно, а по

челото ѝ бяха избили капчици пот.

— Джема!

Тя отвори бавно очи.

— Какво има? — попита тревожно тя. След това затвори очи и зарови лице в гърдите му, като се тресеше и стенеше.

— Джема, какво ти става?

— О-остави ме на мира — прошепна тя. — Мисля, че щ-ще п-повърна.

Конър галеше челото ѝ и се опитваше да я успокои с нежни думи, докато тя повръщаше. След това той ѝ даде да пие вода и изми лицето ѝ. Когато видя, че тя не може да стои на краката си, Конър я отнесе встрани от пътя и я остави да легне в меката трева под едно голямо дърво.

— Откога? — попита тревожно той.

— Н-не знам. Часове.

— За бога, момиче, защо не ми каза?

Тя затвори очи, обърна глава настрани и изстена отново.

— Остави ме на мира.

— Джема...

— Остави ме, моля те! — Гласът ѝ беше слаб, но Конър се подчини и отиде при конете да вземе палтото си. Когато се върна, Джема се беше зачервила от треска.

Конър извади една чиста риза от дисагите на седлото си и я разкъса на ивици, като непрестанно ругаеше непохватните си ръце. Той намокри ивиците в потока и започна да ги слага върху челото на Джема, като ги махаше, когато топлината на тялото ѝ ги затоплеше.

Докато правеше това, Конър обмисляше положението. Джема беше твърде зле, за да прекара нощта на това място. Но как щеше да я отведе в Батгейт, който се намираше на поне един час път на север? Едно нещо беше да придържа в ръцете си спящо момиче, докато язди, а съвсем друго — да се опитва да откара трескавата Джема.

За първи път, откакто бяха тръгнали през планините, Конър се изруга за това, че беше оставил Дирк с каруцата. Какво ли не би дал само да можеше да я сложи да легне в каруцата! И да можеше да се намира само на половин час път от Единбург, където познаваше много добри лекари, докато в Батгейт едва ли щеше да намери и един.

Джема се размърда и Конър се наведе над нея.

— Какво има, момиче?

— Жадна — прошепна тя.

Той придържаше главата ѝ, докато тя пиеше, но и този път водата не се задържа в стомаха ѝ. Конър смени мокрите ѝ дрехи. Когато свали жилетката ѝ, тя започна да трепери от студ.

— По дяволите! — Той я сложи да легне колкото нежно можеше, след което я уви в палтото си. Джема продължи да трепери и да стене.

— Спокойно, момиче, спокойно — прошепна Конър.

Подтикван от чувства за безпомощност, каквото никога през живота си не беше изпитвал, той надигна глава и се огледа. Започваше да се стъмнява и небето се изпълваше със звезди. Конър забеляза някаква светлинка в далечината от другата страна на тресавището. Той присви очи и се загледа натам, но светлинката не се помръдна, което означаваше, че там сигурно имаше ферма или къща.

Той се наведе и сложи ръка върху челото на жена си. То беше толкова горещо. Ужасяващо горещо.

— Джема?

— Хмм? — Очите ѝ бяха затворени и тя дишаше тежко.

— Малко по-напред има къща. Ще отида да взема каруца. Ще бъдеш в безопасност тук, докато се върна.

— Няма да се върнеш. — Гласът ѝ беше толкова слаб, че му се наложи да допре ухо до устните ѝ, за да я чуе.

— Какво каза, момиче?

— Казах, че няма да се върнеш. Това е само извинение да... да ме изоставиш тук. Б-браво на теб. Така... ще се отървеш от мен.

Сърцето му се сви при тези нейни думи и миг по-късно той вече яздеше с бързината на вятъра към светлинката в далечината.

Всеки нерв на тялото му казваше, че не беше разумно да я изоставя така, но Конър знаеше, че трябваше да го направи. Тя беше толкова изтощена благодарение на неговото желание да изминават такива големи разстояния всеки ден. Конър бе осъзнал това едва когато беше свалил жилетката ѝ. Откъде щеше да намери сили, за да се пребори с тази ужасна болест? Само бог знаеше дали Джема щеше да бъде още жива, когато той се върнеше при нея!

Тази мисъл го накара да пришпори коня си отново.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Джема чуваше слабо, но постоянно бучене в ушите си, което я измъкваше от дълбините на безсъзнанието въпреки нежеланието ѝ. Тя си помисли, че наблизо може би има река, и се зачуди как беше възможно това. Дали Копър не беше направил лагер снощи, след като тя беше заспала? Колкото и да се опитваше, Джема не можеше да си спомни да бяха спирали или дори слизали от конете. Ама че неудобно беше да се спи под открито небе. Човек се чувстваше толкова изморен на следващата сутрин.

Тя отвори бавно очи. Когато зрението ѝ се проясни, с изненада откри, че не гледаше към звездите, а към прясно боядисан таван. На срещуположната стена имаше прозорец. Завесите бяха дръпнати и тя забеляза, че навън валеше. Дъждът беше силен и реки от вода се стичаха по стъклата на прозореца.

Къде се намираше? Определено не в пещера или колиба, а в приятна стая с варосани стени, маса, столове и дори ваза с късни есенни цветя над перваза на камината. Леглото ѝ беше с истинска пружина и Джема беше завита с пухен юрган. Тя опипа озадачено завивката, но дори това малко движение беше достатъчно да я изтощи напълно. Тя се отпусна върху възглавницата, затвори очи и тъмнината отново я обгърна.

Когато се събуди, Джема се чувстваше много по-добре. Дъждът бе спрял, но небето от другата страна на прозореца беше все така мрачно и облачно. Джема успя да различи някакъв заострен покрив, но това беше всичко. Къде се намираше, за бога?

Една врата в далечната стена се отвори и една жена с приятно лице влезе на пръсти в стаята. Подносът, който носеше, беше покрит с муселин, но изпод плата идваше ароматът на вкусна храна. Джема се надигна бавно и подуши въздуха. Жената я погледна с щастлива усмивка.

— Браво! Знаех, че ще се събудиш, когато огладнееш. Не си яла от дни, скъпа. Време ти беше.

— Откога? — изграчи Джема и не можа да познае гласа си.

— Ами, почти една седмица! Хайде, надигни се още малко и ще сложа подноса в скута ти. Така е добре, нали?

— Къде... къде се намирам?

Жената се усмихна отново. Тя беше дребна, енергична и жизнерадостна.

— В Стърлинг, скъпа. Негово Превъзходителство те доведе тук в каруца, а лекарят се грижи за теб всеки ден. Колко ще се зарадва, когато разбере, че най-сетне си се събудила!

Стърлинг? Къде беше Стърлинг? И кой беше „Негово Превъзходителство“?

— Ами, съпругът ти, скъпа — отвърна усмихнатата жената на озадачения поглед на Джема. — Той отиде на север в Инвернес, но мисля, че ще се върне скоро. Опитай от овесените сладкиши. И си пийни от чая. След такова продължително боледуване имаш нужда от добра храна.

Жената излезе и вратата се затвори зад нея, преди Джема да успее да каже нещо. Известно време тя остана да седи с подноса в скута си, след което внезапно си спомни.

Точно така, тя се бе разболяла! Някъде близо до Батгейт се беше разболяла, стомахът беше започнал да я боли и тя беше повръщала постоянно, докато Конър... Но тя не помнеше нищо от онова, което той беше казал или направил, освен някакво смътно впечатление за загриженост и доброта. Сигурно беше бълнувала. Той никога не се беше държал със загриженост и доброта към нея, а и защо тази дребна, сладка женица толкова настоятелно го наричаше Негово Превъзходителство? Ама че странни хора бяха тези шотландци!

Дори нещо толкова елементарно като това да мисли войнствено за Конър я изтощаваше. Тя го изхвърли от съзнанието си и се насили да хапне, въпреки че гърлото я болеше и тя беше толкова уморена, че едва успяваше да вдигне храната до устните си. Но след няколко хапки Джема осъзна колко гладна беше в действителност и след това ѝ беше по-лесно да се нахрани.

Когато жената се върна, за да вземе подноса, Джема вече беше успяла да хапне добре и се чувстваше много по-добре. Толкова добре, че дори успя да се усмихне на домакинята и да ѝ благодари, въпреки че благодарностите ѝ бяха пресечени мигновено.

— Няма нужда, скъпа. Всички ние много се тревожихме за теб и аз се радвам да видя, че си по-добре. — Тя отиде до прозореца и дръпна завесите. — Сега поспи.

— Но...

— Тихо! Имаш нужда от почивка. Ще говорим по-късно.

Всъщност, Джема нямаше нищо против, тъй като клепачите ѝ вече бяха натежали. Преди вратата да се затвори зад жената, тя вече беше заспала.

Когато се събуди отново, беше ранна вечер. Откъм тъмната улица до слуха ѝ достигаха високи гласове, но в къщата цареше тишина. Джема остана да лежи неподвижно, загледана в тавана, който беше осветен от фенерите на улицата. Когато чу познатото скърцане на пантите на вратата, тя се обърна бързо натам.

— О, виждам, че си се събудила — възкликна болногледачката ѝ. — Прекрасно! Донесох ти вечерята и си помислих, че след това ще искаш да се изкъпеш.

— О, да — отвърна Джема със светнало лице. — Много ми се иска.

Докато се хранеше, две прислужнички внесоха в стаята една голяма бронзова вана. За няколко минути те успяха да я напълнят с гореща вода, след което помогнаха на Джема да се съблече. Тя не беше свикнала да има други жени край нея и се почувства неудобно, когато застана гола пред тях. Но те бяха любезни, жизнерадостни същества, чийто смях и добронамерени закачки скоро я накараха да се отпусне.

— Я, ама ти си само кожа и кости — възкликна по-едрото момиче, докато сапунисваше гърба на Джема. — Госпожа Кенърли каза, че си била болна, и виждам, че е била права!

— Ще ти измия косата — предложи втората.

— О, няма нужда, мога да се справя и сама — увери я бързо Джема. Докато говореше, тя сложи ръце върху главата си се втреци. Джема усети как я обзема лошо предчувствие. — К-косата ми! Какво е станало с косата ми?

Момичетата се спогледаха озадачено.

— Донесете ми огледало! — нареди им тя.

Когато погледна в огледалото и видя отражението на бледото, изпито лице в него, тя едва не се разплака. Буйните ѝ златни къдрици

бяха изчезнали и на тяхно място имаше... метла! Неравна, щръкнала коса, която я правеше да прилича на десетгодишно момче!

— Отрязаха я — обясни едно от момичетата, когато сълзите започнаха да се стичат по бузите на Джема.

— К-кой?

— Лекарят или госпожа Кенърли, не знам. За да се справят с треската. Негово Превъзходителство се страхуваше, че треската никога няма да мине.

Негово Превъзходителство! Негово Превъзходителство! На Джема ѝ се искаше да им изкрещи, че той беше лорд толкова, колкото те бяха придворни дами на английската кралица. Освен това, единствено Конър и само Конър беше виновен, че косата ѝ беше отрязана и Джема изглеждаше по-зле от уличница от Билингсгейт!

Тя мълчаливо се остави да бъде насапунисана и изкъпана. Момичетата приеха мълчанието ѝ като проява на интерес и започнаха да обсъждат Джема, като си припомняха как съпругът ѝ я беше докарал в каруца, след като беше пътувал цяла нощ и почти цял ден от малкото село Батгейт до град Стърлинг, където можел да намери добър лекар.

Джема едва беше оцеляла по време на пътуването и очевидно нито лекарят, нито госпожа Кенърли бяха очаквали тя да оживее през първата нощ. И така, след като се посъветвали с „Негово Превъзходителство“, те ѝ отрязали косата и натривали тялото ѝ с алкохол на всеки час, за да пропъдят треската.

— Кой правеше това? — попита Джема, която беше толкова шокирана от подобно неприлично поведение, че се почувства задължена да разбере кои бяха виновниците.

— Ами, госпожа Кенърли, мадам — отвърна спокойно по-едрото момиче. — И Негово Превъзходителство, преди да отпътува за Инвернес миналата нощ.

Джема усети как се изчервява. Значи Конър също се беше грижил за нея, така ли? Мисълта, че той се бе осмелил да докосва голото ѝ тяло, докато тя е била в безсъзнание, я вбесяваше. Нямаше значение, че лекарят и госпожа Кенърли бяха правили същото. Тя се възмущаваше от Конър и обвиняваше само него за всичко.

— Изморена съм — каза внезапно Джема. — Може ли да си легна отново?

Момичетата веднага се постараха да изпълнят желанието ѝ, като ѝ донесоха чиста нощница, която навлякоха през главата ѝ, след като я бяха изтъркали добре със затоплени пред огъня кърпи. След силното търкане косата ѝ започна да се вие навсякъде около лицето ѝ.

Джема беше изтощена, когато се пъкна под юргана, и се зави с него до брадичката. Тя се престори на заспала докато момичетата изпразваха ваната и я изнасяха навън. Докато лежеше, Джема не можеше да мисли за нищо друго, освен за това как да убие Конър, когато го види отново.

Десет минути по-късно мислите ѝ бяха нарушени от плътния глас на Конър на площадката на стълбището. Отговори му гласът на госпожа Кенърли. След това Джема чу познатия звук от стъпките му по стълбите, последван от неочаквано тихо почукване на вратата.

— Джема? Будна ли си?

О, да, тя беше будна! И готова да му издере очите в мига, в който мургавото му, брадато лице надникнеше през вратата!

— Влез — каза любезно тя.

Но когато Конър прекрачи прага на стаята и застана с лице срещу нея, всичките ѝ мисли за отмъщение изчезнаха мигновено. Джема зяпна. Това не беше Конър! Този висок, гладко избръснат гигант, облечен в плътно прилепващи по краката му панталони и чисто бяла ленена риза не можеше да бъде Конър. Върху раменете му беше метнато елече от еленова кожа, а яката на ризата му беше леко отворена при врата. Бузите му бяха зачервени, а вятърът беше разрошил косата му, докато той бе бързал в студената есенна нощ.

Но онова, което я шокира повече от всичко беше фактът, че той си беше обръснал брадата. Джема едва успя да го познае. Тя никога не си беше представяла, че лицето му е толкова дяволски красиво! Беше толкова потресена, че не можеше да каже нищо и дори започваше да разбира защо госпожа Кенърли и прислужниците го бяха сметнали за лорд.

Здравият разум обаче я накара бързо да се опомни. Нямаше значение, че този мургав и красив мъж, който изглеждаше като аристократ, изобщо не приличаше на мръсния, брадат дивак, за когото се беше омъжила. Той все пак си оставаше Конър Макюън. Конър бързо потвърди тази нейна мисъл, когато погледите им се срещнаха и

очите му се спряха върху прическата ѝ, след което той избухна в бурен смях.

Джема зачака стиснала устни, докато той най-накрая се успокои. След това погледите им се срещнаха отново и тя изправи гръб.

— Свърши ли вече?

— Да, момче... ъ-ъ-ъ... момиче.

Джема нямаше намерение да търпи подигравките му. В крайна сметка, вината за заболяването ѝ беше само негова. Той я беше замъкнал в тази забравена от бога, затънтена държава.

И как беше посмял да си обръсне брадата и да се облече в прилични дрехи, така че вече не приличаше на варварина, когото тя все още мразеше с цялото си същество, но с когото поне беше свикнала малко! Как, по дяволите, щеше да свикне с това красиво, гладко избръснато лице? Нямаше начин! Невероятно красиво, невероятно аристократично, това не беше лицето на онзи Конър Макюън, когото Джема познаваше.

От друга страна, Джема никога през живота си не се беше оставяла да бъде запленена от хубавите мъже. Толкова много от тях я бяха обикаляли постоянно, като повечето бяха искали ръката ѝ, а останалите, които бяха не толкова амбициозни, но също толкова похотливи, се бяха опитвали да откраднат една целувка или да надникнат под роклята ѝ. Тя се беше научила да се оправя с тях и въпреки че все още не знаеше как можеше да се справи с грубия звяр, за когото беше омъжена, поне знаеше как да се оправя с някой толкова красив като този млад бог, който стоеше сега пред нея.

— Присмей ми се още веднъж и ще ти изтръгна сърцето и ще го изям на закуска — каза му тя с глас, който беше способен да накара вода да замръзне.

— Виждам, че отново можеш да използваш пълноценно езика си. Очевидно това означава, че ще оцелееш — каза Конър, докато вървеше към леглото.

— Колко жалко за теб, нали? Ако бях умряла, богатството ми щеше да си остане твое, но ти щеше да се отървеш от мен.

— Жалко наистина — съгласи се той.

Двамата се спогледаха.

Дълбоко в себе си, Джема изпитваше облекчение, че отново го виждаше. В крайна сметка, добър или лош, Конър беше единствената ѝ

опора в тази чужда, дива страна. Но Джема по-скоро щеше да умре, отколкото да признае това, особено пък пред него.

Госпожа Кенърли се появи на вратата с един поднос.

— Донесох храна и за двама ви — каза тя, докато гледаше усмихнато Конър. — Уверена съм, че жена ви ще пожелае да вечеря с вас.

— Съмнявам се в това — отвърна рязко Конър. След това излезе от стаята, без да погледне назад.

Джема беше свела поглед, докато госпожа Кенърли ѝ подаваше храната.

— Не го съди твърде строго, скъпа — каза жената. — Не е мигнал, откакто те докара тук, а след това му се наложи и да отиде до Инвернес. Тц, тц. Трябва да е адски изтощен.

— Какво е правил в Инвернес? — попита Джема, като си наложи да не изпитва съжаление към Конър заради саможертвите, които може би беше направил за нея.

— Не знам, скъпа. Не ми каза. Ще трябва да попиташ него.

Но това беше последното нещо, което Джема искаше да направи. Въпреки това, докато се хранеше, тя не спираше да се пита каква работа можеше да има един просяк като Конър в такъв процъфтяващ град като Инвернес. Къде се намираше това място Гленарис? И там ли беше направил той немислимото — да обръсне брадата си, да подстриже косата си и да намери тези прости, но добре ушити дрехи?

Който бе казал, че дрехите не правят човека, сигурно не беше познавал човек като Конър Макюън. Джема все още не можеше да свикне с промяната у него. Та той изглеждаше... направо почтено. Не точно като богато младо лордче — сега беше модерно те да обличат тъмни сетрета, копринени цилиндри и невероятно скъпи игли за вратовръзки и бастуни, като този на чичо ѝ Арчибалд. Но Джема беше прекарала толкова дълго време в компанията на приличащия на просяк Конър, че и най-малката промяна в него беше удивителна.

Тя си помисли, че никога няма да може да свикне с това.

Докато слизаше гневно по стълбите, Конър си помисли, че никога няма да може да свикне с отрязаната коса на Джема и как сегашната ѝ прическа я правеше да изглежда като десетгодишно

момче. Досега той не беше осъзнавал колко много му харесва да гледа отблясъците на слънцето в копринените ѝ къдрици, особено през онези няколко пъти, когато тя бе пускала златистата маса да пада свободно по раменете ѝ. Дългата женска коса му действаше възбуждащо, а златните къдрици на Джема се бяха превърнали в негова слабост.

Той си помисли с огорчение, че всеки, който я видеше сега, щеше да го обвини в кражба.

Ако нещата се подредяха, както той очакваше, това можеше да се случи доста скоро. Конър беше бързал да отиде в Инвернес, където братовчед му Ийчърн делеше една огромна къща с неомъжената си сестра Джанет. Преди да се появи в дома им, той беше купил чифт употребявани дрехи и беше прекарал няколко часа в една странноприемница, която рядко се посещаваше от благородници, където се беше изкъпал и се беше отървал от дългата си коса и брадата си.

Той беше намерил Джанет сама вкъщи и тя не се беше опитала да прикрие любопитството за причината на неговото присъствие в Инвернес, когато Ийчърн и останалите не бяха в града. Облеклото му също беше привлякло вниманието ѝ, но тъй като Джанет винаги се беше страхувала малко от него, тя не бе посмяла да го попита направо.

Тя беше информирала Конър, че Ийчърн не е в града. Той се намирал някъде отвъд Бен Тор заедно с Картър Слоун и Реджиналд Спенсър. Те били взели оръжията и слугите си и казали, че ще ходят на лов за патици. Тя беше добавила, че Конър би трябвало да знае за това.

Той не бе обърнал внимание на забележката ѝ и беше попитал кога се очаква завръщането им. Джанет му беше отвърнала, че ще се върнат до ден-два. След това Конър беше написал една бележка, в която обясняваше с неясни думи — заради Джанет, тъй като той не се съмняваше, че тя щеше да я прочете веднага щом той си тръгне — че е спечелил облога и че ги очаква да се явят незабавно в Стърлинг, тъй като придружителят му бил болен и не можел да бъде преместен в Инвернес. Най-накрая той отново бе подчертал, че ги очаква незабавно и че вярва, че няма да го разочароват.

Сега Конър седеше в общата стая на малкия пансион на Майда Кенърли и пиеше доста добър ейл, като се опитваше да не мисли за Джема. За щастие, това му се удаваше лесно, тъй като стаята беше пълна с местни хора, които му беше интересно да наблюдава, а

хубавото момиче, което го обслужваше, не прикриваше интереса си към него. Блясъкът в очите ѝ му показваше, че беше достатъчно само да щракне с пръсти, за да я има.

Странно беше как една малка промяна във външния вид можеше да постигне толкова много за съблазняването на жена, която вчера дори не би го погледнала. Въпреки че това определено не се отнасяше за Джема.

Конър въздъхна дълбоко и подпря глава на ръцете си. Малката, твърдоглава Джема. Дали някога щеше да спре да го измъчва? Независимо дали беше с него или не, тя все намираше някакъв начин да го дразни, да го измъчва, да му влиза под кожата по непонятен за него начин. Най-лошото беше, че сега, когато от болестта тя беше заприличала на скелета, който той беше намерил в леглото на горния етаж, Конър започваше да изпитва угризения на съвестта.

„Не трябваше да се връщам тук — помисли си гневно той. — Трябваше да изчакам в Инвернес завръщането на Ийчърн и останалите, след което да ги изпратя в Стърлинг сами да я видят.“

Междувременно бе трябвало да отиде до Единбург и да започне да подготвя връщането на Джема в Дербишър. Не бе имало никаква причина да се връща тук, абсолютно никаква. Тогава защо се беше върнал, по дяволите?

Той си помисли, че причината може би беше, че тя не го беше удряла и ругала достатъчно, но тази мисъл не можа да го разсмее. Конър допи ейла си, стана от мястото си и хвърли една монета на масата. Без да обръща внимание на разочарованието, което беше изписано на лицето на прислужницата, той излезе от къщата и се изгуби в тъмнината.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Конннъррр — прошепна един напевен женски глас в тъмнината.

— Хмм — измърмори той насън.

— Конннъррр! Къде сиии?

Той се размърда, но гъстата мъгла, причинена от изпитото уиски, отказваше да се вдигне. Той присви очи и се опита да завърти натежалата си глава.

— Джема?

Дъските на пода изскърцаха. Някаква сянка застана до леглото му в непрогледната тъмнина на стаята. Завивката беше отметната от тялото му, дръпната от някаква невидима ръка. Студеният нощен въздух погали тялото му.

— Хмм — каза отново той, но този път вече не толкова сънено, защото невидимата ръка се плъзгаше леко по гърдите му към стомаха. — Джема — прошепна тихо той, докато ръката се спускаше по-надолу, още по-надолу... докато внезапно той не усети, че го хваща за тестисите и стиска, стиска много силно!

Конър скочи с рев на крака, като се чудеше дали не сънуваше някакъв кошмар. В стаята около него цареше гробна тишина. В целия хан не се чуваше никакъв звук. По улицата под прозореца нямаше никакво движение. Всичко беше толкова неподвижно, че той започна да си мисли, че наистина беше сънувал. Но миг по-късно от тъмнината се чу тих женски смях и сърцето му заби учестено.

— Джема?

— Да?

Сърцето му заби още по-силно. Какво търсеше тя тук, по дяволите? Защо беше станала от леглото си и беше дошла при него, когато всички в къщата бяха заспали? Той не смееше дори за миг да си помисли, че...

— Конър? — Гласът ѝ звучеше някак странно, но това вероятно се дължеше на болестта.

— Да? — прошепна той в отговор.

— Къде си, скъпи?

— До... — започна той и се спря. Нещо не беше наред. Джема никога досега не го беше наричала „скъпи“. Тя по-скоро би го нарекла варварин, селяндур или тъпанар.

Ръката му се стрелна напред и пръстите му се увиха около врата на жената. Когато започна да стиска Конър чу отчаяни звуци на давец се човек. Някакви ръце се вкопчиха в неговите и се опитаха да разтворят пръстите му. Внезапно той осъзна, че тона не бяха малките, изящни ръце на жена.

— Юда! — изрева той и пусна жертвата си.

Конър се обърна бързо и запали една свещ. Пламъкът освети малката стая и той видя една фигура превита в сенките, хванала с ръце гърлото си. След малко фигурата се изправи, но вместо да изглежда уплашена или разкаяна, започна да се смее неудържимо.

— Конър, скъпи — каза Картър със същия женски глас, който беше използвал преди малко, — винаги ли се държиш толкова грубо с момичетата, които се опитват да се промъкнат в леглото ти?

Конър се хвърли върху леглото и зарови лице в ръцете си, като отчаяно се опитваше да се пребори с надигащия се в него гняв. Ама че глупак беше! Пълен идиот!

Той изпита разочарование и отчаяние, но когато след малко вдигна глава, вече беше решил, че ще бъде най-добре също да се разсмее.

— Заслужаваше си го, Картър — каза той колкото по-весело можеше. — Кълна се в господ, никое момиче не се е държало толкова грубо с мен.

— О, я стига, Кон. Уверен съм, че много жени са се опитвали неведнъж да ти откъснат топките.

Двамата се разсмяха отново, но този път Конър наблюдаваше Картър внимателно, а приятелят му повдигна яката на палтото си, за да скрие червените белези от пръстите на Конър върху врата си.

— Дойдохме веднага щом се върнахме в Инвернес и Джанет ни предаде съобщението ти.

Конър погледна към вратата.

— Ние?

— Да. Ийчърн и Кинг също са тук. Чакат в коридора.

— За бога, вкарай ги вътре, преди някой да ги е забелязал!

След няколко секунди тримата развеселени мъже вече бяха в стаята. Конър не каза нищо, докато ги наблюдаваше. Той беше скръстил ръце върху голите си гърди и стоеше мълчаливо, докато те се смееха на шегата на Картър.

— Къде е момичето? — попита най-накрая Кинг, надникна с любопитство в леглото на Конър и се намръщи. Той огледа Конър от главата до петите. — Ами ти, скъпо момче? Не ми приличаш много на варварин. Какво се е случило с маскировката ти?

— Ти какво очакваше, Кинг? — подхвърли подигравателно Ийчърн. — Брада, парцаливи дрехи? Мръсна коса?

— Ами, да, разбира се.

Устните на Конър потръпнаха. Само да го бяха видели преди два дни!

— Добре, Конър, стига толкова — каза Кинг. — Къде е момичето?

— Съпругата ми — отвърна натъртено Конър — беше тежко болна и сега си почива в отделна стая на горния етаж.

— Ама ти наистина ли си се оженил? — попита с недоверие Ийчърн.

Погледът, който му хвърли Конър, беше достатъчен отговор. Тримата се спогледаха и Конър се зарадва, когато видя колко разочаровани изглеждаха. Те очевидно не можеха да понесат мисълта, че той се бе справил толкова бързо със задачата. Само ако знаеха през какви адски мъки го бяха накарали да мине!

— Ако нямате нищо против — добави той, — бих искал да отпътувам за Единбург тази сутрин. Тъй като тази... шега беше твоя идея, Кинг, ще оставя теб да оправяш бъркотията.

— О?

— Точно така. Уреди момичето да се върне обратно при Арчибалд Беърд, когато се възстанови от болестта. Тя има много добър жребец, който се намира в конюшните, а Дирк от Аландрохит ще докара цялата планина от нейни вещи. Те също трябва да бъдат върнати обратно. Както сами виждате, облогът е приключен, въпреки че трябва да се признае, че срещнах определени трудности. Но следващия път не намесвайте Гленарис, става ли? А сега си вървете. Изморен съм, а искам да тръгна преди разсъмване.

— И няма да останеш дори да се сбогуваш с нея? — попита Ийчърн, когато Конър се хвърли в леглото и дръпна завивката върху себе си.

Той изсумтя.

— Че за какво? Тя ще направи някаква гадна сцена.

— Сигурно имаш предвид сълзи и кършене на ръце.

— По-скоро изблик на насилие. Ще ме набучи на копие или ще ме пониже с кама. Ще ми разбие главата с нощно гърне. — Той се усмихна, без да иска. — Последното вече го е опитвала.

Тримата му приятели се спогледаха с удивление.

— Така — каза Кинг, като почукваше с пръст по устните си. — Означава ли това, че момичето не се е държало като нормална съпруга?

Конър изсумтя отново.

— Точно това означава.

— Но, скъпо момче, в такъв случай облогът все още не е спечелен.

Конър присви очи.

— Какво искаш да кажеш? — попита бавно той. — Тя се омъжи за мен, нали?

— О, да, уверени сме, че е така, и изгаряме от нетърпение да чуем как си успял да постигнеш това. Но според условията на облога се искаше нещо по-различно от брак.

— Така ли? И какво е то? — попита той. Радостта от това, че беше спечелил, вече се бе изпарила.

— Любов. Да не би да си забравил? Задачата ти беше да я накараш да се влюби в теб. При това, докато си облечен като беден просяк, а не като красивия леърд от клана Макюън.

— Има огромна разлика между брака и любовта — добави услужливо Картър.

— Но това е лудост! — избухна Конър и седна в леглото.

— Такава беше уговорката ни — каза Кинг. — Нали я помниш?

За бога, разбира се, че си я беше спомнил — сега. Но кой би могъл да предположи, че тези тримата щяха да държат толкова упорито на проклетата част за любовта? Бракът беше едно нещо, но на Конър му беше пределно ясно, че беше невъзможно да накара Джема да се влюби в него, особено след като тя беше показала, че предпочита да си избърше ботушите в трупа му.

— Забравете за това — тросна се той.

Картър го зяпна.

— Просто така ли?

— Да!

— Ако се откажеш от облога, губиш Гленарис — отбеляза Ийчърн с треперещ глас.

— Веднъж сключен, облогът не може да бъде отменен — напомни му Кинг. — Ти неведнъж си ни карал да спазваме това правило, Кон.

— Така е — подкрепи го Картър.

Тримата се загледаха в него с очакване.

Е, това беше краят. Конър беше попаднал в капана на същите онези правила, които никога не бе позволявал на останалите да нарушават. Думата му на Макюън го задължаваше да изпълни условията на облога и да се опита да накара малката отровна змия в стаята на горния етаж да се влюби в него или да загуби Гленарис в полза на Кинг Спенсър. Тази мисъл беше възмутителна.

Конър скръсти ръце върху свитите си колене и положи глава върху тях. Той не каза нищо, но мълчанието му сякаш казваше всичко.

— Ще трябва да продължиш с маскарада, разбира се — отбеляза след известно време Кинг. — Да си пуснеш дългата брада, с която си пристигнал тук. И да облечеш онова наядено от молци палто от меча кожа. Истински гений. Много ми се иска да те видя облечен в него.

Конър усещаше как му причернява от гняв, но си каза, че няма да се остави да бъде предизвикан от Кинг. През буйните си младежки години двамата с Кинг бяха имали сблъсъци за много различни неща — жени, коне, хазарт — но сега не му беше времето да си хаби силите, за да удуши Спенсър. Трябваше да се концентрира върху Джема. Едва ли щеше да му бъде трудно да я спечели. Трябваше да промени стратегията си, това беше всичко, да я привлече с любезност и уважение, вместо да се кара с нея за всяка дреболия. Това дори можеше да се окаже забавно.

Внезапно Конър вдигна глава и очите му се заковаха последователно върху всеки един от приятелите му. Ийчърн и Картър поне бяха достатъчно възпитани да пристъпят от крак на крак, сякаш им беше неудобно, и да сведат очи.

— И къде да я заведа, когато се възстанови? Не мога да я отведа в Гленарис или в Единбург, без да разкрия самоличността си, а това е едно от най-важните условия на облога.

— Хмм — каза Кинг.

— Това представлява проблем, нали? — добави Картър.

— Какво ще кажеш за колибата на стария Добсън? — попита внезапно Ийчърн. — В нея не живее никой откакто старецът умря. Тя е достатъчно отдалечена, така че никой няма да те разпознае, стига да се държиш настрана от селото.

— Не мога да заведа Джема там! — възрази Конър, който знаеше прекрасно каква беше порутената колиба, за която му говореше Ийчърн. Та тя се намираще на мили от най-близкия съсед и поне на няколко часа езда от село Арис.

— Къде другаде ще я заведеш? — попита го Ийчърн. — Какво може да си позволи един просяк като теб?

— Не. Не и в началото на зимата. — Конър поклати глава.

— Смяя да твърдя, че няма да бъде чак толкова зле — намеси се Кинг. — По това време на годината времето в планините обикновено е хубаво, преди да падне снегът. Нали така, момчета? А на нашия Конър няма да му бъде необходимо повече от половината време, което остава дотогава, за да прелъсти хубавата си жена. Май не си имал голям късмет с нея, а, Кон?

Това вече преля чашата. Конър стана от леглото и се намръщи, за да им покаже, че е настъпило времето за отстъпление. Те го познаваха достатъчно добре и веднага си тръгнаха, като не се постараха да пазят тишина по стълбите въпреки късния час.

Конър остана заслушан след отдалечаващите се стъпки на приятелите си. Така. Значи най-накрая го бяха притиснали до стената и прекрасно знаеха това. Е, той щеше да се включи в играта им, но щеше да ги изхвърли на сутринта без дори да позволи на Кинг и Картър да видят Джема. На Ийчърн можеше да се има доверие, че ще си държи устата затворена, но Конър по-скоро щеше да убие другите двама, отколкото да им позволи да видят твърдоглавата фурия, която все още беше задължен да нарича своя съпруга!

Джема закусваше, когато Конър почука на вратата на стаята ѝ. Тя се опита трескаво да оправи щръкналата си коса, но не постигна нищо. Тя можеше само да прехапе устни с надеждата да им придаде малко цвят и да придърпа юргана до брадичката си.

— Влез.

Конър беше довел някого със себе си — един младеж, който нямаше неговата мургава кожа и едрия му ръст, но в лице приличаше удивително на Конър. Весели сини очи се отправиха с неприкрит интерес в нея, докато тя гледаше непознатия и се червеше от неудобство.

— Тъй като вече сме семейство, помислих си, че няма да имаш нищо против да се запознаеш с братовчед ми Ийчърн Макюън — информира я мрачно Конър.

— Нямам — отвърна сухо Джема, — но можеше поне да ме предупредиш.

Тя забеляза изненаданата усмивка, която озари лицето на Ийчърн при думите ѝ и ѝ се стори странно, че не изпита към него враждебността, която винаги изпитваше към Конър. Ийчърн Макюън беше красив и добре облечен, а шитото му по поръчка палто и лъскавите му ботуши показваха, че финансовото му състояние беше значително по-добро от това на братовчед му.

Тя си помисли тъжно защо не можеше този Макюън да бе мъжът, който я спаси от бандитите на пътя за Дерби.

— Защо не седнете, господин Макюън? — предложи любезно Джема, сякаш го канеше в дневната на огромната къща на чичо си.

— С удоволствие, и ви моля да ме наричате Ийчърн.

Настроението ѝ се подобри. Ето че пред нея най-накрая беше застанал един мъж с изискани маниери. Отново ѝ се прииска да не беше омъжена за Конър Макюън, а за този приятен джентълмен.

— Ийчърн дойде от Инвернес по моя молба — каза Конър, докато местеше поглед между усмихнатите лица на братовчед си и жена си. Досега той не беше виждал Джема да се държи толкова добронамерено с непознат, а Ийчърн очевидно се забавляваше много добре. — Помолих го да се грижи за Хелиос през зимата.

— Какво? — изкрещя Джема.

Дори Ийчърн изглежда се стресна. Конър си помисли, че това беше добре. Той придърпа един стол, обърна го с облегалката напред,

седна и кръстоса ръце върху облегалката. Конър беше доволен, че беше успял да изтрие самодоволната усмивка от лицето на братовчед си.

Междувременно Джема беше побесняла. Тя седна в леглото, без да забелязва, че одеялото се плъзна по раменете ѝ и тя остана по нощница.

— Какво искаш да кажеш с това, че той ще вземе Хелиос за през зимата?

— Да, Конър — намеси се Ийчърн. — Какво искаш да кажеш?

— Там, където отиваме, няма къде да го държим — обясни Конър, без да сваля очи от Джема. — Той може да умре, ако остане цяла зима на студа. Ийчърн има конюшня, както и опитни коняри, които да се грижат за Хелиос. Обещавам ти, че при братовчед ми жребецът ти ще се чувства много добре.

Очите на Джема се насълзиха и тя сведе глава. Ийчърн погледна безпомощно към Конър, който бързо скочи на крака и буквално изблъска братовчед си навън.

— Страхувам се, че е време да тръгваш, момче.

— За мен беше удоволствие, госпожице Б... — започна Ийчърн, но не можа да продължи, тъй като беше изхвърлен в коридора.

— Нито дума повече — предупреди го Конър, когато излезе след него. — Нито дума.

— Но аз никога... кой е този Хелиос? И какво е станало с косата ѝ, по дяволите?

— Отрязах я — отвърна сухо Конър. — И смея да ти напомня, че тя е госпожа Макюън. А сега ми направи една услуга и си върви.

— Къде?

— В Единбург. И вземи Хелиос със себе си. Искам жребецът да бъде настанен в собствената ми конюшня. Кажете на Джон Скаурс, че ако не иска да ми поднесат трупа му за закуска, ще трябва да се грижи добре за коня.

Ийчърн се втрещи.

— Нямам намерение да го ругая, Конър! Много добре знаеш, че никой не се отнася по-добре от него с конете.

— Просто му предай думите ми.

— Добре, де, добре, ще му кажа! Не е необходимо да се държиш толкова грубо. — Ийчърн беше обиден и започна бавно да пригладва

ръкавите на палтото си, които се бяха намачкали, когато Конър го беше изблъскал от стаята.

— Искам да вземеш и това със себе си.

Конър свали от врата си една торбичка, завързана с кожена връв.

— Това са бижутата на Джема — обясни той докато обръщаше ръката на братовчед си с дланта нагоре и слагаше торбичката в нея. — Взех няколко от тях, за да я накарам да мисли, че съм ги продал, за да платя за престоя ни тук. Пази ги добре.

— Но как смяташ да платиш за престоя ви тук, след като ги даваш на мен?

Конър се ухили.

— Ами, момко, мислех, че ти ще се погрижиш за сметката, преди да си тръгнеш. Знам, че никога не пътуваш без достатъчно пари в джоба си.

— Върви по дяволите, Кон.

— И не забравяй да кажеш на госпожа Кенърли, че ще останем поне още три дни. Искам Джема да си почине добре, преди да тръгнем на север.

Ийчърн прибра торбичката в джоба си и поклати глава.

— Горкото момиче. Ако се съди по вида ѝ, сигурно току-що е завършила училище. Обзалагам се, че животът ѝ с теб няма да бъде лесен. Но знаеш ли какво, Кон?

— Не — отвърна намръщено братовчед му. — Какво?

— Тя ми харесва. — Ийчърн се хилеше. — Харесва ми, въпреки обещанията ѝ очи и рошавата ѝ коса.

— Браво — каза Конър. След това хвана Ийчърн за раменете и го побутна към стълбите. — Можеш да я получиш веднага след като аз свърша с нея.

— Това не е честно! — възрази Ийчърн. — Не е честно, Кон! — повтори той.

— Такъв е животът — отвърна хладно Конър, влезе в стаята на Джема и затръшна вратата след себе си.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Джема седеше сгушена между сандъците в задната част на теглената от понито каруца. Тя беше заровила лице в палтото на Конър — същото онова палто, което някога беше презирала — и трепереше и се питаше отчаяно дали някога отново щеше да се чувства затоплена. На седалката пред нея широкият гръб на Конър се поклащаше, докато каруцата се мяташе по скалистия път.

Той също беше облечен с палто, въпреки че неговото беше от кожа без подплата и вероятно не топлеше толкова, колкото нейното. Въпреки че все още беше подстриган прилично, тъмната му коса се увиваше около яката му и не беше необходимо той да се обръща, за да може Джема да види, че лицето му беше потъмняло от наболата му брада. Тя изобщо нямаше да се учуди, ако преди да стигнеха до местоназначението си — където и да беше то, по дяволите! — брадата му станеше толкова дълга, колкото преди.

Вчера двамата бяха прекосили планините Грампиан. Времето се беше оказало ужасно и понито постоянно се беше подхлъзвало по заледената земя докато студеният вятър беше брулил лицата им. Джема се беше свила между сандъците, за да се предпази от студа, но вятърът така беше обрулил Конър, че когато бяха спрели да пренощуват, пръстите му се бяха вцепенили и той не можеше да ги движи.

Поне бяха имали възможността да пренощуват в някаква странноприемница, въпреки че тя също се беше оказала примитивна и ужасна както онази в Кинкалий. Джема обаче бе толкова изтощена, че изобщо не бе забелязала това и беше заспала в мига, в който беше легнала върху сламения матрак, до който я беше отнесъл Конър.

Преминаването на Грампианите се беше оказало трудност, каквато тя никога не беше срещала през живота си на разглезена млада дама. Джема все още беше слаба след болестта и бе изтърпяла безмълвно и стоически дългите дни на прехода през планините, но в сърцето си не бе спряла да подклажда огъня на ненавистта си към Конър, който беше единствената причина за всичките ѝ нещастия.

Откакто бяха напуснали Стърлинг преди четири дни те си бяха разменили само няколко думи. Дори когато колелото на каруцата се беше счупило два пъти при сблъсък с по-големи камъни и им се беше наложило да слязат, за да го поправят, те отново бяха останали безмълвни. И в двата случая Конър не ѝ беше позволил да му помогне, така че тя беше останала да стои, треперейки встрани от едва забележимия път, докато той се беше напъгал да повдигне тежката каруца — нещо, което Джема се съмняваше, че е по силите на двама души с неговия ръст.

И двата пъти той се беше държал резервирано и не бе казал нищо. Нито веднъж през тези трудни дни той не се беше оплакал, че му е студено или че е гладен. По пътя нямаше много места, където да спрат, за да се нахранят и напоят, а храната им беше свършила отдавна. Конър не се беше оплакал и от леглото, което си беше постлал под каруцата през двете нощи, през които наблизко не бе имало колиби или ханове.

По-рано Конър ѝ беше обяснил, че живеещите в колибите обработваха предоставените им земи, като плащаха данъци и наем на лордовете, чиято собственост беше земята. Джема беше запозната с отдадените под наем ферми в Дербишър, но се бе ужасила, когато бе открила, че в Шотландия имаше изполичари, които не бяха по-добри от селяни, и че земята, която обработваха всъщност представляваше малък парцел, чиято почва беше твърде неплодородна, за да дава добра реколта. Повечето от колибите, покрай които бяха минали, след като бяха оставили планините зад себе си, бяха напуснати, каменните им комини се рушаха, а по полетата бяха избуяли високи плевели.

— Планински пасища — бе обяснил Конър, когато тя го беше попитала и гласът му бе прозвучал по-мрачно отколкото когато и да било преди.

— Не разбирам — беше отвърнала тя.

— Повече планинци са били прогонени от големите пасища преди много години — беше обяснил мрачно той. — Земите им били отнети, а с тях и възможността да изхранват семействата си. Те били подкарани като стадо говеда, за да освободят пасищата за овцете на лордовете.

Тя се бе ужасила.

— Но... но къде са отишли?

— Някои от тях се заселили в равнините, но повечето прекосили океана и се заселили в Канада, Америка и Нова Зеландия. Предполагам, че голяма част от тях са били вкарани в затвора или са загинали.

Джема за първи път бе чула Конър да говори толкова страстно по някаква тема. Дали и неговите роднини не бяха между прогонените от собствената им страна? Веднъж той ѝ бе споменал, че и двамата му родители били мъртви. Възможно ли беше те също да бяха станали жертва на такова нечовешко отношение? Това определено можеше да обясни ужасната бедност на Конър, причината, за която беше загадка за Джема, като се имаше предвид, че той все пак беше силен, млад мъж и очевидно беше получил добро образование.

Но ако случаят наистина беше такъв, защо той я водеше натам? Дали не възнамеряваше да използва богатството ѝ, за да си върне изгубените земи?

„Ти си една голяма загадка, Конър Макюън“ — помисли си тя за пореден път. Отново ѝ се прииска да бе имала възможността да зададе няколко въпроса на братовчед му. Конър обаче се беше погрижил Ийчърн да отпътува от Стърлинг много преди тя да се беше събудила.

Поне в едно нещо Конър се беше оказал прав — в решението си да отпрати Хелиос. Въпреки че жребецът ѝ липсваше ужасно, сега Джема осъзнаваше, че той едва ли щеше да мине през планините, без да се нарани. Дори понито, което теглеше каруцата, изглеждаше мършаво и вече не се движеше толкова бързо колкото когато бяха тръгнали.

Тя не бе попитала Конър какво се бе случило с малоумния Дирк, а и той така и не бе повдигнал въпроса. Джема откриваше, че той никога не казваше много за каквото и да било. Самотна и нещастна, тя се сгуши между сандъците и си наложи да заспи. Единственият начин да се спаси от скуката и студа беше, като сънува нещо хубаво. И като не мисли за бъдещето.

— Джема?

Тя си помисли, че сигурно е подремнала няколко минути, но когато надигна глава, с удивление откри, че вече се свечеряваше. Невероятно красивият залез беше боядисал западния хоризонт в оранжево-червено. Джема седна в каруцата и видя, че се намират на ръба на някакво широко тресавище. В далечината се виждаха планини,

но наоколо нямаше нищо друго, освен безкрайно пространство от торф, пресечено от поточета, които се спускаха надолу и се вливаха в някакво езеро.

Не се виждаше никакъв знак за човешко присъствие. Пейзажът беше пуст, сякаш това беше някаква чужда планета. Тя вдигна очи към Конър, тъй като не можеше да разбере защо я беше събудил.

— Пристигнахме — обясни той, когато погледът му срещна нейния.

Но къде се намираха? Джема беше озадачена.

— Това ли е Гленарис?

— Какво те кара да мислиш така? — Конър очевидно беше изненадан.

— Ти ми каза, че отиваме там.

— О, не, това не е Гленарис! — Той се разсмя, сякаш тя беше казала нещо много смешно. — Парцелът ни се намира зад онова възвишение там — обясни ухилено той и посочи с ръка.

Погледът ѝ проследи ръката му и се спря върху брега на отдалеченото езеро. Джема не можа да забележи нищо, освен вода, скали и няколко борови дървета. Това не можеше да е домът на Конър! Той сигурно се шегуваше с нея!

— Оттук не можеш да видиш колибата — добави той.

— Да вървим тогава — тросна се Джема. — Искам да стигнем там, преди да се стъмни.

Но през тресавището нямаше път и каруцата често затъваше в мъхнатата, влажна земя. На два пъти се наложи Конър да слезе и да бута, докато мърмореше нещо много лошо за тежестта на сандъците ѝ. Джема не му обръщаше внимание, защото знаеше, че съдържанието на тези сандъци беше ключът към нейната свобода. Продажбата на вещите ѝ щеше да ѝ осигури достатъчно средства, за да избяга далеч от Конър.

Въпреки това за нея се оказа трудно да поддържа самочувствието си, когато най-накрая стигнаха до скалистите брегове на езерото — което Конър наричаше Лох — и Джема видя за първи път парцела им. Вече се беше стъмнило и слънцето отдавна беше изчезнало зад планините. Тази вечер нямаше луна, но дори и в тъмнината тя успя да различи смътните очертания на каменните стени на малка къщурка с два прозореца, които приличаха на невиждащи очи. Докато

приближаваха към колибата, Джема забеляза, че от комина и сламения покрив не беше останало много. Навсякъде се виждаха откъртени парчета мазилка. Ниска, покрита с лишеи каменна стена водеше от колибата към малко каменисто поле.

Конър спря в двора и разпрегна измореното пони от каруцата. Джема не се помръдна от мястото си. Тя седеше и наблюдаваше как Конър пуска понито на свобода. Той отиде до колибата, без да погледне назад към Джема. Натисна с рамо разнебитената врата и тя се отвори широко. Конър наведе глава, докато влизаше в колибата. След няколко секунди сянката му се появи навън.

— Донеси огниво.

Джема нямаше никакво желание да му помага, но ѝ беше студено, така че започна да рови из кожената му торба, докато намери кремък и прахан. Той, разбира се, беше твърде беден, за да си позволи да притежава кибрит.

Тя застана в рамката на вратата и остана там, докато Конър палеше свещите и ги слагаше на завет в дълбоките первази на прозорците. Слабата светлина на свещите освети помещението и Джема подскочи от изненада.

— И т-ти очакваш, ч-че ще живеем тук?

— Утре сутрин ще ти се стори по-уютно.

Джема знаеше, че това беше лъжа. Как можеше тази кочина да изглежда по-добре на дневна светлина? Тя вече беше видяла достатъчно в тъмното, за да разбере, че това беше невъзможно: по ниския таван се виждаха опушени подпорни греди. Камари от пръст, гниещи мебели и разлагащи се боклуци бяха затрупали пода.

— Ела — каза Конър, — в другата стая има легло.

„Другата стая“ се оказа просто малко таванско помещение в единия ъгъл на колибата. Първото стъпало на стълбата се огъна, когато Конър стъпи върху него.

— Няма нужда — тросна се Джема. — Няма да спя там. — Дори на слабата светлина на свещите тя виждаше, че въпросната стая не беше нищо повече от няколко неравни дъски, нахвърляни безразборно една до друга. Нямаше как да разбере доколко беше безопасно да се качва там, нито пък какво беше живяло там досега!

— Тогава къде... — започна нетърпеливо той.

Конър не можа да довърши, тъй като Джема получи пристъп на кашлица, която се беше появила внезапно през последните няколко дни от пътуването им. Тя беше успяла да я скрие от Конър, заравяйки лице в дебелилото му палто, когато започнеха пристъпите. Тази вечер обаче беше различно. Влажният въздух край езерото беше раздразнил дробовете ѝ и тя не можеше да спре да кашля. Главата ѝ се мятеше насам-натам, а дробовете ѝ горяха, докато отчаяно се бореше да си поеме дъх.

Джема усети как ръцете на Конър се обвиват около тялото ѝ. Той я вдигна, сякаш беше лека като перце, и я понесе към стълбата. Джема не беше съвсем сигурна как той щеше да успее да се качи горе. Всъщност, тя вече не беше сигурна за нищо. Не можеше да спре да кашля достатъчно дълго, за да си поеме дъх. Чувстваше се замаяна, изгубила ориентация, и откриваше някаква странно спокойствие в това, че лежеше отпусната срещу широките гърди на мъжа си.

— Спокойно — прошепна той в косата ѝ. — Дишай бавно. Ще се справиш.

Тя затвори очи и положи глава в извивката на рамото му.

Когато се качи на тавана, Конър коленичи и сложи Джема в скута си. Той се опита да поизчисти матрака, който лежеше на пода, и свали палтото от раменете ѝ.

Джема възрази слабо, докато той я слагаше да легне, но заспа, преди той да я беше завил добре с палтото. Конър се върна безшумно долу.

В тъмнината навън потокът ромолеше в безкрайното си надбягване към езерото. Вятърът свистеше над тресавището, а понито се мотаеше наблизо до вратата. Вътре в колибата също не се чуваше нищо, освен тихите нощни звуци — пращенето на свещите, шумоленето на някаква мишка в ъгъла, равномерното дишане на Джема на тавана.

Но Конър не можеше да намери покой и стоеше разтревожен в рамката на вратата. Цялото му тяло го болеше от студа и изтощението. Той седна на едно столче, което беше подпряно до камината. И той като Джема не беше способен да скрие удивлението си докато се оглеждаше наоколо. Лагеруването под открито небе заради преживяването или за отмора беше едно нещо. Животът като пещерен

човек беше нещо съвсем различно. Как бе успял Фъргюс Добсън, покойният собственик на имота, да оцелее в такава бедност?

Сигурно като всички останали, които бяха принудени да живеят по същия начин в планинските части на Шотландия. За разлика от повече други собственици на земи като него, Конър винаги бе постъпвал честно спрямо своите изполичари, беше се вслушвал в оплакванията им, беше им изпращал храна при лоша реколта и дърва за огрев в по-студените зими и им беше давал по една допълнителна вноска, когато някой от членовете на семействата им се разболееше или починеше. Изполичарите му го уважаваха, доверяваха му болките си и винаги го канеха да влезе и да сподели с тях малко от ценното им уиски или чай всеки път, когато той слезеше от огромния си замък, за да провери как се справят.

Но редките посещения и проявата на съчувствие не можеха да го подготвят да живее като един от тях. И все пак сега той седеше на разнебитеното столче на Фъргюс Добсън, заобиколен от останките от мизерния живот на изполичаря, обречен да се пребори със зимата и с опърничавата си жена, която все още беше твърде слаба, за да бъде изложена на такива трудности. Мисълта за това изобщо не му харесваше.

Нито пък състоянието на Джема.

Конър се намръщи. По някакъв начин нейната болест беше променила отношенията между тях, поне от негова гледна точка. Някак си, може би защото беше положил толкова много усилия, за да спаси живота ѝ в Стърлинг, нейният живот бе придобил голямо значение за него. В крайна сметка, той беше човекът, който беше прекарал безкрайни часове, бършейки трескавото ѝ чело и притискайки я към себе си, когато тялото ѝ се разтърсваше от конвулсии. Той беше човекът, който търпеливо беше слагал лъжица след лъжица гореща супа в устата ѝ, защото тя бе твърде болна, за да се храни сама, както и да забележи кой я хранеше.

Когато Конър я бе докарал в Стърлинг, тя бе толкова изтощена, че нито лекарят, нито госпожа Кенърли бяха очаквали, че ще преживее нощта. Истината беше, че Конър бе споделял мнението им, но сега осъзнаваше, че смяташе за свое лично постижение това, че беше успял да накара Джема да се пребори с болестта си, както и това, че се беше грижил за нея и през следващата нощ, въпреки че тогава за всички бе

било ясно, че животът ѝ е извън опасност. Едва тогава той се бе осмелил да тръгне за Инвернес.

И се беше оказал напълно неподготвен за реакцията си, когато се беше завърнал в Стърлинг и бе влязъл в стаята на Джема, за да види пред себе си един жив скелет, който го гледаше с огромните си очи. Тя беше отслабнала толкова много, че сърцето му се свиваше само като я погледнеше.

Но това не беше резултат само от болестта ѝ. Едва сега Конър неохотно се осмеляваше да си признае това. То се дължеше на начина, по който той я бе претоварвал по време на дългото пътуване на север, без да ѝ дава достатъчно време за почивка, хранейки я с възможно най-отвратителната храна.

Шкембе чорба и овесени сладкиши, разрежено уиски и зле ферментирал ейл. Що за храна беше това за едно толкова слабо момиче, което и без това беше твърде изплашено и нещастно, за да има добър апетит?

Конър подпря уморено глава на ръцете си. Как щеше да ѝ помогне да възстанови силите си сега? Тази отвратителна дупка не беше подходящо място за момиче с благородно потекло! И как щеше да я накара да се влюби в него, след като той беше виновникът за това, че тя се намираще в тази кочина?

Той си помисли отчаяно, че трябва да развали облога. Още когато се събудеше на следващата сутрин, щеше да отведе Джема в Гленарис.

Ако го направеше, Картър, Ийчърн и Кинг щяха да си умрат от удоволствие, като го гледат как търси милост от тях! Тази мисъл беше непоносима. Пред очите му причерня от гняв.

„Лягай си, Конър. Не мислиш разумно.“

Но къде щеше да спи? На столчето? На мръсния под? Навън в каруцата? Всяка от тези възможности го караше да потръпва от отвращение.

А защо не на тавана?

В съзнанието на Конър изплува образът на Джема, увита в палтото от меча кожа.

Той дори не усети как се изкачи по стълбите. Таванът беше тесен, но Джема дори не се помръдна, когато той се пхна до нея. Тя спеше легнала на една страна, с гръб към него, и Конър се притисна

към нея така, че задникът ѝ се опираше в стомаха и бедрата му. Това беше волност, каквато той не би си позволил, ако тя беше будна и за която тя вероятно щеше да му издере очите, когато се събудеше.

Но в този момент той не се интересуваше какво щеше да му донесе утрото. Достатъчно му беше да чувства мекотата на мечата кожа под себе си и топлото тяло на Джема притиснато толкова интимно към неговото. Конър затвори очи. За първи път от много седмици насам не сънува нищо.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Джема се събуди от силния трясък на изстрел. Тя се измъкна изпод палтото, втурна се надолу по стълбите и отвори широко вратата на колибата. В тресавището не се виждаше жива душа, но понито стоеше наострило уши в далечния край на двора. Тя сложи ръка над очите си и се взря в посоката, в която гледаше животното. Стори ѝ се, че забеляза някакво движение между разпръснатите борове и ели на отдалечения склон.

Конър. Какво правеше, дявол да го вземе?

Проехтя втори изстрел и два гълъба, които бяха кацнали на покрива, се подплашиха и отлетяха. Над тресавището се разнесе тревожният крясък на дива птица, последван от още един и още един изстрел.

Така. Значи той беше отишъл на лов.

Джема се върна в колибата. Вътре беше също толкова студено колкото и навън. Тя сбърчи нос, докато оглеждаше отпадъците в огнището. Нямаше смисъл да се опитва да пали огън, преди огнището да бъде почистено. Всъщност, нямаше смисъл да се прави каквото и да било, преди цялата къща да бъде почистена.

Тя се обърна бавно и огледа внимателно новия си дом. Онова, което видя, накара сърцето ѝ да се свие. Четири съвсем голи каменни стени, под от отъпкана пръст, камара от счупени мебели и парчета от разбити глинени съдове. Никакви килими, никакви завеси, дори прозорците нямаха стъкла. Таванът беше почернял от сажди. Докато гледаше нагоре към него, тя осъзна, че не би могла да запали огън, дори ако огнището беше чисто, а коминът — поправен. Наоколо не се виждаше торф, а Джема нямаше никаква представа къде да го потърси.

„Поне мога да премета“ — помисли си унило тя.

Но дори тази проста задача я изтощи, а прахът, който се вдигна, само засили кашлицата ѝ. Когато пристъпът премина, тя се отпусна на някакво столче. Господи, колко време щеше да ѝ бъде необходимо да

си възвърне силите? На едно такова място несъмнено липсваха и най-малките удобства.

„Приеми истината — каза си мрачно тя. — Ще трябва да останеш тук, докато състоянието ти се подобри.“

Но тогава зимата вече щеше да е настъпила и щеше да бъде невъзможно да прекоси планините.

„Тук съм като в капан — помисли си тя. — И трябва да остана цяла зима в тази... тази ужасна бърлога с Конър Макюън.“ Може би щяха да минат месеци, преди планинските пътища да станат отново проходими и кой знае колко време, преди да види друго човешко същество, още по-малкото пък човек, на когото да може да продаде вещите си, за да получи достатъчно пари за пътуването до Лондон!

Ако не се чувстваше толкова изтощена, Джема сигурно щеше да излезе навън и да се удави в езерото. Или пък да вземе въже и да се обеси на някоя греда. Или да открадне понито и да тръгне към планините или бог знае накъде, някъде, където студът и снегът скоро щяха да сложат край на живота ѝ.

Но тя никога не бе имала навика да се отдава на самосъжаление за твърде дълго и реши, че нямаше да позволи на Конър да спечели тази битка за свободата и щастието ѝ.

Желанието за мъст ѝ даде нови сили. Тя нямаше да позволи на този Макюън да я принуди да живее в мизерия и бедност и да обработва жалкия му парцел земя. Тя заслужаваше нещо по-добро, а той заслужаваше да си плати за нещастията, което ѝ беше причинил!

Джема реши, че да прекара една зима с него е за предпочитане пред това да прекара целия си живот с него в тази дупка и се примири с факта, че щеше да ѝ се наложи да остане тук, докато снегът се стопеше. До пролетта тя отново щеше да бъде здрава и силна и може би щеше да е спечелила доверието на Конър дотолкова, че да успее да планира бягството си, без той да заподозре нещо. Но тя трябваше да внимава също така да не събуди никакви подозрения у него още сега. Трябваше да постигне подходящия баланс между несъгласие и примирение. Не трябваше да изглежда, сякаш приема новия си живот с голямо желание и ентузиазъм, но не трябваше и да показва, че гори от нетърпение да се отърве от него. И двете крайности щяха да накарат Конър да я наблюдава по-внимателно, а Джема знаеше, че в такъв

случай нямаше да има почти никакъв шанс да му се изплъзне, тъй като той беше много умен и хитър.

На прага се появи някаква сянка. Джема вдигна глава. Конър стоеше на вратата и държеше в ръце четири яребици.

— Закуската — обяви весело той.

Джема се ядоса. Как смееше да стои и да ѝ се хили, сякаш си нямаше никакви грижи и сякаш това беше някаква игра, а не борба за оцеляване?

— Няма за какво да се мръщиш така — каза той, докато влизаше в колибата. — Този път ще ги почистя аз, въпреки че рано или късно и ти ще трябва да се научиш да го правиш. Би ли разчистила масата, ако обичаш?

Тя неохотно изпълни желанието му и остана да го гледа, докато Конър слагаше птиците на масата и вадеше от колана си пистолетите, които беше взел от кочияша на чичо ѝ. Джема го зяпна.

— Нали не си ходил на лов с тях?

— Да не мислиш, че съм уловил закуската ни с голи ръце?

Джема повдигна колебливо едната яребица, след което огледа и останалите по същия начин. И четирите бяха улучени в главата. Погледът ѝ се закова върху Конър.

Той сви рамене.

— Тресавището гъмжи от дивеч.

Но с пистолети? Къде се беше научил да борави толкова умело с тези толкова трудни за използване оръжия?

— Ще ги изнеса навън да ги изкормя — добави Конър. — Ти запали огън. И виж дали можеш да намериш нещо, което да използваме за шиш.

Джема незабавно забрави за любопитството си. Той за кого се мислеше, по дяволите? Как смееше да ѝ дава заповеди и да я кара да върши такава слугинска работа?

Тя обаче си припомни колко важно беше поне донякъде да се прави на смирена. Пък и беше дяволски гладна!

Тъй като Джема вече беше почистила огнището, сега беше достатъчно само да натрупа остатъците от мебелите върху почернелите от сажди камъни. Когато Конър се върна, тя вече беше наклала доста силен огън от крака на столове и една счупена масичка.

Докато се навеждаше да сложи поредното парче дърво в огъня, тя чу Конър да се приближава с едно „хмм“.

Джема обърна рязко глава.

— Топло е — побърза да каже Конър.

Тя посочи към камарата от дърва, които беше натрупала наблизко.

— Няма да стигнат за дълго.

— Така е, а и някои от мебелите са твърде запазени, за да ги горим. Определено мога да поправа онзи стол, а от тези дъски ще станат добри полици. Предполагам, това означава, че ще трябва да започна да копая торф колкото се може по-скоро.

— Да копая торф?

— Ами, да, разбира се. Ти как си мислеше, че се получава торфът?

Джема нямаше никаква представа. Тя дори не можеше да си представи как хората в тази забравена от бога земя се топлеха, след като наоколо не се виждаше нито едно дърво, освен няколкото високи бора от далечната страна на езерото.

Междувременно Конър се беше заел да направи шиш, на който да изпекат птиците. Джема го гледаше, като се мръщеше силно. Не беше необходимо някой да й казва, че Конър ловуваше и готвеше дивеч от малък. Имаше ли изобщо нещо, което този арогантен дивак да не може да върши?

Погълнат от работата си, Конър се преструваше, че не забелязва мрачния поглед на Джема, въпреки че го усещаше. Той вече знаеше твърде добре какво означаваха стиснатите й устни и бляскавите й очи, за да се залъгва, че тя имаше добри чувства към него. Конър дори подозираше, че ако Джема не беше толкова отслабнала от болестта, вече щеше да е счупила крака на някой стол в главата му.

„Нека се опита“ — помисли си весело той. Миналата нощ се беше наспал добре и сега настроението му беше прекрасно. Всъщност, той щеше да се зарадва на завръщането на старата, жизнена Джема — не само защото това щеше да означава, че тя се е възстановила напълно, но и защото нейната сила и дух му липсваха.

Като си подсвиркуваше тихо, Конър набучи птиците на шиша и го сложи над огъня. До вчера се бе чувствал победен и не бе имал никакво желание да продължава повече с този маскарад, но сега очакваше с нетърпение следващия ден, както и дните и седмиците след

него. Точно това беше причината, поради която Конър винаги беше приемал облозите на Кинг Спенсър, независимо колко непосилни бяха изглеждали. Те прибавяха предизвикателства към живота му и го правеха интересен. А животът в тази примитивна колиба щеше да бъде много вълнуващ поради присъствието на непокорната Джема, която винаги беше готова да се изправи срещу него.

Конър ѝ хвърли скришом един поглед от мястото си до огъня. Тя стоеше в рамката на вратата, обърната с гръб към него, скръстила ръце под младите си гърди. В този момент той трябваше да си признае, че голяма част от ентузиазма му за схватката се дължеше на възбуда, възбудата, която беше усетил, когато се бе събудил тази сутрин и бе открил Джема притисната към него и вплела интимно краката си в неговите. Беше минало твърде много време, откакто за първи път я бе любил и тялото му протестираше срещу дългото въздържание.

Тъй като двамата бяха стигнали до края на пътуването си, Конър реши, че вече беше време да започне да се опитва да привлече Джема, като използва огромния си опит с жените. Той нямаше да бърза и щеше да я прелъсти по правилата, с ласкателства и нежност — така, както жените обичаха да бъдат прелъстявани. Въпреки че самата Джема не знаеше това, тя беше чувствена и страстна, жена, създадена, за да бъде любена.

О, той много добре знаеше, че не беше първият мъж, който беше осъзнал това, но се изпълваше с гордост при мисълта, че беше първият ѝ любовник и че щеше да я научи на удоволствията на любенето. Конър не се съмняваше, че след като преодолее първоначалната си омраза към него, Джема щеше да му се отдаде с желание и щеше да се прояви като любознателна и способна ученичка. Той беше усетил това през онази катастрофална нощ след сватбата им, когато тя, без да иска, беше отвърнала страстно на ласките му. А любовта? Тя щеше да дойде сама. Така ставаше винаги.

Джема чуваше как Конър си подсвирква, докато клечеше пред огнището и печеше яребиците. Налагаше ѝ се да стиска здраво зъби, за да се пребори с желанието си да се обърне и да го блъсне в огъня. Господи, колко се дразнеше, когато той изглеждаше толкова доволен! Тя се вбесяваше, че беше необходимо толкова малко, за да го накара да се почувства щастлив — само този... този презрян начин на живот, който той очевидно водеше, откакто се беше родил.

„Е, ти може и да си щастлив да живееш така, Конър Макюън — каза си ядосано тя, — но аз никога няма да бъда просякиня като теб! Никога, ясно ли ти е?“

— Джема?

— Да? — Тя погледна към него.

— Ще трябва да намерим място, където да приберем тези птици, когато ги изпечем. Виж какво можеш да измислиш.

Това, че Конър очевидно не знаеше какво има в колибата, потвърди съмненията на Джема, че той никога не беше живял тук и че беше дошъл от друго място, когато бе тръгнал да си търси работа в Англия. Тя обмисли тази загадка, докато ровеше из сандъците, които бяха останали в каруцата. Сега знаеше още по-малко за него, отколкото преди. За Джема беше загадка не само произходът му, но и причината, поради която Конър я беше довел на това място. Чия собственост бяха колибата и парцелът? И къде се намираше този Гленарис, за който ѝ беше споменал Конър? Дали не беше съседният град? Имаше ли изобщо някакъв град, който да се намира на по-малко от сто мили оттук?

Имаше толкова много неща, които тя трябваше да научи, ако искаше да успее да се справи с Макюън. Но как можеше да го попита, след като знаеше, че Конър нямаше да отговори на въпросите ѝ? Време. Трябваше да му даде време и да спечели доверието му.

Но за Джема се оказа изключително трудно да се концентрира върху стратегията си да се държи добре с Конър и да му има доверие, докато ровеше из съдържанието на сандъците, в които се намираха остатъците от предишния ѝ живот, който Макюън бе унищожил така неочаквано. Когато напипа красивите покривки за маса, които беше донесла от Дербишър, тя забрави какво беше тръгнала да търси. Когато си представи как щяха да изглеждат върху разнебитената маса в колибата, ѝ стана мъчно. Ами тези сребърни свещници? Как щяха да изглеждат те в празната рамка на прозореца, потъмнели от студения въздух? Ами гобленът, който беше ушила под ръководството на леля си Друсцила? Къде щеше да го закачи сега? А всички тези топове плат, които беше взела с надеждата да намери шивачка и да си ушие нови рокли и бельо за зимата...

— О, боже! — възкликна тя през смях, който премина в хлипане. — Ще полудея, преди да свърши зимата, знам си го! — Миг по-късно

се запита какво щеше да прави с всички тези неща? Те никога нямаше да изглеждат добре в тази дупка, никога!

— Джема!

Викът на Конър беше гневен, глас на мъж, който не беше свикнал да не му се подчиняват.

Джема сграбчи две красиви чинии от устърски порцелан — да, тя беше постъпила глупаво, вземайки съдове и прибори за дванадесет души — и влезе в колибата.

— Какво? — изкрещя в отговор тя.

— Защо се бавиш толкова, но дяволите? Месото ще изгори!

Джема тръшна чиниите на масата с такава сила, че за малко не ги разби.

— Дръж! Сега можеш да свалиш птиците от шиша, но за в бъдеще ще ти бъда много благодарна, ако се обръщаш към мен по-любезно. Аз не съм ти домашна прислужница!

Лицето му беше потъмняло колкото бързо прегарящата им закуска.

— О, страхувам се, че е точно обратното, скъпа моя, и те съветвам да свикнеш с това.

— Никога!

— Напротив!

Двамата стояха и се гледаха гневно, като дишаха тежко. Внезапно Джема тропна с крак — жест също толкова детински, колкото беше и целият им спор. Тя се обърна и изтича навън.

— Върни се! — изкрещя той, но тя тичаше с всичка сила и полите на роклята ѝ се развяваха като платно зад нея.

Конър я настигна едва на брега на езерото. Той я сграбчи за китката и я завъртя рязко, така че се блъсна силно в него.

— Пусни ме!

— Спри да ме риташ и ще те пусна!

Тя се втрени гневно в него. Конър се беше надвесил над нея като ястреб над плячката си. Внезапно раздражението изчезна от красивото му лице и той се усмихна. Промяната беше толкова внезапна и обезоръжаваща.

— Джема, съжалявам.

Тя долови някаква опасност и се вцепени. Той говореше толкова искрено, толкова... нежно. Дали това означаваше, че ѝ се извинява?

Като джентълмен? И то на нея? Джема не знаеше как да разбира думите му. Промяната в настроението му беше потушила гнева ѝ, а в сърцето ѝ се пробуждаше нещо странно, нещо, което я караше да отвърне на момчешката му усмивка.

— Извинението се приема — отвърна тихо тя и мина покрай него с високо вдигната глава.

Конър тръгна ухилен след нея, защото бе забелязал как тя се бе изчервила, въпреки че вървеше пред него толкова гордо, сякаш беше самият Наполеон. Значи и тя не се различаваше от останалите жени, а? Достатъчна беше една мъжка усмивка, за да я накара да се разтопи.

Невероятно доволен от себе си, той влезе в колибата след нея.

— Джема, мисля, че ще бъде по-добре да...

Думите му бяха прекъснати от леденостудена вода, която заля лицето му.

Джема хвърли кофата на земята и се показа от другата страна на вратата, където се беше спотайвала досега.

— Това е, за да запомниш веднъж завинаги, че не съм ти прислужница, Конър Макюън! В бъдеще никога няма да се държиш с мен като с такава. Ясно ли е?

О, не! Никога Конър не беше чувал някой да му говори толкова смело и да му дава такива немислими заповеди. Тя да не би да искаше той да се държи с нея като с равна? Това момиченце, което можеше да смачка с голи ръце? Тази невъзпитана хлапачка, която бе трябвало да остави на бандитите в Дербишър? Той, разбира се, щеше да я прикотка, тъй като това беше единственият начин да задържи Гленарис, но преди това трябваше да смаже завинаги нейната арогантност.

Докато стоеше на вратата и водата се стичаше по косата, лицето, ризата и панталоните му, Конър изпита непреодолимо желание да набие Джема. Само че той никога не беше вдигал ръка срещу жена. От друга страна, това тук не беше жена, а дяволица с ангелско лице, разглежено хлапе, което заслужаваше да бъде натупано.

Той я вдигна над пода, обърна я и я сложи по корем върху коленете си. С едната си ръка Конър стисна китките ѝ, а с другата вдигна роклята ѝ и започна да я удря с длан по задника. Силно!

— Макюън! Спри!

— Ще слушаш ли?

— Не!

Пляс! Пляс! Пляс!

Ударите не бяха чак толкова силни, тъй като той не беше толкова коравосърдечен. Но унижението сигурно щеше да нарани едно толкова гордо момиче като Джема, а според него това щеше да й се отрази много добре.

— Макюън!

Джема беше започнала да се мятта, за да се спаси от ударите му, и той откри, че трябваше да я пусне бързо, защото му беше трудно да я остави да се върти в скута му, без да й покаже, че го възбужда.

Конър я сграбчи под мишниците и я вдигна, след което бързо стана, за да прикрие подозрителната издутината в панталоните си.

— Така — каза той леко задъхан. — Търсеше си го от доста време. Може би ако чичо ти те беше бил по-често, нямаше да се превърнеш в такова чудовище.

За негово удивление Джема се сви, сякаш я беше ударил силно през лицето. Реакцията му го изненада. Какво беше това? Дали несъзнателно не беше докоснал някаква рана? Арчибалд Беърд едва ли се бе осмелявал да вдига ръка срещу нея!

Дали?

Но защо тогава Джема реагираше толкова подплашено, сякаш той беше съживил някакви реални и много болезнени спомени?

Конър не беше свикнал да се чувства като мръсник. Рядко му се случваше да съжالياва за действията си, но точно в този момент съжالياваше искрено. Откакто се бе запознал с Джема, той я бе виждал в най-неочаквани състояния — просълзена, вбесена, предизвикателна, победена, а веднъж — но за толкова кратко — усмихната щастливо, но никога не я бе виждал да се свива уплашено пред него като ранено животно.

О, боже! Как, по дяволите, щеше да й каже колко много съжالياваше, че бе отворил някакви стари рани? Конър не беше човек, който имаше навика да се извинява. Та дори любезните думи, които й бе казал край езерото, бяха имали за цел да я объркат, да я изненадат неподготвена, за да може да започне да я прелъстява. Но сега, като гледаше изражението на лицето й, му се искаше да убие някого — и по-точно Арчибалд Беърд!

Докато се колебаеше, той пропусна момента. Джема се обърна безмълвно към огъня, свали овъглените яребици от шиша и ги понесе навън. На вратата тя се спря, без да се обръща назад.

— Ще трябва да намериш нещо друго за ядене.

И Конър се върна в тресавището, облекчен от това, че се намираше далеч от колибата и Джема. Дори сега обаче изражението ѝ го преследваше в продължение на часове, докато обикаляше тресавището и му пречеше да се концентрира върху търсенето на храна. Конър знаеше, че трябваше да се реваншира пред Джема, но за първи път през живота си не знаеше откъде да започне. И тази мисъл беше много горчива.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Конър се върна в колибата по пладне метнал една тлъста дива патица през рамо. Той беше останал край езерото, за да изкорми птицата, тъй като бе искал да спести на Джема кървавата гледка. Поне така си беше казал. Истината обаче беше, че той все още не беше готов да се срещне отново с нея. По някаква странна причина той се срамуваше от онова, което ѝ беше казал, и от начина, по който се беше държал с нея. Дори дългите часове, прекарани в тресавището, не бяха пропъдили неприятната мисъл, че е отговорен за болката ѝ.

Дяволите да го вземат това момиче! Какво в нея постоянно го караше да показва най-лошата страна на характера си? Защо тя успяваше да му влезе под кожата, след като досега не беше обръщал внимание на такива дразнителни?

Може би всичко това имаше нещо общо със странния факт, че Конър не можеше просто да я изостави, както бе правил с всички други жени, с които бе имал връзки в младостта си. В крайна сметка, Джема му беше съпруга, а още по-важно беше, че от отношенията му с нея зависеше съдбата на Гленарис. Затова той застана на прага на порутената колиба изпълнен с чувство за несигурност — чувство, което не му беше познато — и надникна вътре. Дали тя беше още там или се беше възползвала от отсъствието му, за да избяга?

Досега Конър не се беше сетил за тази неприятна вероятност. Той влетя в колибата, подтикван от страх, който му беше трудно да обясни. Онова, което видя вътре, го накара да зяпне и да забрави за всичко останало. Конър остави патицата да падне на пода и пристъпи бавно в стаята.

Без негова помощ, Джема беше успяла да завлече тежките сандъци в колибата и да извади вещите си от тях. Но преди това беше почистила основно колибата и беше натрупала всички отпадъци в огнището, където те все още горяха и димяха.

Стените и гредите бяха почистени от паяжините, а подът беше преметен. Върху отгъпаната земя тя беше сложила два от килимите,

които беше донесла със себе си от Англия. Арчибалд Беърд едва ли би й позволил да ги вземе, ако знаеше как ще бъдат използвани!

Но това не беше всичко, защото стените също бяха покрити с... господи, възможно ли беше това? Конър прекоси бавно стаята и опипа прекрасните гоблени и стенни килими, които бяха закачени на ръждясали гвоздеи и върху които бяха изобразени красиви сцени, пресъздаващи Трите съдби, нарисувани с ярки цветове. С очите на познавач той прецени, че те бяха фламандски, поне на двеста години, и изключително ценни.

На стените бяха закачени и няколко картини, рисувани с маслени бои, които пресъздаваха красиви пейзажи от неизвестни, но несъмнено талантиливи художници. Вдясно от огнището Джема беше създала някакво подобие на кухня и беше складираше там всичките си сребърни и порцеланови съдове и прибори. От другата страна тя беше поставила разнебитеното столче с още един стол до масата, която сега беше покрита с бродирана покривка от фина дамаска, а върху нея беше сложена кристална ваза, за която Конър предположи, че беше или белгийска, или германска.

На тавана тя беше прибрала личните си вещи — гребени от черупки на костенурки, огледало и четка за коса, кутия за скъпоценности, шишенца с парфюми и малко гобленче, което покриваше една част от стената, на която камъните бяха поддали.

Палтото му от мечка кожа беше заменено от истински чаршафи и дебел пухен юрган. За своя изненада Конър откри, че Джема беше изчеткала палтото му и го беше закачила на гвоздей зад вратата. От другата страна на вратата, в ъгъла под стълбата, която водеше към тавана, тя беше поставила кърпи, порцеланов леген за миене и кана. Кофата, която беше използвала, за да го залее с вода, сега беше поставена на пода и беше пълна догоре с чиста вода.

Конър стоеше с ръце на кръста и оглеждаше колибата, сякаш не можеше да повярва на очите си. За първи път през живота си се намираше в ситуация, в която не можеше да каже нищо. Промените, които Джема беше направила, можеха да бъдат определени само като чудо. Трудът, който беше вложила, за да постигне всичко това само за няколко часа, говореше достатъчно ясно за силата на волята ѝ. Внезапно Конър изпита непреодолимо желание да се разсмее и заплаче едновременно — да се разсмее, защото колибата беше

заприличала на пиратско леговище, натъпкано с плячкосани предмети, и да се разплаче, защото беше жалко, че цялото това великолепиe трябваше да краси такава порутена колиба.

Разбира се, той нямаше намерение да започне да лее сълзи. Конър никога не беше плакал за нещо, дори и когато майка му беше починала малко преди той да навърши осем години, оставяйки го само на грижите на студения му аристократичен баща. Самотните години след нейната смърт го бяха направили коравосърдечен. Детството му бе свършило със смъртта на майка му и бе заменено от усилено обучение, тъй като старият Доналд Макюън се бе опитвал да подготви сина си да поеме управлението на транспортната фирма на семейство Макюън, да поеме отговорността по управлението на Гленарис и да изпълнява задълженията на леърд на клана Макюън.

Колкото и трудни да бяха тези години, в крайна сметка Конър се беше справил отлично, подтикван от същите амбиции, които бяха подтиквали и строгия му баща. Нищо че след смъртта на майка му нежността и топлината бяха изчезнали от живота му. Нито той, нито баща му, бяха изпитвали нужда от нежност и през всичките тези години нито една жена не бе успяла да навлезе достатъчно навътре в мъжкия му свят, за да му напомни, че съществуваше подобно нещо.

Досега.

Някаква сянка падна върху прага и Конър се обърна бавно и видя, че жена му е застанала на вратата. Тя изглеждаше очарователно задъхана след усилията, които беше положила, но беше също така и много отпаднала, което му напомни за скорошната ѝ болест.

— Не е трябвало да правиш всичко това — каза той по-остро, отколкото му се искаше, стреснат от тъмните кръгове под очите на Джема.

— И кой друг щеше да го направи? — тросна се тя. — Ти ли? Обзалагам се, че на теб щеше да ти бъде по-приятно да живееш в дом, който прилича на тоалетна. Аз обаче нямам намерение да живея като дивачка, въпреки че това, изглежда, ти е безразлично.

Тя се опита да мине покрай него, но той не я пусна.

— Работила си повече, отколкото е било необходимо. Все още си твърде слаба.

Тя отблъсна протегнатата му ръка, мина край него и отиде в ъгъла, който сега приличаше на кухня.

— Не мислиш ли, че е крайно време да свикна с тежката работа? Предполагам, че сега, когато съм съпруга на изполичар, ще имам доста работа.

Думите ѝ бяха изпълнени с толкова много злоба, че имаха ефекта на плесница в лицето му. Едва сега Конър осъзна колко много се отвращаваше Джема от него. Той стисна устни и тръгна да вдигне патицата, без да каже нищо повече.

През следващия половин час двамата упорито се отбягваха. Това не беше лесно, като се имаше предвид, че трябваше да делят една толкова малка и претъпкана с вещи стая, но и двамата се справиха превъзходно.

Скоро обаче ароматът на печено месо изпълни колибата и им напомни, че са гладни. Двамата седнаха да се нахранят с добре изпечената патица, без да използват ножове и вилици. По-лесно, а и по-бързо, беше да късат крехкото месо направо с пръсти.

Докато се хранеха, те пиеха леденостудена вода от потока. Когато свършиха, Конър извади от джоба си едно пакетче и го побутна по масата към Джема.

Зелените ѝ очи се разшириха, когато тя отвори пакетчето.

— Шоколад! Но откъде...

— Госпожа Кенърли ми го даде, преди да напуснем Стърлинг. Пазех го за по-специален случай. — На Конър му се наложи да обърне глава, за да прикрие широката си усмивка. Той беше подарявал много дрънкулки — при това адски скъпи — на други жени, но детинската радост на Джема беше най-голямата благодарност, която някога бе получавал. Човек можеше да си помисли, че тя току-що беше получила диаманта Кохинор, а не малко пакетче шоколад.

Джема раздели шоколада внимателно. Докато я наблюдаваше, Конър усещаше някакво странно подскачане на сърцето си. Двамата изядоха шоколада мълчаливо, докато погледите им се срещаха над масата. Беше сключено безмълвно примирие.

— Ти къде ще спиш? — попита Джема, когато се стъмни и тя изморено обяви, че ще си ляга.

Конър седеше на масата и чистеше пистолетите си. Сега той се обърна и я погледна.

— Там, където спях и миналата нощ.

Джема огледа объркано стаята.

— И къде беше това?

— На тавана.

— Но... но аз бях... — Гласът ѝ заглъхна. — Нали не си... да не би да казваш, че...

— Точно така.

Той наблюдаваше доволно как объркването, изписано на лицето ѝ, преминава в недоверие, а след това, когато най-накрая осъзна смисъла на думите му — в гняв. Колко прозрачна беше!

— Джема...

— Не! — извика тя. — Този път прекали, Макюън. Нямах право да делиш тавана с мен. Никакво право!

На него вече не му беше забавно.

— О, така ли мислиш?

Джема се изчерви като домати.

— Бракът ни е една измама и ти прекрасно знаеш това.

— Не и за твоите роднини, за църквата или дори за бог.

— Така ли? Аз бях подведена и ти много добре го знаеш!

Конър сви рамене.

— В днешно време малко жени се омъжват, без върху тях да бъде оказан натиск. Това е доста неприятно за по-слабия пол в нашия век, който се смята за толкова просветен. Може би някой ден това ще се промени, но засега законите на държавата и църквата казват, че ние с теб сме законни съпруг и съпруга, а едно от нещата, които следват от това, е моето право да споделям леглото ти.

Джема погледна с копнеж към пистолетите на масата. Конър проследи погледа ѝ, отметна глава назад и се разсмя високо.

— Застреляй ме, ако е необходимо, но те моля поне да почакаш до утре! Един мъж заслужава да се наспи добре преди екзекуцията си.

Той бутна стола си назад и се изправи бавно.

— Н-не — каза Джема, докато отстъпваше назад, въпреки че той стоеше неподвижно на мястото си.

— Джема...

— Н-не изричай името ми така!

— Как?

Конър забеляза как погледът ѝ се замъглява и тя започва да диша на пресекулки. Дори от това разстояние той усещаше страха ѝ и имаше чувството, че можеше да го докосне. Преди тя да успее да реагира, той заобиколи масата и я улови за китките. Конър я придърпа към себе си и я задържа само на няколко сантиметра от тялото си. След това вдигна едната ѝ китка и целуна пулсиращата ѝ кожа.

— Макюън...

Очите ѝ бяха разширени и също толкова тъмни и зелени като водите на езерото. Очи, в които един мъж лесно можеше да потъне.

— Да, Джема — каза тихо той. — Време е да научиш някои неща.

— З-знам повече от д-достатъчно!

Джема се опита да се измъкне, но не ѝ достигнаха сили и тя сведе глава. Конър я чу да преглъща с усилие.

Той изпита огромно съжаление. Искаше му се да ѝ каже, че няма от какво да се страхува, че този път няма да бъде като предишния.

Но Конър знаеше, че думите му щяха да бъдат напразни, и вместо да каже нещо, взе лицето ѝ в ръцете си и го повдигна нагоре. Очите ѝ бяха насълзени, но той не обърна внимание на това, тъй като знаеше, че ако го направеше, щеше да бъде сразен. Вместо това той насочи погледа си към устата ѝ, към онези меки, сладки устни, които го измъчваха, откакто я беше видял за първи път. Конър наведе глава и я целуна, улови устните ѝ между своите с желанието тя да ги разтвори.

Джема, разбира се, не го направи. Тя стоеше вцепенена срещу него, затворила очи.

Конър пренебрегна липсата на реакция от нейна страна и устните му продължиха да вкусват и гаят нейните. И когато тя щеше да се отдръпне от него, той свали ръцете си и обви едната около кръста ѝ, а другата зад тила ѝ. Пръстите му се заровиха в късо подстриганата ѝ коса.

— Недей, моля те... — помоли се Джема срещу устните му, но ръката му я притисна още по-силно към него. Той беше толкова едър и силен и тя се приготви да приеме с достойнство болката и унижението, които знаеше, че ще последват.

Но нищо подобно не се случи. Допирът на устните му до нейните не беше нито плашещ, нито груб. Джема не бе подозирала, че той може да бъде толкова нежен.

— Целуни ме, Джема — прошепна Конър срещу устните ѝ. За първи път се случваше той да я моли за нещо и това сломи съпротивата ѝ. Никой не се беше докосвал по такъв начин до самотата ѝ, не я беше карал да се чувства, сякаш има значение за някого, че е желана и че този мъж има нужда от нея.

Обезоръжена и заслепена от начина, по който сърцето ѝ започваше да бие, Джема вече не можеше да се бори с усещанията, които я връхлитаха, докато Конър я галеше с устни и ръце. Ръцете ѝ се плъзнаха нагоре по широките му рамене и се увиха около врата му. Трябваше да се изправи на пръсти, за да отговори на целувката му, и Конър изстена, когато тялото ѝ се прилепи плътно до неговото и устните ѝ се разтвориха под неговите.

Ръката му стисна тънкия ѝ кръст и той я наведе леко назад, така че гърдите, стомахът и бедрата ѝ бяха залепени по цялата дължина на мускулестото му тяло. Краката му бяха оплетени в роклята ѝ, но въпреки това Конър успя да я придърпа още по-близо, докато езикът му навлизаше в устата ѝ. Джема се стресна, тъй като никога не бе предполагала, че един мъж може да направи нещо такова с една жена, нито пък бе познавала прекрасното чувство, което изпита, когато езикът му се вплете в нейния.

Но това не беше всичко и тя бързо го осъзна, когато ръцете на Конър започнаха да опипват гърдите ѝ през плата на роклята ѝ и Джема усети как кожата ѝ сякаш се подпалва. Конър я повдигна, за да ѝ попречи да падне, след което я положи нежно върху килима.

Когато той свали роклята ѝ от раменете, студеният въздух погали горещата ѝ кожа. Ръката му се плъзна надолу по тялото ѝ към бедрата, докато той навеждаше глава към гърдите ѝ. Конър взе едно от зърната ѝ в уста и топлият му дъх погали кожата ѝ. Джема започна да диша на пресекулки и усети как кръвта нахлува в крайниците ѝ. Тя усети силна топлина вътре в себе си, на онова тайно място между краката ѝ, в което Конър беше нахълтал толкова безсрамно предишния път.

Но докато тогава допирът му я беше изпълвал със страх, сега той предизвикваше у нея непреодолим копнеж. Джема усещаше как се отпуска и се овлажнява, докато езикът на Конър се преместваше към другата ѝ гърда, галеше кожата ѝ и втвърдяваше зърното ѝ. Когато най-накрая той вдигна глава, тя едва успя да се въздържа да не зарови пръсти в косата му и да дръпне главата му надолу към гърдите си.

Конър се надигна на едно коляно и угаси единствената свещ, която все още гореше на масата. В непрогледната тъмнина на безлунната нощ той се наведе над Джема и я съблече напълно. Тя го чу да се движи до нея и разбра, че той също се събличаше. Джема държеше лицето си заровено в сгъвката на лакътя си и се тресеше от срам и възбуда.

Когато Конър намери ръката ѝ в тъмнината и я вдигна към устните си, гласът му беше изпълнен с нежност.

— Не се страхувай. Този път няма да те боли, обещавам ти. И ще ти бъде много по-приятно. Това също мога да ти го обещаая.

Ръцете му се плъзнаха под тялото ѝ и той се претърколи върху нея. Джема усети пулсиращата му мъжественост между краката си.

Въпреки всичко тя усети страх, когато огромната издутина полегна върху стомаха ѝ. За нейна изненада обаче Конър не проникна в нея веднага. Той продължи да я притиска към себе си, докато ръката му галеше бедрото ѝ, а след това бавно и нежно се плъзна между краката ѝ.

— Конър! — Тя се задъха, когато пръстите му откриха пъпката на нейната женственост. Джема задиша тежко, но този път не от страх.

Заслепена от възбуда, тя го остави да я целува и позволи на езика му да я дразни, докато пръстите му я отвеждаха към върха на удоволствие, каквото не бе познавала досега. Напълно забравила за срама си, тя изви бедра нагоре към него.

— Конър! — изрече задъхано тя, обзета от невероятна възбуда.

Той отвърна на молбата ѝ, като я остави да легне по гръб. След това сложи копието си там, където допреди няколко секунди се беше намирала ръката му. Докато вкарваше горещата си, пулсираща мъжественост в нея, Джема изпита усещането, че костите ѝ се топяха. Конър започна да се движи вътре в нея и тя усети как страстта ѝ нараства още повече.

Джема усети как вълните на екстаза разтърсват тялото ѝ.

— Оох! — извика тя, когато почувства експлозията. Джема се вкопчи с всички сили в Конър, като шепнеше името му, и той ѝ отвърна със силна ругатня. Конър зарови лице в рамото ѝ, изви тяло и след няколко секунди се отпусна изтощен върху нея.

Мина дълго време, преди Джема да се опомни. Най-сетне тя осъзна, че все още лежеше под Конър, съединена с него в най-

интимната човешка прегръдка, но не изпитваше нито срам, нито съжаление.

Над нея Конър бе затаил дъх, докато я чакаше първа да каже нещо. Той бе усещал болката от ударите и язвителните ѝ забележки твърде често, за да посмее да направи нещо друго, освен да стои напълно неподвижно. Вътрешно му се искаше да зарови лице в меките ѝ къдрици и да докосне устните ѝ в една последна целувка.

Когато Джема най-последно се размърда под него, той подскочи нервно. Тя обаче само обви ръце около врата му и го придърпа обратно към топлото си тяло.

— Не знаех — прошепна тя. — Никога не съм предполагала...

Невинността ѝ го обезоръжи. Нежно, почти страхопочтително, Конър вплете пръсти в копринените ѝ къдрици.

— Ако бях знаел по-рано, че ще бъде толкова лесно да те укротя с любене...

— По-усилено ли щеше да се опитваш? — подкачи го Джема, когато гласът му заглъхна при мисълта какво беше изпуснал.

Той не можеше да види лицето ѝ в тъмнината, но долови смеха в гласа ѝ. Сърцето му подскочи и той не можа да се въздържи да не се усмихне.

— Да, много отдавна. Преди да се разболееш, не можех да мисля за нищо друго, освен за това.

— А след това?

— След това също — отвърна той. Ръката му се плъзна към бузата ѝ. Докато галеше устната ѝ с палец, Джема отвори уста и го ухапа. Силно.

— Покажи ми отново.

— Какво? — попита той, докато се изправяше да се погрижи за ухапанието си палец, въпреки че чувственото нападение го беше възбудило отново.

— Как ще укротиш опърничавата жена, за която се ожени.

Със смях Конър я придърпа към себе си, за да изпълни желанието ѝ.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Когато отвори очи на следващата сутрин, Джема усети, че цялото ѝ тяло е вцепенено и я боли, а устните ѝ се бяха подули от целувките на Конър. Но всичко това нямаше никакво значение. В крайна сметка, как би могла да се отърве с по-малко след цяла нощ, прекарана в леглото с един толкова страстен мъж?

Тя се усмихна и остана да лежи и да се наслаждава на умората, от която крайниците ѝ бяха толкова натежали, като се опитваше да си спомни дали някога се бе чувствала толкова жива. Миналата нощ Конър ѝ беше показал какво означава да бъде жена и когато си спомни с какво желание се беше оставила на опитните му ръце, Джема усети как се изчервява.

Тя затвори очи и в съзнанието ѝ изплува всяка секунда от онова, което беше преживяла. За свое разочарование Джема осъзна, че по-голямата част от спомените ѝ бяха смътни. Как се беше озовала на тавана? Конър ли я беше отнесъл там, или тя сама се беше изкачила по стълбите? Той ли я беше сложил да легне между одеялата, или тя го беше дръпнала при себе си? Джема не си спомняше. Тя помнеше само онова, което се бе случило след това, и начина, по който Конър я бе любил отново и отново.

Джема лежеше неподвижно под тежкия пухен юрган, обвита в топлина, която далеч не беше само физическа. Близко до къщата се чуваха равномерни удари.

Докато беше чистила тавана миналия ден, тя беше открила една малка дупка в стената. Джема свали гоблена, с който бе покрила дупката, и долепи око до пролуката. Вече се беше съмнало. Тресавището беше покрито с мъгла и тя едва успя да различи Конър, който копаеше земята някъде под нея. Въпреки студата той беше свалил ризата си и работеше само по панталони. Гърбът му беше потен и тя видя как мускулите му се издуват от напрежението.

Докато го наблюдаваше, усети някакво странно чувство да стяга сърцето ѝ. Джема никога не бе наричала някой мъж свой, но сега вече

имаше Конър и внезапно, за първи път, вече не се интересуваше какъв човек беше той.

Дали беше влюбена в него? Тя не знаеше. Джема не знаеше какво означава да обича някого, но чувството в сърцето ѝ стопляше цялото ѝ тяло, караше я да се смее високо и да се чувства глупава и весела. Джема скочи и се завтече да се измие и облече, за да може да бъде навън с Конър.

Но когато най-после слезе по стълбите, той вече беше влязъл в колибата. Дватамата се срещнаха в средата на малката стая и за миг останаха загледани безмълвно един в друг. Сърцето ѝ беше изпълнено с очакване, докато мургавото лице на Конър изглеждаше напълно спокойно.

Сърцето ѝ я подтикваше да каже нещо, но Джема не знаеше какво. Тя преглътна с усилие в неловката тишина.

— Работил си — каза най-накрая Джема.

— Да. Копях торф. — Конър изпита облекчение. Не си спомняше някога да се беше чувствал толкова неудобно на сутринта, след като беше спал с някоя жена. Бог му беше свидетел, че той бе имал много жени, но сега му се струваше някак много важно да изрече подходящите думи, за да не унищожи онова, което се беше зародило между него и Джема миналата нощ. Конър никога досега не беше изпадал в подобна ситуация. За пръв път в живота си той се чувстваше неспособен да направи нещо.

Торфът беше безопасна тема и той се вкопчи в нея като удавник за сламка.

— Ще минат няколко дни, докато изсъхне — обясни той навеждайки се над легена, за да измие ръцете си. Може би повече, но откъде можеше да знае това, по дяволите? Никога не му се беше налагало да се топли по толкова примитивен начин. — Междувременно можем да изгорим остатъците от мебелите. Ще се опитам да складирам достатъчно за зимата, но това ще отнеме време. — Той си спомни колко време му беше отнело изкопаването на дупката зад колибата в правилен квадрат, от който беше изрязал парчета торф и ги беше наредил на камара близо до каменния обор, в който се намираще понито.

Джема беше отишла до вратата.

— Когато почвата е суха и сбита, гори в продължение на часове. Един от моите изполи... ъ-ъ-ъ... един съсед ми показва как се прави.

За негово щастие Джема не забеляза пропуската му.

— Конър... — Тя се обърна неочаквано и застана с лице към него.

„Ела при мен, Джема. Докосни ме“ — помисли си той, въпреки че не посмя да изрече това на глас. Нерешителността го разкъсваше. Джема го бе мразила толкова дълго, а той се беше държал с нея толкова лошо, че не можеше да се надява нещата да се оправят толкова бързо. Миналата нощ тя бе била изтощена и това я беше направило уязвима. Нейната огромна гордост и невероятната сила на волята ѝ едва ли биха били сломени толкова лесно през деня.

Той я погледна неуверено в големите, зелени очи.

— Гладна ли си? — попита я и се почувства като глупак заради това, че задаваше толкова неуместен въпрос.

— Малко.

— Сложил съм малко риба на огъня. Улових я преди разсъмване.

Джема не беше забелязала това, но храната беше тема, която ѝ даваше възможност да мисли за нещо друго, освен за Конър, който стоеше пред нея като някакъв полугол бог и тъмните му очи се впиваха в нейните по начин, който я караше да потръпва. Тя се зае да приготви масата, докато той се миеше.

Конър свали рибата от шиша, докато Джема отиваше да донесе вода от потока. Когато се върна, той вече беше облякъл вълнения си пуловер и разделяше храната. Джема почувства облекчение, че се беше облякъл, тъй като се чувстваше твърде неуверена и разсеяна, когато говореше с него и се правеше, че всичко е наред, а загорелите му гърди стояха пред погледа ѝ и я изкушаваха.

Познатият ритуал на закуската ѝ помогна също така да успокои опънатите си нерви. Тя забрави за съмненията, желанията и копнежите си и откри, че апетитът ѝ беше все така добър както винаги. Дали това се дължеше на прясната риба, на чистия планински въздух или на доволството на жена, която миналата нощ бе налюбена безсрамно добре?

Тази мисъл я накара да се изчерви. За пръв път, откакто бяха седнали на масата, тя се осмели да хвърли крадешком един поглед на Конър. Джема видя, че той я наблюдава от мястото си, и сърцето ѝ

подскочи, когато очите му срещнаха нейните. Тя се опита трескаво да измисли какво да каже, за да се отърси от невероятната притегателна сила на интимността.

— Искях да те питам за бижутата ми.

Той вдигна глава.

— О?

— Не можах да ги намеря, когато разопаковах багажа вчера. Случайно да си ги виждал? Бяха в едно сандъче горе-долу толкова голямо — тя показа с ръце — което имаше катинар и ключалка. Надявам се да не сме ги забравили.

— Страхувам се, че вече ги няма, Джема.

Тя му се усмихна объркано.

— Използвах ги, за да платя на госпожа Кенърли за престоя ни в Стърлинг и на лекаря за грижите, които положи за теб. Друга част от тях използвах, за да купя този парцел от предишния му собственик. Сделката беше уредена, когато отидох в Инвернес, докато ти беше болна. Разбираш ли, нямаше къде да живеем тази зима. Братовчед ми Ийчърн обеща да пази останалите, докато...

Тя скочи рязко и събори стола си.

— Дяволите да те вземат, Макюън! Не си имал право да правиш това!

— Джема...

— Не си имал никакво право да ги вземаш! — изкрещя яростно тя. — Можел си да продадеш всичко друго, абсолютно всичко! Защо не си продал сребърните прибори, картините или гоблените? Тези бижута струват хиляди пъти повече, отколкото си платил за тази воняща лисича дупка! Очевидно си се оставил да бъдеш измамен, защото не си имал никаква представа колко струват, нали? И знаеш ли защо? Защото си неграмотен! Неграмотен, тъп просяк! Аз... мразя те, проклет просяк такъв!

Джема се качи на тавана, хвърли се на леглото и се разплака.

Удивително беше колко много работа можеше да свърши човек, когато беше гневен. Цяла сутрин и цял следобед Конър копа торф. Пот обливаше цялото му тяло, гърбът и раменете му го боляха, но въпреки това той размахваше неуморно кирката. На два пъти му се наложи да

спре, за да поправи дръжката, без да знае — или да се интересува — дали тя се беше разцепила, защото дървото беше изгнило, или защото той я размахваше толкова яростно.

Когато торфът беше натрупан на камара, която имаше дължината и височината на каменната стена, която ограждаше парцела, той се зае да поправи покрива и комина. Конър довлече камъни от брега на езерото, нарязва слама и направи спойка за камъните от смес от пясък и глина. Той усещаше силен глад, но въпреки това не спираше да работи. Яростта го караше да продължава като луд — ярост, подклаждана в продължение на часове от образа на наранените очи на Джема. Господи, колко много я мразеше!

Тя беше горда, разглезена егоистка. Трябвало бе да разбере това още в мига, в който беше видял богатството и привилегиите, които я бяха заобикаляли в Дербишър. О, признаците бяха стояли пред очите му — предизвикателно момиченце, което язди без прислужник, не се подчинява на заповеди, не показва уважение към по-възрастните и към многобройните кандидати за ръката ѝ, кара изстрадалия си чичо и цялото му домакинство да изпълняват всяка нейна прищявка.

О, да, той познаваше добре жените като нея! Сър Арчибалд го беше уверил, че богатството ѝ — което все още събираше лихви в една банка в Дербишър — беше достатъчно голямо, за да ѝ купи десет пъти повече бижута от кичозните дрънкулки, които беше открил в сандъчето ѝ! Защо тогава вдигаше толкова шум заради загубата на тези боклуци? Защо просто не си купеше други?

Неграмотен, тъп просяк, така ли? Е, тя пък беше една разглезена, раздражителна кучка! Да видим дали някога щеше отново да влезе в глупавата ѝ, претрупана къща!

Но най-накрая гладът и жаждата се оказаха по-силни от отчаяния му гняв. Пък и голяма част от лошото му настроение се изпари, когато застана пред къщата и огледа работата, която бе свършил по комина, покрива и стените на къщата и по вратата и оградата на двора за понито. Въпреки че Конър работеше до късно в канцеларията на транспортната си компания и прекарваше също толкова време в управление на Гленарис, той се съмняваше дали някога през живота си беше работил толкова усилено физически труд. Странно беше чувството на удовлетворение, което изпитваше като знаеше, че беше постигнал такива драматични промени само със собствените си ръце.

Но радостта му изчезна в мига, в който се върна в колибата и откри, че Джема все още лежеше сгушена на тавана. Тя нито се помръдна, нито каза нещо, въпреки че Конър беше сигурен, че го беше чула да влиза. Поне беше спряла да плаче! Конър не беше в състояние да изтърпи плача на никоя жена.

В тигана все още имаше няколко парчета риба. Той ги затопли, изяде ги, изпи малко вода и направи гримаса, докато бършеше устата си с ръкава на ризата, фу! Нямахте нищо по-лошо от това човек да яде стара риба за вечеря. Всъщност, на него вече му беше омръзнало да се храни само с месо и вода.

— Джема! — изръмжа той, докато навличаше палтото си от меча кожа. — Отивам в града за провизии! Ще се върна утре!

— Идвам с теб! — изкрещя в отговор тя и надникна от тавана.

Конър стисна устни, когато видя подпухналото ѝ от плач лице. Последното нещо, което му трябваше сега, бе да помъкне разплаканата хлапачка в Гленарис, където всички в селото го познаваха и където домът на семейство Макюън се издигаше високо над водата.

— Не, няма да дойдеш.

— Защо?

— Защото не може.

— Защо да не може?

— Защото аз така казвам. — Ама че детински звучеше това. Той опита отново. — Още си твърде слаба.

— Ха! Това нямаше значение за теб, когато ме домъкна тук от Стърлинг, нали? — отвърна гневно тя.

— Имам работа там, по дяволите! — изкрещя Конър. — Не мога да прекарам цялото си време, като те наглеждам!

Джема се усмихна мрачно.

— Страхуваш се да не ти избягам, а?

— Може и да съм неграмотен — припомни ѝ хладно той собствените ѝ обидни думи, — но не съм глупак.

Конър се зае да събира нещата си в кожената си торба.

— До езерото има един прът и един харпун. Водата гъмжи от риба. Няма да имаш проблеми да си уловиш нещо за ядене.

Когато усети яростния ѝ поглед да го пронизва, Конър си помисли, че това беше най-малкото наказание, което тя заслужаваше.

Може би когато опиташе от примитивния живот, тя щеше да разбере, че не си струваше да плаче заради няколко изгубени диаманта.

— Ще оставя пистолетите си тук — добави хладно той. — И двата са заредени. Не ги използвай, освен при крайна необходимост.

Джема с удоволствие щеше да ги използва срещу Конър, но мисълта, че ще остане сама в тази пустош, я беше разтревожила твърде много, за да мисли как да го убие. Сега тя осъзнаваше, че той не се беше шегувал, когато ѝ бе казал, че няма да я вземе със себе си. Конър беше облякъл палтото си и беше праметнал торбата си през рамо и сега я гледаше с необяснимо за нея изражение.

— Джема, слез долу.

Тя се подчини, но не защото той я помоли с учудващо нежен тон, а защото се надяваше, че щеше да го накара да промени решението си, ако се направеше на послушна. Но тази нейна надежда беше разбита в мига, в който застана пред него. Конър повдигна брадичката ѝ с длан и я погледна мрачно.

— Може да отсъствам няколко дни. Джема, трябва да ми дадеш думата си на Бърд, че няма да избягаш, докато ме няма.

Като Бърд? О, не, той задълбаваше твърде дълбоко, обръщаше се към чувството ѝ за чест, тъй като прекрасно знаеше, че тя щеше да го заплуе в лицето, ако посмееше да я нарече Макюън. Дяволски умно. Тя се втренчи предизвикателно в него.

— За бога! — избухна Конър. — Не ставай глупава! Във високите планински проходи вече е паднал сняг и няма да оцелееш дори един ден, ако тръгнеш да ги преминаваш пеша. — Той я хвана за раменете и я разтърси силно. — Джема, кълна се, че не искам това, защото ще загубя богатството ти, ако си тръгнеш. Обещай ми, заради самата себе си, че няма да се опиташ да избягаш.

Той стискаше силно раменете ѝ, а гласът му беше по-настойчив откогато и да било. За миг тя се остави да си престори, че наистина означаваше нещо за него, че той наистина щеше да съжалява, ако нещо се случеше с нея.

След това действителността взе връх. Джема вдигна глава и се измъкна от ръцете на Конър.

— Не се тревожи за мен, Макюън, нямам намерение да ходя никъде! Имам само една цел в живота си — да се постарая твоят живот да бъде възможно най-нешастен!

— Добре — изръмжа той. След това се обърна рязко и излезе, като затръшна вратата след себе си.

Джема го чу да говори на понито, след което камшикът на Конър изплющя и каруцата потегли. Тя изтича до един прозорец, надигна се на пръсти и с отвращение видя, че той наистина я изоставяше, точно както бе казал, че ще направи.

Джема остана загледана в движещата се бавно каруца, докато тя не се изгуби в тресавището.

Конър нито веднъж не се обърна да погледне назад.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Когато каруцата се изгуби от погледа ѝ, Джема се почувства невероятно самотна. Миналата нощ малкият парцел ѝ се беше струвал толкова уютен, а сега изглеждаше празен и твърде тих.

Тя облече палтото си и изтича до езерото. Водата му блестеше под студеното синьо небе, а повърхността му беше набраздена от леки вълнички. Конър беше оставил един прът и някакво парче желязо с кука на края — харпунът — под сянката на едно старо дърво. Въпреки че беше гладна, Джема не посегна към тях.

Гладките камъни тракаха под краката ѝ, докато вървеше по брега. Неотдавна някаква буря бе изхвърлила миди, кафяви водорасли и парчета дърво над водолинията и тя се запита дали наличието на тези отпадъци не означаваше, че океанът е наблизил.

Джема вдигна глава и погледна на запад — или поне натам, където смяташе, че се намираше запад. Тя се дразнеше от това, че не знаеше къде се намира, както и дали наблизил има други хора. Заминаването на Конър я беше накарало да осъзнае изолацията, в която се намираше, и това я плашеше малко.

Е, добре, де, плашеше я много. Джема не харесваше огромната празнота на планините, които се извисяваха навсякъде край нея. Не ѝ се искаше да мисли, че нощта приближаваше и нямаше кой да я пази в тъмнината. Но тя вече не се страхуваше от тъмнината. Не се страхуваше!

Въпреки това едва успя да се въздържа да не се втурне с всички сили към колибата. Когато влезе вътре, тя разбърка пепелта в огнището с една пръчка и се изненада и зарадва на бързината, с която огънят се разпали отново. Но радостта ѝ угасна, когато се сети за Конър. Джема беше безжалостна към него за всичко — за това, че беше продал бижутата ѝ, за това, че я беше изоставил, за целия този ужасен брак, на който я беше принудил да се съгласи.

Зараждащата се любов към него, която беше усетила миналата нощ, сякаш се бе изпарила, стъпкана безчувствено от него.

Само ако Хелиос беше с нея!

Очите ѝ се насълзиха. Какво ли не би дала сега, за да зарови лице в меката му грива и да му изплаче болките си! Любимият ѝ жребец щеше да я изслуша спокойно и щеше да я подуши, за да изрази съчувствието си. Любовта на Хелиос към Джема нямаше граници.

С настъпването на вечерта в колибата ставаше все по-тъмно и по-тъмно и тя започна да пали свещ след свещ. На вратата нямаше резе, така че тя я запречи с един от сандъците си и натрупа върху него още няколко. Джема знаеше, че постъпва глупаво, и постоянно си напомняше, че няма от какво да се страхува. В тази част на планините нямаше вълци — Конър сигурно щеше да я предупреди, ако имаше, нали? — а и точно сега тя с удоволствие би приветствала цяла банда крадци само заради възможността да има с кого да си поговори!

— Те биха били по-добра компания от Конър — каза тя на висок глас. Но гласът ѝ отекна някак странно в празната стая и тя се зачуди как една толкова малка колиба можеше да ѝ се струва толкова голяма и неприятна, когато Конър го нямаше.

Джема си легна рано, преди свещите да бяха изгорели, като дори се опита да издърпа стълбата на тавана, което си беше направо смешно. Там нямаше достатъчно място за нея, пък и от кого искаше да се защити, за бога?

Въпреки това тя си легна, като сложи двата пистолета близо до себе си и спа на пресекулки, като се събуждаше всеки път, когато някоя странна птица се обадеше в тъмнината или вятърът завиеше жално над тресавището.

Джема не успя да се наспи добре и стана в лошо настроение. Въпреки че Конър ѝ беше казал, че ще ѝ бъде лесно да си улови риба, тя не го направи, а се задоволи само да събере малко миди и да ги изпържи в тигана. Както и очакваше, те имаха отвратителен вкус и Джема се запита за миг дали Конър не беше тръгнал без нея с надеждата тя да умре от глад по време на отсъствието му.

Тя се зарече, че няма да му достави това удоволствие. Беше му твърде ядосана, за да се остави да умре.

Същият следобед започна и месечното ѝ течение. Това вече ѝ дойде прекалено много. Ако Конър се намираще тук, тя без колебание щеше да изпразни и двата пистолета в сърцето му.

„Мразя те, Конър Макюън. Мразя те, мразя те, мразя те!“ — беснееше вътрешно тя.

Поне можеше да се успокоява с това, че не беше забременяла от него!

Но въпреки гнева си, въпреки глада и нещастията си, към края на деня тя започна да се визира към тресавището в очакване да го види. Не ѝ се искаше да прекара втора нощ сама и Джема беше готова да приеме дори компанията на Конър. Но всеки път, когато надникнеше с надежда през прозореца, него го нямаше.

Мътните да го вземат, той ѝ липсваше! Колкото и да се мъчеше, Джема не можеше да му се гневи със същата сила както преди. Не че не се беше опитала нарочно да си спомни всяко ужасно и непростимо нещо, което той беше извършил спрямо нея. Особено като беше продал бижутата ѝ. Това тя никога нямаше да може да му прости. Никога! Той бе имал възможността да вземе всичко друго вместо тях!

Не че бижутата ѝ бяха с кой знае какво качество, въпреки че Джема не беше сбъркала, като му бе заявила, че струват многократно повече от парцела, който той беше купил с тях. За нея те бяха толкова ценни единствено защото някога бяха били притежание на майка ѝ.

Джема си спомняше много смъртно родителите си и пазеше всеки от тези спомени, въпреки че те рядко бяха нещо повече от неясно впечатление за топлина и доброта. Понякога, когато булото на времето се повдигаше за миг, тя си спомняше ясно кога ги бе видяла за последен път: сутринта, преди те да отпътуват за Франция. Джема не си спомняше защо бяха тръгнали натам. Леля ѝ и чичо ѝ никога не си бяха давали труд да отговорят на въпросите ѝ, докато бе малка, но си спомняше ясно как бе чакала да се сбогува с тях в стаята си в огромната къща на баща ѝ някъде в Кент.

Джема все още помнеше масивните тавани и красивата резбована ламперия в детската си стая, както и красивото малко легло със сатенените завивки. Бавачката ѝ винаги се беше държала добре с нея, но сега Джема не можеше да си спомни нито името ѝ, нито лицето ѝ.

Но дори тя не се беше държала с такава доброта колкото майката на Джема. Никой в целия ѝ самотен живот не бе успял да ѝ стане толкова близък.

За съжаление, с годините от спомените ѝ за Анабел Беърд не беше останало много — бледо, изморено, но много сладко лице с очи също толкова зелени, колкото и нейните. Мелодичен, тих глас, ласкави ръце, които бяха треперили леко в деня на опитването им, когато Анабел бе вдигнала Джема в скута си и ѝ беше подарила едно много красиво ковчеже. Споменът за тази последна сутрин с родителите ѝ все още беше съвсем ясен.

— Все още не си достатъчно голяма, за да го носиш — бе казала Анабел, докато Джема бе докосвала с трепет смарагдите, диамантите и перлите върху подложката от синьо кадифе. — Но когато се върна, ще можеш да го носиш.

— Вече съм почти на шест — бе възразила Джема.

— И скоро ще бъдеш на седем, една млада дама. И ще бъдеш готова да носиш украшенията на мама, без да ги загубиш, нали?

— Обещавам — бе отвърнала тържествено Джема, защото дори на тази възраст бе имала голямо самочувствие.

Анабел ѝ се беше усмихнала, въпреки че усмивката ѝ не се беше сторила твърде щастлива на Джема. Тя бе искала да попита майка си защо изглежда толкова тъжна, но тогава на вратата на стаята се беше появил един рус джентълмен.

— О, Джордж — бе казала леко задъхана майка ѝ, — не можем ли да я вземем с нас?

— Хайде, Анабел — беше я смъмрил баща ѝ по онзи свой грубоват и едновременно нежен начин, по който винаги се беше обръщал към майка ѝ. — Никога няма да възстановиш здравето си, ако не си починеш добре, а ти няма да си починеш, ако това дете е с нас.

Но и той също бе погледнал с обич към Джема. Тя никога не беше изпитвала съмнение, че баща ѝ я обожава, дори когато той изглеждале толкова тъжен. Джема така и не бе разбрала каква е причината за тъгата му, но бе подозирала, че има нещо общо с болестта на майка ѝ, която беше започнала, след като се беше появило малкото ѝ братче, което беше изчезнало при загадъчни обстоятелства, преди да ѝ бъде позволено да го види.

— Пази добре бижутата си, моя малка перличке — беше прошепнала майка ѝ и Джема се беше хвърлила в прегръдките ѝ с обичайния си ентузиазъм. — Време е да тръгваме, миличка, за да не изпуснем кораба.

Но те бяха изпуснали и бяха потънали заедно с него, след което Джема бе отведена от леля си Друсцила в пустотата на Дербишър и бе станала част от безинтересния, скучен живот, който водеха чичо ѝ и леля ѝ.

Но Джема беше спазила обещанието си да пази бижутата на майка си и бе успяла да крие ковчежето в продължение на много месеци, преди една прислужница да го открие в скривалището му под стола до прозореца. Прислужницата беше отнесла ковчежето, въпреки всички усилия на Джема да ѝ попречи.

От този ден нататък бижутата ѝ бяха останали под надзора на леля ѝ Друсцила и Джема не бе успяла да я убеди да ѝ ги върне. Всъщност, тя не ги беше виждала в продължение на повече от десет години, след като ѝ ги бяха отнели — докато чичо Арчибалд не бе предал ковчежето на Конър, който пък беше продал скъпоценното му съдържание, за да купи парче безполезна земя.

Но докато стоеше сама пред прозореца и мислеше върху това, Джема вече не изпитваше възмущение от постъпката на Конър, а само чувство, че беше загубила нещо много ценно. Внезапно тя изпита силен копнеж по любовта и безопасността, които я бяха обграждали преди смъртта на родителите ѝ. И които донякъде беше почувствала онази нощ в прегръдките на Конър, въпреки че не смееше да си признае това на глас.

Мисълта за него я изтръгна от летаргията. Проклет скитник! Къде беше, по дяволите? Беше казал, че ще отсъства само два дни, а сега...

Внезапно тя изпита силна тревога. Ами ако нещо се беше случило с него по обратния път? Изплашеното ѝ въображение незабавно ѝ предложи няколко неприятни възможности — можеше да е паднал от каруцата, можеше каруцата да се е обърнала в някоя пропаст, можеше да е срещнал крадци, мечки или вълци... В Шотландия имаше ли мечки?

— Трябва да изляза да го потърся! — извика високо тя.

Но дори самата мисъл за това я изпълваше с ужас. Джема нямаше желание да кръстосва из пустите, тъмни планини само с факла в ръка. От друга страна, ако нещо се беше случило с Конър...

— О, дявол да го вземе! — Тя скочи от мястото си, обу ботушите си, взе наметалото си и излезе. Непроницаемата тъмнина навън я

накара да застине на мястото си. Мили боже! Защо трябваше да бъде толкова тъмно?

Джема се огледа и осъзна, че не разполага с нищо, което да ѝ послужи за факла. Парче дърво щеше да изгори твърде бързо, а влажният торф изобщо нямаше да се запали. Внезапно тя си представи как се препъва из тресавището, понесла в ръка голямо, димящо парче торф, което изобщо не можеше да разпръсне тъмнината.

Джема се разсмя, но смехът ѝ беше напрегнат и в крайна сметка взе само pistolетите на Конър. Те бяха много по-тежки, отколкото си беше представяла, и тя пъкна единия под наметалото си, а другия в левия си ботуш, защото, когато се опита да ги носи в ръце, я заболяха китките.

За съжаление, те не ѝ даваха голямо успокоение, тъй като се страхуваше от тъмнината, а не от онова, което можеше да я дебне в нея. За миг Джема остана да стои пред вратата, като дишаше дълбоко, за да се успокои, преди да тръгне.

Тя бе направила едва десетина крачки, когато дочу лекото скърцане на кожа. Застина на мястото си и затаи дъх с надежда и страх.

Джема присви очи и се напрегна да види в тъмнината онова, което най-много ѝ се искаше да види.

Конър забеляза силуета ѝ, който се очертаваше на светлината в прозореца на колибата. Той беше успял да се приближи незабелязано до малкия парцел най-вече благодарение на влажната земя, която приглушаваше звука от копитата на понито, както и защото бе смазал колелата на каруцата, преди да я натовари и да напусне Гленарис. Сега той дръпна силно юздите и едва успя да спре понито пред Джема.

— Какво търсиш тук, по дяволите? — попита остро той. Тонът му беше такъв, защото бе забелязал pistolетите си втъкнати под наметалото и в ботуша на Джема.

Той скочи на земята и тръгна към нея.

— Стори ми се, че чух някакъв шум — отвърна хладно тя. — Реших да проверя.

Конър спря пред нея така, че тя не можеше да вижда лицето му.

— Въръжена?

— Не знаех какво ще намеря. Ти никога не си ми казвал дали из тресавището има вълци или мечки.

— Няма — каза Конър, като се благодареше, че Джема не можеше да види лицето му, защото едва успяваше да се въздържи да не се разхили. Лъжкия! Тя изобщо не се беше разтревожила заради вълците и мечките.

Но той не беше толкова глупав, че да се опитва да ѝ иска обяснение, и реши да не говори повече за това. Не се изненада, че когато се обърна и тръгна обратно към каруцата, Джема тръгна след него, сякаш не ѝ се искаше да го изпуска от погледа си.

Всъщност тя го следваше послушно като кученце — първо докато той разпрягаше понито, а след това остана да го изчака мълчаливо, докато разтриваше умореното животно, преди да го пусне. Джема се върна заедно с Конър обратно при каруцата, която стоеше в предния двор, осветена от слабата светлина, която струеше през прозорците.

— Липсвах ли ти? — опита се да завърже разговор той.

— Разбира се, че не!

Но Джема стоеше толкова близо до него, че носът ѝ се удари в гърба му, когато той спря внезапно.

— Мисля, че съм ти липсвал.

— Аз пък мисля, че си откачил. — Гласът ѝ беше леденостуден.

Конър не можа да се въздържи и се разсмя.

— Престани да се смееш, Макюън! Няма нищо смешно!

Той продължи да се смее, докато ровеше из каруцата, натоварена с провизии. Джема остана близо до Конър и когато отново се блъсна в него, той се обърна и я погледна въпросително.

— Чух да казваш, че не съм ти липсвал.

— Така е! — настоя Джема, но стоеше толкова близо, че той усещаше топлината на тялото ѝ. Конър се престори на зает с нещо вътре в каруцата. — Само че...

— Какво? — подкани я той, но тя не каза нищо. — Джема, какво става с теб, по дяволите? — попита Конър. Той се извъртя с лице към нея и двамата се сблъскаха толкова силно, че тя загуби равновесие. Конър я подхвана и я придърпа към себе си. — Какво има? — попита той с дрезгав глас.

— Нищо — измърмори тя и се изчерви.

Конър не се предаваше. Беше му дяволски забавно.

— Сигурна ли си, че не съм ти липсвал?

— Н-не! Аз просто... Беше толкова скучно да стоя тук сама!

— Тогава значи съм ти липсвал. Не би ти било скучно, ако не си имала нужда да бъда тук и да те провокирам?

— Това са пълни глупости! — тросна се Джема, но гласът ѝ не прозвуча гневно.

— И ти ми липсваше — добави Конър с престолено закачлив глас, за да не ѝ позволи да осъзнае, че ѝ казваше истината.

Докато гледаше надолу към онези зелени очи, които го бяха преследвали всяка секунда от изминалите два дни, той внезапно изпита благодарност за присъствието на пистолета в джоба ѝ, защото той пречеше на телата им да се прилепят плътно едно до друго и Джема не можеше да усети неоспоримото доказателство за това колко много му беше липсвала.

Конър се опита да се пребори с желанието си да я притисне към себе си, да почувства топлината на устните ѝ, след което да я вдигне на ръце, да я отнесе на тавана и да я облагоде. По време на дългите часове по обратния път към колибата той си беше представял как прави това и се беше опитвал да пропъди мисълта, че нещо можеше да се е случило с Джема по време на неговото отсъствие.

Ийчърн бе вярвал толкова убедено, че Конър е направил грешка като е оставил Джема сама и че тя се е възползвала от случая, за да избяга, че най-накрая дори Конър беше повярвал в това. Той никога не бе изпитвал такова нетърпение да напусне Гленарис, въпреки че бе имал твърде много проблеми за разрешаване, които не се изчерпваха само с това да вземе провизии за зимата и да поправи колелата на каруцата.

През двата дни, Конър се беше занимавал с работите на имението. Той бе стоял до късно през нощта надвесен над счетоводни книги, сметки и писма, бе решавал хиляди проблеми с персонала и наемателите си, беше нареждал да се извършват ремонти и покупки и се бе грижил за разни други подлудяващи го дреболии. Най-сетне на втория ден вечерта беше решил, че е крайно време да се прибере у дома при Джема.

— Изчакай до сутринта — го беше помолил Ийчърн, защото слънцето вече се бе плъзнало под планините и се бе появил студен нощен вятър. — Ще се изгубиш в тъмнината.

— Познавам много добре пътя — бе настоял Конър.

— В проходите вече ще бъде адски студено.

— Имам си палто.

— Твоята кранта ще си счупи краката. Изчакай да се съмне!

— Нямам намерение да го подкарвам твърде бързо.

Разбира се, Конър беше направил точно обратното. Бе отдъхнал облекчено едва, когато каруцата беше прехвърлила и последното възвишение и той бе забелязал светлината в колибата в другия край на тресавището. Значи Джема бе удържала думата си и не беше избягала! До този момент той не бе вярвал, че ще я намери тук...

— Макюън?

Той погледна надолу към нея, сякаш се беше събудил внезапно от някакъв хубав сън.

— Да?

— Боли ме.

Едва тогава Конър осъзна, че все още я притискаше силно към себе си, а пистолетът беше между телата им. Той се разсмя и я пусна.

— Надявам се, че си донесъл нещо за ядене — каза му тя с онзи язвителен тон, който той познаваше толкова добре.

— Да — отвърна ѝ Конър със същия тон, прикривайки истинските си чувства.

— Имам предвид хубава храна, Макюън, а не овчи стомаси или свински мозък.

— За бога, момиче, не съм толкова глупав.

„Твърде съм уморен, за да се карам с теб тази вечер — помисли си той. — Господи, Джема, не виждаш ли колко много ми липсваше?“

Двамата стояха от двете страни на каруцата и се гледаха. Джема беше вирнала високомерно брадичката си, а Конър се чувстваше изтощен.

Тогава откъм чувалите в задната част на каруцата се разнесе някакво жално скимтене.

— Какво беше това? — попита Джема и обърна глава към каруцата.

Напрежението напусна тялото на Конър.

— Какво беше кое? — попита той и подпря ръка на колелото.

Жалното скимтене се повтори.

— Това е животно, нали? — предположи Джема. — Куче или... или...

— А, да — каза той и се изправи бързо, за да прикрие усмивката си. — Почти бях забравил. Ийчърн ти изпраща подарък.

— За мен? Какво е? Макюън! Покажи ми!

Конър се наведе над каруцата изпълнен със същото нетърпение както онази вечер, когато й беше дал шоколада. Невъзможно беше да устои на очакването, което се долавяше в гласа й, както и на удивлението, което се изписа на лицето й, когато сложи в ръцете й малкото топче черно-бяла козина.

— Кученце! О, Макюън, виж го само. От каква порода е?

— Териер, ако не се лъжа — отвърна той, като гледаше нея, а не кучето. — Ийчърн ги развъжда, но просто не мога да си спомня как ги нарича.

Тези кучета бяха грозновати, дребни същества и тъй като Конър предпочиташе повече грациозните хрътки, които държеше в кучкарника си в Гленарис, той се бе възпротивил категорично, когато братовчед му беше предложил да подари това кученце на Джема. Но сега, докато наблюдаваше щастливото изражение на лицето й, той се радваше, че все пак се беше съгласил с предложението на Ийчърн.

Джема допря буза до телцето на кученцето и Конър изпита завист, докато я гледаше как му шепне тихо с тон, с какъвто никога не се беше обръщала към него. За да прикрие чувствата си, той се обърна отново към каруцата и въпреки че беше толкова изтощен, че бе възнамерявал да я разтовари едва на следващата сутрин, започна да прави това веднага.

— Сигурно ще се зарадваш да разбереш, че съм донесъл предостатъчно храна — подметна той през рамо. — Овес и сирене, шунка и петмез, малко бренди, яйца и мед. Чудех се дали да не взема и пилета, но реших, че няма да ти хареса те да мътят в гредите на тавана.

Той очакваше да чуе в отговор смеха на Джема, но такъв не последва. Конър се обърна и забеляза, че Джема изобщо не го беше чула. Тя беше тръгнала обратно към колибата, като целуваше и галеше гадното създание и му шепнеше по отвратителен начин.

Конър се облегна уморено на каруцата. Беше победен и го знаеше. Жени! В продължение на години той се беше гордял с уменията си да ги разбира, но това бе било преди тази непредсказуема хлапачка да нахълта в живота му.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Когато Конър разтовари и последните чували от каруцата и ги подреди в ъгъла на колибата с намерението да ги отвори на следващата сутрин, вече му бяха станали ясни две неща за кученцето на Джема. Първото беше, че то не беше обучено, което си пролича, когато върху скъпия килим на Джема се появиха няколко мокри петна.

Вторият, също толкова неприятен за Конър факт, беше, че скимтящото животинче не го харесваше изобщо. Нямаше място по глезените му, което да не беше издраскано или ухапано. Веднъж-дваж, докато Джема не бе гледала към него, той бе изпратил малкото чудовище по гръб върху пода със силно разклащане на крака си. Но кучето беше толкова дяволски упорито, че миг по-късно отново се връщаше и се вкопчваше в петата на ботуша му с ръмжене.

Сега Конър стоеше и гледаше надолу към скимтящата топка козина, когато Джема обяви, че ще си ляга и ще вземе кучето със себе си. Тя вдигна отвратителната твар на ръце и малкото чудовище незабавно стана кротко като ангелче и започна да ближе лицето и ръцете ѝ.

За Конър това беше още по-нетърпимо от другите прегрешения на животинчето и той не се сдържа да го изкаже.

— И без това не си добре дошъл горе — информира го високомерно Джема и добави без никаква следа от неудобство: — Имам женски проблеми и трябва да остана сама.

Това му дойде много и той остана безмълвен, докато Джема се качваше по стълбите към тавана. Конър веднага беше разбрал смисъла на думите ѝ, но не можеше да повярва, че тя го беше информирала за нещо толкова лично с такова спокойствие. Това ли беше същата онази жена, която почти бе припаднала, когато той се беше съблякъл и измил пред нея в овчарската колиба в Дербишър? Това ли беше жената, която се изчервяваше като домат всеки път, когато той споменеше за „бельо“, „любене“ или нещо също толкова забранено?

Любене...

Внезапно Конър осъзна истинския смисъл на думите на Джема. По дяволите! Колко дълго трябваше да стои настрана от нея? Три дни? Четири? Непоносимо! Той се съмняваше, че щеше да успее да издържи дори няколко часа, защото не бе мислил за нищо друго, откакто беше напуснал Гленарис.

Конър нито за миг не си беше помислил, че след завръщането му Джема щеше да откаже да го приеме в леглото си.

Той си спомни как я беше любил през онази дълга, омагьосана нощ, преди да тръгне за имението си. Той се радваше на факта, че Джема толкова много се беше зарадвала на завръщането му. О, да, тя се беше опитала да прикрие радостта си, но Конър вече започваше да опознава доста добре малката хитрица. Заекването ѝ, изчервяването ѝ и начинът, по който се беше залепила за него, докато бе разтоварвал каруцата, му показваха, че категоричните отрицания, които тя бе изрекла, си бяха просто лъжи.

Но какво беше станало сега? Конър беше изхвърлен заради някакво куче!

От друга страна, Джема не беше казала, че няма да го приеме в леглото си, след като проблемът ѝ отминеше, нали?

Докато си постилаше да спи на пода под таванското помещение, Конър си тананикаше весело. Той чуваше как Джема се движи над него и си представяше как тя се съблича в тясното пространство. Вероятно беше облякла една от своите нощници с високи яки, които трябваше да защитят скромността ѝ. Но Конър вече знаеше твърде добре какви невероятни прелести бяха скрити под това консервативно облекло.

Когато се изми и съблече, той угаси последната запалена свещ и си легна. Джема също беше угасила своята свещ и в колибата цареше пълен мрак. Конър чу драскането на ноктите на териера по дъските над главата си, последвано от шумоленето на юргана и тихо кикотене. Той стисна устни. Несъмнено в този момент четирикракото чудовище се беше сгушило на топлото място, което той копнееше да заеме.

Той се обърна по гръб, затвори очи и се приготви за една безсънна нощ. Но през последните два дни се беше претоварвал толкова, че не усети как умората надви възбудата му. Неспокойното му мятане престана и не след дълго Конър започна да диша дълбоко и равномерно.

Джема се вслушваше в дишането му от мястото си на тавана. Страховете, които беше изпитвала по време на отсъствието му, ѝ се бяха сторили абсурдни след завръщането му. Колибата вече не беше празна и отново ѝ се струваше топла и уютна. Тя се обърна настрани и допря буза до меката козина на кученцето. Присъствието му я радваше много. Нищо, че тя предпочиташе да спи облегната на широкия гръб на Конър. Той поне се беше върнал жив и здрав и на нея ѝ беше достатъчно само да си напомни, че той спеше долу, за да се успокои и заспи.

Конър се събуди от нещо топло, което се стичаше по голата му пета, която се беше измъкнала изпод завивката. Той отвори натежалите си клепачи и видя смътните очертания на нещо черно-бяло, което клечеше на пода до крака му. Топлината се разля и започна да става по-мокра и Конър скочи на крака с вик. Той прескочи мокрото петно на земята, сграбчи кучето и го изхвърли навън. След това изтича да прибере на безопасно място завивките си, като не преставаше да ругае.

Тихият смях на Джема го накара да застине на мястото си. Той вдигна поглед нагоре и видя, че тя беше подала глава и надничаше надолу.

— Давам ти една седмица да научиш това псе на добри обноски — изръмжа той, като се опитваше да говори строго, но това не му се удаваше, тъй като Джема изглеждаше толкова очарователно.

— Ами ако не успея? — попита го игриво тя.

— Тогава ще си направим барбекю от него.

Тя поклати глава с престорено отвращение.

— Сериозно! Знам, че вие шотландците се храните като варвари, но никога не съм предполагала, че можете да паднете толкова ниско, че да ядете собствените си домашни любимци.

— Това, скъпо момиче, не е домашен любимец. То е напаст.

Въпросната напаст вече драскаше по вратата и скимтеше жално.

— Ще го пуснеш ли вътре? — попита тя с най-сладкия си глас.

— Не. Първо трябва да избърша локвата, която остави на пода, и да си измия краката.

— Моля те. — Тя повиши леко глас, за да бъде чута над воя, който бе заменил скимтенето. — Поп вероятно е гладен и...

— Кой?

— Поп.

— Поп! — Той не можеше да повярва на ушите си. — Що за тъпо име е това?

— Много си е хубаво!

— Но чичо ти ми каза, че си от англиканската църква!

Тя се разсмя.

— Така е! Имах предвид поета, а не някакъв свещеник.

— Алигзандър Поп?

— Ами да, разбира се.

Джема се загледа подозрително в Конър, който се беше намръщил.

— Откъде знаеш за Алигзандър Поп? — попитаха двамата едновременно.

Конър смяташе, че никоя млада дама, отгледана в един изпълнен с толкова много привилегии свят като този на Джема, не би могла да се откъсне достатъчно дълго от уроците си по пиано, рисуване, бродерия, от непрестанните балове и вечеринки, за да отвори книга с поеми, още по-малко пък от автор като Поп. Дългите есета на Поп и особено сатиричните му творби не бяха нещата, които биха могли да заинтересоват едно младо момиче с благородно потекло. Той се надяваше, че Джема нямаше да започне да го пита как така е чел поезия.

— Поп — повтори той, като все още не можеше да повярва, че Джема знаеше нещо повече за него, освен името му. — Защо точно Поп?

Очите ѝ проблеснаха весело.

— Не е ли очевидно? По-голямата част от живота си, когато не е превеждал гръцки автори, той е прекарал осмивайки литературни критици и писатели, а най-много е обичал да се надсмива над краля. Представям си как моят Поп ще разруши твоето самочувствие по същия начин.

Което означаваше, че тя още от миналата вечер знаеше как нейният Поп беше издраскал и нахапал глезените му! Конър я погледна в блестящите очи и избухна в бурен смях. О, боже, нямаше друга жена като нея.

Вече напълно облечена, Джема се плъзна по стълбите с детински ентузиазъм. Тя тръгна към вратата, но се спря по средата на стаята.

— Господи — каза изненадано тя. — Откъде си взел това?

Конър се огледа объркано.

— Кое?

— Онзи юрган.

— Който е метнат върху стола ли? Спах на него миналата нощ. Твоят отвратителен Поп почти успя да го съсипе тази сутрин.

Джема опипа плътната завивка.

— Германски е, нали?

Наистина беше германски, но Конър нямаше намерение да ѝ казва това. Германските пухени юргани бяха много скъпи и струваха колкото двугодишния доход на един обикновен шотландски изполичар. Той беше взел няколко такива завивки от Гленарис, без дори за миг да си помисли, че Джема може да разбере какви са.

— Може и да са германски — отвърна той. — Не знам. — Внезапно го осени една спасителна идея. — Взех ги на заем от Ийчърн.

— Хелиос! — извика Джема. — Видя ли го?

— Да — излъга Конър, защото жребецът всъщност се намираше в Единбург, а не в Гленарис. — Тъпче се с овес и флиртува с кобилата на Ийчърн. Ийчърн смяташе, че се чувстваш самотна без него, и затова реши да ти подари кучето.

Той забеляза как изражението ѝ се смекчи и изпита ревност. Джема очевидно имаше по-високо мнение за братовчед му, отколкото за самия него. Той си помисли, че те двамата щяха да си бъдат ликаприлика — и двамата бяха млади и красиви.

Конър се ядоса, сграбчи кофата за вода и излезе навън, като затръшна вратата след себе си.

Джема се загледа след него с раздразнение. Господи, това беше най-непредсказуемият мъж, когото беше срещала някога! Сега пък какво му беше станало?

Тя отиде до чувалите и сандъците, които Конър беше докарал миналата вечер, и започна да ги отваря и да подрежда съдържанието им по полиците, които той беше направил в онзи ужасен ден, когато ѝ се беше ядосал толкова много. Тя откри няколко чувала и кутии, които очевидно съдържаха храна, но съдържанието на повечето от тях я озадачаваше. Какво беше това например? Някакви зърна, изсушени и твърди като речни камъни. Ами това бяло, подобно на каша нещо? Тя го вдигна към носа си и го помириша. Мазнина за готвене? Сланина?

Ами тези сиви, чупливи неща, които преди месеци може би са били зелени листа — те пък какво представляваха?

Вратата се отвори и Конър влезе в колибата. Той отиде до огъня, разбърка жаравата и сложи водата да се затопли, докато Джема отместваше кутията, която държеше.

— Е? — каза Конър, като я гледаше с очакване. — Какво имаме за закуска?

Джема по-скоро щеше да умре, отколкото да му признае, че нямаше никаква представа какви бяха тези храни, които беше донесъл, но засега можеше да сервира по-нетрайните продукти — яйцата, сиренето и овесения хляб. Тя се надяваше да го убеди да убие нещо за обяд, за да спечели малко време и да се запознае със загадките на кухнята си.

Нито един от тях изглежда не намираше нищо неестествено във факта, че това беше първата истинска закуска, която споделяха в малката си колиба. Заобиколени от скъпи килими, гоблени и творби на изкуството, те се хранеха в чинии от най-добрия устърски порцелан и със сребърни прибори. За Джема, която в продължение на три дни се бе хранила само с месо от диви птици и риба, овесеният хляб, сиренето, шунката, маслото и мармаладът имаха наистина божествен вкус.

Но към пладне Конър, който цяла сутрин беше копал торф в тресавището и беше строил зимен заслон за мършавото пони, отново бе огладнял.

— Какво има за ядене, момиче? — извика той през прозореца с тон, който трябваше да я накара да се вбеси, но вместо това я изпълни с паника. Какво трябваше да направи сега, по дяволите?

Джема започна да рови трескаво из запасите. Какво се сервираше обикновено за обяд? Пред очите ѝ започнаха да преминават образите на ястия, които беше яла къщи — леки супи, крехки меса, свежи зеленчуци от зимната градина и приготвени по най-различни начини от обучения в Лондон главен готвач на чичо ѝ Арчибалд.

Тя си помисли, че нямаше да бъде зле да хапнат супа. Но как се правеше супа? Само че Джема не разполагаше с картофи или моркови, за да я приготви както трябва. Тя не смяташе, че Конър щеше да се задоволи с някаква водниста чорбица.

Най-накрая, обзета от отчаяние, направи каша, защото имаше някаква смътна представа как се приготвя. Когато водата над огнището завря, Джема изсипа в нея овеса и започна да го разбърква с дървена лъжица с дълга дръжка. Сместа започна да бълбука и да се сгъстява и тя бързо я свали от огъня. След като подреди масата, тя покани Конър да влезе в колибата с гордостта на лондонска дама, която кани гостите си на обяд.

Конър се изми в ъгъла, докато Джема се опитваше да сипе каша в чинията му. Само че лъжицата не искаше да се помръдне от котлето. Тя... тя, изглежда, беше залепнала!

— Виж ти, виж ти — каза весело Конър, докато седнаше на мястото си. — Каша. Основното ястие в шотландската кухня.

Джема се опита да измъкне незабелязано лъжицата, но колкото повече кашата се охлаждаше, толкова по-гъста ставаше. Джема започна да се паникьосва и да мисли, че храната ще се превърне в лепило. Тя дръпна с всички сили и успя да измъкне лъжицата, която излезе бавно и шумно. Китката я болеше от тежестта на огромната сива маса, която висеше от лъжицата. Тя тръшна кашата върху чинията на Конър. Чу се трясък и когато двамата с Конър погледнаха към чинията му, забелязаха, че се е счупила. Той, развеселен огледа лицето на Джема.

— Определено ще залепне за ребрата — отбеляза той.

— Беше... беше си съвсем нормална, когато я свалих от огъня.

Конър се изправи бавно.

— Нищо лошо не е станало. Ще добавим още малко гореща вода.

Когато го направи и след малко усилено разбъркване, кашата отново стана годна за ядене.

Двамата се нахраниха мълчаливо. Джема се питаше ужасена как щеше да приготвя храна по три пъти на ден до края на живота си, след като си нямаше никаква представа от готвене.

Най-накрая Конър изяде и последните остатъци в чинията си, след което се потупа по стомаха с доволството на заситен мъж.

— Ммм. Добре се справи, момиче. С нетърпение очаквам вечерята.

Джема му хвърли един остър поглед. Дали се шегуваше с нея? Но Конър умееше да прикрива истинските си чувства и тя не можеше да разбере дали усмивката му беше искрена. Споменаването на

вечерята беше насочило вниманието ѝ към един по-належащ проблем. Какво трябваше да му предложи на вечеря? Не можеше отново да му даде каша, но нямаше представа как да сготви нещо друго. А и откъде можеше да знае? Никога не ѝ се беше налагало да прекарва повече от няколко минути в кухнята в дома на чичо си, при това само за да открадне малко шоколад или някакъв сладкиш докато се мъчеше да избегне лъжицата, която главният готвач вдигаше раздражено срещу нея.

Когато забеляза как Джема отпуска рамене, Конър изпита съчувствие към нея. Достатъчно му беше само да погледне остатъците от кашата, за да разбере какво я тревожеше. Горката малка Джема! Тя, която не се беше оставила да бъде победена от разбойниците, от безразличието на чичо си, от опортюниста, за когото беше женена и от трудния живот сред шотландските планини, беше отстъпила пред най-женската работа — готвенето.

Конър се сети за госпожа Сътклиф, готвачката в Гленарис, която го беше тъпкала с безброй вкусни ястия по време на краткия му престой в замъка. Той си спомни и Пиер Пу, женствения, но невероятно талантлив французин, когото беше довел преди много години от Париж и който оттогава го глезеше с превъзходна континентална храна.

Конър беше все още гладен и това му напомни, че е в негов интерес да научи Джема на основните неща в готвенето, тъй като нямаше никаква представа колко време трябваше да търпи нейните ястия, преди Ийчърн и останалите да му позволят да се прибере у дома. Въпреки че самият той не беше кой знае колко добър готвач, Конър беше прекарал достатъчно ноци под открито небе, за да знае как да сготви нещо елементарно. Тъй като госпожа Сътклиф беше съставила списъка на запасите, които бе донесъл в колибата, той беше уверен, че в тях беше включено всичко необходимо за здравословната храна, която готвеше готвачката в замъка му. Двамата с Джема сигурно щяха да успеят да се справят с тази толкова важна част от живота си.

Той си помисли мрачно, че от това може би щеше да зависи здравето им.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

И така започна един изпълнен с невероятно удовлетворение период от тяхната връзка. Принудени да живеят заедно и за първи път на едно мнение относно онова, което трябваше да постигнат, Конър и Джема забравиха за различията си за достатъчно дълго време, за да се научат да готвят.

В продължение на няколко дни огънят в огнището почти не угасваше и навсякъде в малката колиба се виждаха последствията от техните експерименти. Първоначално резултатите бяха незадоволителни и кучето прекарваше по-голямата част от времето скрито под масата, докато черен дим от нещо изгоряло или пушек от някакъв друг неуспешен опит изпълваха въздуха. Но за изненадващо кратко време неприятните миризми започнаха да се превръщат в приятни и Поп отново се измъкна изпод масата и започна да напада глезените на Конър с обичайната си ожесточеност.

И двамата бяха изненадани и доволни, когато откриха общия си интерес към готвенето. В дома си никой от тях не би и помислил, че някога ще бъде принуден да върши толкова черна работа. Но когато свикнаха, готвенето се оказа неочаквано приятна задача. Не можеше да се отрече, че двамата се справяха много добре заедно и че това им доставяше голямо удоволствие.

Тресавището беше пълно с дивеч, а Конър беше отличен стрелец. Яребици, диви патици и фазани падаха под точния му изстрел и биваха изядени под формата на вкусни ястия.

След като установи мир с Джема, Конър реши, че трябва да прибави еленско месо към менюто им и рано на следващата сутрин тръгна на лов. Миналата нощ се беше оказала доста студена и земята беше заскрежена, така че на Конър не му беше трудно да проследи дивеча. Когато слънцето се издигна над върховете на планините, той се намираще зад една група скали. Забеляза един елен и успя да стреля по него.

Животното падна на земята и Конър се приближи, за да го подготви за готвене, но осъзна, че беше направил глупостта да забрави ножа си в колибата. Вместо да остави елена, където си беше, той го метна на раменете си и го понесе обратно към колибата.

Конър се беше надвесил над трупа близо до потока, който течеше зад колибата, и ръцете му бяха изцапани чак до лактите с кръв, когато Джема го откри.

— Ела тук, момиче — повика я весело той, когато я забеляза. — Ще те науча как се приготвя еленско. Ти...

Но Джема пребледня и отстъпи, без да сваля очи от тревата, която беше осеяна с вътрешности и кръв. Тя се обърна рязко и се затича, но се спъна, падна на колене и започна да повръща.

Конър виждаше Джема в такова състояние за първи път от онази ужасна нощ в тресавището близо до Батгейт. Въпреки че кашлицата ѝ беше намаляла значително, той не беше забравил кошмара на болестта ѝ и страха, който го беше подтикнал да направи всичко възможно, за да я спаси. Конър се озова мигновено до нея, като отчаяно му се искаше да ѝ предложи утехата на прегръдката си, но трябваше да се задоволи само с това да ѝ шепне успокояващо.

Но когато Джема се преви и повърна отново, Конър осъзна, че неговата близост не ѝ предлагаше никаква утеха.

— Джема, момиче...

— Махай се — каза тя с отпаднал глас.

— Джема...

— Махай се! У-убиец!

Конър се намръщи. Тя не му беше говорила по този начин от доста време. Изпълнен с безпомощен гняв, той остана да я гледа как се връща, олюлявайки се, в колибата, където беше посрещната от Поп, който започна да скача весело около нея. Джема се наведе, вдигна кученцето и влезе в колибата.

Конър се върна към работата си. Ама че дяволско момиче! Защо трябваше да избере да бъде толкова мекосърдечна за нещо такова? Когато бъдеше обработено и осолено както трябва, еленското щеше да изтрае седмици! О, да, животното беше великолепно, високо и имаше прекрасни рога, но смъртта му беше нищо в сравнение с нуждата им от храна, ако искаха да оцелеят.

Въпреки че беше разтревожен, че случката може би беше сложила край на крехкото примирие между тях, Конър се постара да си свърши добре работата. Той нарязва месото, оцави кожата и изхвърли вътрешностите далеч от колибата, за да не привлекат хищниците. След това се изми с пясък и вода от потока, за да премахне всички следи от кръв, и изпра ризата и панталоните си, преди да се върне в колибата.

Той надникна предпазливо вътре, но Поп се беше пъхнал под масата и беше положил муцуна върху лапите си. Очевидно мирисът на кръв го беше уплашил толкова много, колкото и господарката му, защото той дори не се опита да се нахвърли върху глезените на Конър.

Джема се беше навела над огнището и слагаше подправки в супата. Когато Конър влезе, тя вдигна глава, но не каза нищо.

— Вземи това — каза той. След това отрязва сръчно малко от месото и го прибави към супата. Не след дълго въздухът се изпълни с аромата на вкусна храна и Конър се усмихна, когато забеляза как носът на Джема потрепва.

— Няма нищо по-хубаво от супа от еленско месо в студен ден — каза той.

— Прав си — отвърна тя.

Облекчен, че бурята беше отминала, Конър осоли месото по-късно същия следобед, когато Джема и гадното ѝ пале отидоха до езерото. Той никога вече нямаше да я разстройва с подобни гледки.

По-късно същата вечер, след като Джема си беше легнала на тавана, Конър подготви еленската кожа за обработка на светлината на свещта си. Той възнамеряваше да ушие от нея чифт ръкавици за Джема, защото започваше да става все по-студено, а тънките ръкавици, които беше донесла от Англия не бяха достатъчно топли. Той мислено се надсмиваше на себе си, тъй като предполагаше, че точно по този начин древните пикти бяха прекарвали дългите зимни нощи — шийки дрехи от еленова кожа на слабата светлина на огньовете си.

За своя изненада, Конър трябваше да си признае, че напоследък се забавляваше. Странно беше колко голямо удовлетворение чувстваше човек, когато свършеше нещо със собствените си ръце и когато осигуряваше храна за семейството си само със своите умения. Не че му се искаше да прекара остатъка от живота си в такава къща, но поне засега примирието между него и Джема беше останало ненарушено и в тяхното ежедневие дори имаше някакво очарование. Внезапно Конър

осъзна, че щеше да си спомня за дните, прекарани в тресавището, с носталгия и почуда.

Всичко щеше да бъде идеално, ако Джема го допуснеше отново в леглото си.

Бузата му потрепна. Колко време беше минало, откакто се беше върнал от Гленарис? Пет дни? Шест? Достатъчно дълго, за да е преминало неразположението ѝ.

Да, той отново я желаше и си мислеше, че Джема може би също го желаше, защото не беше пропуснал да забележи как очите ѝ се втренчваха в него, когато тя си мислеше, че той не гледа, или пък как понякога смехът ѝ заглъхваше, когато погледите им се срещнеха.

Конър си наложи да мисли за нещо друго. Твърде късно. Той откри, че беше станал твърде неспокоен, за да седи на едно място. Той остави кожата встрани, отиде до вратата и излезе навън да подиша студения нощен въздух. Вятърът се беше усилил и беше студен и режещ. Той духаше от север, откъм Арктика и след него идваха тъмни буреносни облаци. Конър знаеше какво предвещаваеше това. До сутринта щеше да завали сняг.

Той потрепери и отиде до бараката да провери как е понито. Тъй като беше възможно на сутринта потокът да е замръзнал, напълни с прясна вода двете кофи — за понито и за домакинството. След това натрупа още торф до огнището, като се стараеше да не вдига шум, за да не събуди Джема, и затвори кепенците на прозорците. Най-накрая Конър се пъкна в импровизираното си легло под таванското помещение и заспа почти веднага, но сънува Джема и сънят му не беше спокоен.

— Конър!

Той отвори бавно очи и с изненада видя, че вече се е съмнало. По средата на полезрението му се намираше красивият обект на сънищата му, облечен в онази смешна нощница с висока яка и дълги ръкави.

— Какво? — изсумтя той.

— Конър, навън вали сняг!

— И за това ли ме събуди? — Той изпъшка, обърна се по корем и покри главата си с одеялото.

— Но това е прекрасно! По земята вече се е натрупал доста и все още продължава да вали. Никога не съм виждала планините толкова красиви. Ела да видиш.

Той отвори едното си око и я погледна. Джема се беше надвесила над него и сияеше като малко дете. Подстриганата ѝ коса също създаваше впечатлението, че пред него се намираше някакво малко момиченце. Но на Конър му беше достатъчно само да спусне поглед малко по-надолу, към закръглените ѝ гърди под плътната нощница, за да си спомни, че тя беше жена.

И направи единственото нещо, което можеше да направи един мъж, когато пред очите му се появи такава изкушаваща гледка. Ръката му се стрелна напред, обви се около кръста ѝ и миг по-късно Джема се озова до него.

— Конър!

Тонът ѝ поне беше повече изненадан, отколкото гневен, което беше огромно подобрение в сравнение с начина, по който беше реагирала на допира му в миналото. Окуражен, той прокара пръсти през късата ѝ коса.

— Какво? — попита мързеливо той.

— Пусни ме!

— Не. Сама си си виновна, щом като се вмъкваш в леглото ми с такъв предизвикателен вид докато аз си спя.

— Не съм се промъкнала!

Но това беше лъжа и двамата го знаеха. Той я повдигна с лекота и я сложи върху себе си, така че сега само дебелият юрган разделяше телата им. За съжаление юрганът беше твърде дебел и Конър чувстваше само тежестта ѝ.

Той се надигна, хвана я за кръста и я повдигна отново. С едно движение отхвърли юргана встрани, пхна Джема до себе си и ги зави с юргана.

— Така — каза усмихнато той. — Вече е по-добре, нали?

Определено беше по-добре. Конър не възрази, когато Джема уви премръзналите си крака около неговите. Без да престава да се усмихва, той положи главата ѝ върху рамото си и двамата останаха да лежат безмълвно известно време. Това беше първият наистина интимен момент в брака им.

За него обаче беше невъзможно да се въздържа, докато тя беше толкова близо до него, и той изстена от удивление и възбуда, когато мъжествеността му се надигна гореща и готова срещу бедрото ѝ. Конър затвори очи и се подготви за бягството на Джема от леглото му.

Но Джема, с нейната невероятна способност винаги да го изненадва, само се сгуши по-близо до него.

Той не можеше да повярва на очите си и остана да лежи неподвижно. Дишането му беше тежко и на пресекулки, а желанието му пулсираше между тях. И тогава, с лекотата на крило на пеперуда, толкова леко, че отначало той дори си помисли, че само му се струва, устните ѝ докоснаха неговите. За първи път Джема се обръщаше към него, без да се налага да я моли или насилва, и от това сърцето му заби учестено.

— Джема...

Тя отвори очи и се вгледа в неговите, без да вдига глава.

— Какво?

— Наред ли си вече?

Конър усети усмивката ѝ срещу устните си.

— Да. От няколко дни. Благодаря ти, че попита.

— Благодаря, че ми каза! — възмути се той, като я подкачаше, защото се чувстваше засрамен от това, че тя всъщност изпитваше нужда да му благодари за нещо. Обзе го тъга, когато си помисли колко често я беше наранявал и се беше държал зле с нея.

Той я прегърна и се претърколи върху нея. Устните му се впиха нежно в нейните, а ръката му се плъзна върху гърдите ѝ.

Господи, колко му беше липсвала! Внезапно Конър осъзна, че не само сексуалната му нужда караше сърцето му да тупти толкова силно, защото в противен случай щеше вече да е потърсил облекчение при няколко много подходящи млади дами, които живееха на един ден път от Гленарис, преди да се върне тук. Не, Джема със своите омайващи целувки го караше да губи разума си, Джема със своите сладко тяло, което го възбуждаше толкова силно.

Той отдръпна устните си и посегна към ръба на нощницата ѝ. Тя вдигна покорно ръце, след което отново ги уви около врата му, когато той захвърли дрехата встрани. Конър бе спал гол, както правеше винаги, и двамата въздъхнаха, когато тя настани голото си тяло срещу неговото.

Те се спогледаха и се усмихнаха.

Устните на Конър се спуснаха върху устата на Джема в целувка, която не остави никакво съмнение у нея колко много я желаше той. Горещият му език се срещна с нейния, а големите му ръце се плъзнаха

под задника ѝ и я притиснаха силно към пулсиращото му копие. Тя се вкопчи към него и обви крака около бедрата му. Те едновременно щяха да дадат и да вземат от огромната страст, която се беше зародила между тях, когато бяха осъзнали, че и двамата правеха това доброволно, че този път не ставаше дума за страх, принуда или покорство.

Те продължиха да се целуват, обвили ръце един около друг, телата се опитваха да се слоят едно с друго. Ръцете на Конър галеха цялото ѝ тяло и тя цъфтеше под страстния му допир.

— Искам и ти да ме докосваш — прошепна той срещу устата ѝ и Джема посегна надолу и взе плътта му в ръце.

Джема, която никога не беше позволявала да бъде уплашена от каквото и да било, но която въпреки това бе била толкова уязвима, толкова невинна във всичко и особено в леглото, сега проявяваше забележителна смелост. С растяща увереност тя достави удоволствие на Конър така, както той правеше това с нея, като го докосваше така, както той ѝ бе казал, че иска да бъде докосван. И когато той започна да стене от възбуда, тя го придърпа вътре в себе си.

Задъхан, Конър се зарови в кладенеца на любовта ѝ. Всеки негов тласък ги приближаваше все повече към онзи прекрасен връх, докато тя не го притисна плътно към гърдите си и не започна да повтаря шепнешком името му. Докато Джема се тресеше от силата на екстаза, тя усети, че Конър също достигна до върха, и забрави за всичко останало.

Бавно, много бавно, в стаята настъпи тишина. Кученцето изскимтя на сън. Навън вятърът се блъскаше в прозорците, но вътре в колибата Конър лежеше и притискаше Джема към сърцето си. Никога не беше изпитвал подобно нещо с жена. Никога.

Той усети как тя се отмества и става. Джема изкачи боса стълбите, докато Конър слагаше ръце под главата си и затваряше самодоволно очи.

— Добре ли си, Джема? — сети се да я попита той все пак.

— Да — отвърна тя от тавана.

— Ще ме целунеш ли когато се върнеш тук?

Тя се изкиска.

— Може би.

Той не се съмняваше, че тя щеше да го направи. Всъщност, тя вече слизаше по стълбите, докато той си лежеше ухилен с полуотворени очи и я очакваше.

Входната врата се отвори и затвори, при което в стаята нахлу студен въздух. Той се зачуди какво ли правеше тя. А, да, кучето. Несъмнено го беше извела навън да си свърши работата, докато двамата с нея щяха да...

— Аууу!

Той подскочи изпод юргана като попарена котка.

— Вещица! — изрева Конър, докато се отърсваше от студения сняг, с който Джема беше засипала гърдите му.

Тя се разсмя.

— Ще те убия за това! — изръмжа Конър, докато продължаваше да подскача из стаята.

— О-опитай се! — подкачи го тя през смях.

— Какво толкова смешно има? — попита той, сложил ръце на кръста си.

— Т-ти си смешен! Мъжете и-изглеждат толкова смешно, когато... когато п-подскачат голи наоколо! — Тя посочи безсрамно към гениталиите му и отново се запревива от смях.

Конър едва се сдържаше да не се разсмее. Той я сграбчи и тя се разтресе конвулсивно срещу гърдите му.

— Онова, което сега ти се струва толкова смешно, допреди малко те караше да произнасяш шепнешком името ми — напомни ѝ той.

— Д-да. — Джема се изкиска. — Не е ли парадоксален животът?

Тогава той вече не се сдържа и се разсмя, като продължи да я притиска към себе си, докато сърцето му се изпълваше с радост, а трудностите сякаш бяха заличени завинаги от душата му. Да, със сигурност бяха заличени.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Снегът се задържа само два дни. На сутринта Джема неохотно наблюдаваше как Конър си обува ботушите и я целува, преди да отиде да копае торф. Съжаляваше за заминаването му, но Поп го приветства ентусиазирано, като подскачаше покрай полата на Джема и лаеше, за да му бъде обърнато внимание. Но Джема беше твърде заета, за да се занимава с него. През последните два дни тя беше пренебрегвала не само кучето и когато си спомнеше каква беше причината за това, усещаше как се изчервява.

Наистина ли тя, Джема Беърд, се беше държала толкова безсрамно? Наистина ли беше пропълзляла в леглото на Конър и през следващите два дни беше отказала да го напусне, както и да пусне Конър да стане? Тя никога не беше предполагала, че може да изпитва толкова голямо удоволствие от това да бъде любена отново и отново и дълбоко в себе си подозираше, че Конър също не бе осъзнавал това.

В продължение на две денонощия те се бяха освободили от всички противоречия и от гнева, който беше застанал като стена помежду им. Двамата мъдро не бяха споменавали миналото, нито бяха обсъждали бъдещето и бяха възнаградени с това, че бяха открили какво можеше да им донесе настоящето.

Конър се беше държал любезно и нежно с нея. Той ѝ беше показал забележителните си умения на любовник, а тя се беше оказала способна и внимателна ученичка. Което обясняваше топлината, зачервила бузите ѝ, и нежеланието ѝ да го пусне да се отдалечи от колибата.

Въпреки това Джема се зае да почисти останките от храната, преди Конър да я вдигне на ръце и да я върне обратно в леглото. Джема изтупа юргана и го изнесе навън да се проветри. След това премете килимите и пода и подреди чиниите. Еленското месо, което съхнеше от няколко дни, вече беше готово. Тя си напомни, че трябва да каже на Конър да купи крава. На Джема много ѝ се искаше да имат на разположение масло и мляко, въпреки че не знаеше как да се сдобие с

тях. Дали Конър знаеше как се дои крава, или откъде можеше да купят ведро?

Тя се смъмри мислено, че се беше превърнала в провинциална домакиня, но тази мисъл само я накара да се усмихне, защото никога не бе предполагала, че някой ден ще мисли как да си направи масло, нито пък че щеше да бъде толкова щастлива, като готви и чисти на Конър. Нито пък, че нейният нов живот — толкова отдалечен от безопасността на залите в къщата на чичо ѝ — можеше да бъде толкова хубав.

От друга страна, Джема не беше глупачка. Тя знаеше прекрасно, че новият ѝ живот ѝ харесваше само защото го разглеждаше през златната призма на любовта.

Да, тя трябваше да си признае, че се беше случило невъзможното — беше се влюбила в Конър Макюън. Джема знаеше, че това беше любов, защото сърцето ѝ никога не я беше стягало така, нито пък крайниците ѝ се бяха вцепенявали и разтрепервали само от близостта му. Той я караше да се чувства по начин, какъвто тя не бе знаела, че съществува — желана, обичана, сякаш наистина означаваше нещо за него.

Трагичното беше, че съществуваше едно нещо, което пречеше на щастието ѝ да бъде пълно. Тя подозираше, че Конър не я обичаше по същия начин. Точно затова тя все още не смееше да изрази на глас чувствата си. Повече от всичко Джема се страхуваше да не бъде отблъсната. О, тя вярваше, че Конър я харесваше, никой мъж, който я докосваше като него, не можеше да бъде безразличен! А понякога той дори спираше да си върши работата, вземаше лицето ѝ в ръцете си и просто я гледаше, а Джема потръпваше от онова, което виждаше в очите му. В тези моменти тя си казваше, че наистина означаваше нещо за него.

Само че той никога не беше казал това, въпреки че сигурно знаеше колко много ѝ се искаше да го чуе. И колко много ѝ се искаше да му каже същото. Това беше единствената сянка, която беше надвиснала над иначе безоблачното им щастие.

Джема се откъсна от тревожните си мисли и откри, че камарата с прането беше станала тревожно голяма. Тя погледна към нея и се намръщи. Не можеше да отрече очевидното — щеше да ѝ се наложи да пере... за пръв път през живота си.

Слънцето топлеше гърба ѝ, докато тя мъкнеше кошницата с мръсните дрехи към потока, който бълбукаше през тресавището от задната страна на колибата. Джема предпочиташе да използва малкия извор до обора на понито, но се страхуваше, че може да замърси водата за пиене. Тя подскочи, когато потоци ръце в леденостудената вода и си спомни с копнеж за съвременната перачница в подземие на къщата на чичо ѝ, където перачките и техните дъщери пълнеха големите котли и изваряваха прането сред парата и шума на изстисквачките и миризмата на карболова киселина.

Ако Джема си беше мислила, че поддържането на една къща не е трудно, то това беше само защото досега никога не беше прала. След по-малко от минута тя откри, че това беше дяволски трудна работа.

Джема работеше на колене, от което гърбът ѝ болеше, а ръцете ѝ се бяха зачервили от сапуна и студа. Тя сапунисваше, търкаше и изплакваше дрехите, докато не започна да си мисли, че ръцете ѝ щяха да се откъснат и да отплуват надолу по течението. Кое то нямаше да бъде толкова зле, тъй като тогава щеше да си има извинение да прехвърли това мъчение на раменете на Конър.

Но мисълта, че тогава щеше да се наложи тя да копае торф вместо него не ѝ действаше много успокояващо. Пък и тя нямаше намерение да се предаде и после да го слуша как ѝ се присмива и я нарича мързелива и разглезена, защото тя знаеше, че той я смяташе за такава — или поне доскоро бе имал такова мнение за нея. Затова тя продължи да работи, като простираше мокрите дрехи да съхнат върху тревата.

Тя вече беше изпрала половината от покривките за маса, когато Поп започна да лае и Джема вдигна глава по посока на звука. Тя седна на пети и присви очи, като очакваше да види Конър. За свое удивление видя двама непознати мъже на мършави понита да се приближават към нея.

Джема се изправи бързо, приглади мократа си рокля и прокара ръце през разрошената си коса. Не беше виждала други хора, освен Конър, толкова отдавна, че сега се чувстваше неудобно и беше малко разтревожена. Тя нямаше представа къде беше Конър в момента. Той не се виждаше на мястото, където беше работил допреди малко.

— Здравсти! — извика мъжът, който яздеше отпред.

Тя не отвърна на поздрава му, а скри ръце зад гърба си, докато двамата непознати спираха понитата си от далечната страна на потока и я оглеждаха с неприкрит интерес. И двамата бяха горе-долу на възрастта на Конър и бяха облечени в наметала от кариран плат, праметнати през раменете им. И двамата стояха гордо върху понитата си въпреки че шотландските им полички се бяха повдигнали и откриваха голяма част от косматите им бели бедра.

Джема не знаеше дали трябва да се разсмее, или да се изчерви. По време на пътуването си с Конър през пограничните области тя беше видяла достатъчно мъже с полички, но нито един от тях не бе яздил кон. Внезапно тя си спомни, че Конър ѝ бе казвал, че повечето планинци не носели нищо под поличките си. Ами ако тези двамата...

— Извинете — каза тя с напрегнат глас. — Ще отида да повикам съпруга си.

— О, не, момиче, недей!

Мъжът говореше с толкова силен планински акцент, че Джема се спря. Местните хора едва ли говореха по този начин, нали?

— Ние дойдохме да се видим с теб — продължи мъжът като закръгляше всяко „р“ с невероятен ентусиазъм. — Чухме, че в старррия парррцел на Фъррргнос Добсън живеело много хубаво момиче!

Докато говореше, той слезе от понито си и тръгна към нея. Другият мъж, който беше по-нисък и имаше по-руса коса, също слезе, но остана близо до понитата, като се хилеше.

— Как се казваш, момиче?

Джема огледа подозрително по-високия, когато той се спря пред нея, но не се помръдна от мястото си. Нещо ѝ подсказваше, че тези двамата нямаха намерение да ѝ навредят. Пък и щом те бяха чули за нея, значи най-вероятно бяха съседи, а тя не искаше да ги обиди, като им покаже колко неудобно се чувства в тяхно присъствие. Но едно беше сигурно — те изглеждаха ужасно, а миризмата на уиски, която се носеше от мъжа пред нея, караше очите ѝ да се насълзят! Къде беше Конър, дявол да го вземе?

— Казвам се Джема Бе... Джема Макюън — отговори учтиво тя.

— Макюън! Макюън, чу ли това, Ангъс?

— А-ха — изсумтя Ангъс до главата на понито. Той човъркаше с пръст в ухото си и дори не се потруди да вдигне глава.

— Ние сме от клана, момиче! — по-високият възбудено размаха края на наметалото си под носа ѝ. — Зелено, синьо и черно! Шарррката на Макюън и ние се горррдеем, че я носим, нали, Ангъс?

— Да живее кланът — заяви покорно по-ниският.

— Къде е мъжът ти, момиче? — попита високият, докато я оглеждаше с тъмните си, дяволити очи. Той сигурно беше много пиян, защото, изглежда, му беше трудно да задържа смеха си.

Джема се ядоса, когато си помисли, че той може би се присмиваше на нея. Ама че грубост! Какво можеше да направи, за да им попречи да я открият как пере?

— Е, момиче? — изрева високият, докато другият повдигна глава. — Къде е мъжът ти?

— Не съм сигурна. Може би трябва да...

— А-ха! Избягал е, така ли? Оставил те е да перрреш сама, а? Би трррябвало да ти доведе прррислужница, вместо да те каррра да ррработиш и да си ррразваляш ррръцете. Само че той няма с какво да ѝ плаща, горрркият нещастник. — Мъжът ѝ намигна.

— Уверявам те, че се справяме много добре — каза Джема, като едва сдържаше гнева си. Как смееше този мъж да обижда Конър! Ако се съдеше по наяденото му от молци наметало и начина, по който яздеше, той самият не беше кой знае колко по-добър от мъжа ѝ.

— Ще проверя дали съпругът ми се е върнал — каза мрачно тя. — Той отиде да копае торф и...

Изблик на смях прекъсна думите ѝ. Тя се втренчи в двамата непознати, сякаш бяха откачили. Какво им беше толкова смешно, по дяволите? Никой от тях ли не беше копал торф? Сигурно го правеха, ако искаха да топят кривите си крака през зимата!

Тя изправи рамене, обърна им гръб и тръгна към колибата. Джема едва успя да се въздържи да не се затича, когато осъзна, че двамата вървяха след нея, вкопчени един в друг, и се смееха като ненормални. Поп се хвърли срещу краката им и на Джема ѝ се прииска кучето ѝ да беше мастиф, за да може да го насъска срещу тях. Съседи или не, тук те не бяха добре дошли!

Когато зави зад каменната стена близо до обора на понито, Джема се затича към колибата. Тя тъкмо щеше да нахълта вътре, когато вратата се отвори и Конър излезе навън. Той хвърли един поглед към лицето на Джема, след което погледна над рамото ѝ към двамата

непознати, които се бяха спрели малко по-далеч и продължаваха да се хият като идиоти.

— Влез вътре, Джема. — Гласът му беше студен и заплашителен.

Двамата посетители незабавно започнаха да протестират на висок глас.

— О, Конър! Няма нужда да отпращаш момичето!

— Дошли сме само да ти изкажем своето уважение!

Молбите им бяха придружени с широки усмивки, но Джема забеляза, че нито един от двамата шегаджии не смееше да влезе в двора.

На бузата на Конър потрепна едно мускулче. Джема изпита ужасното чувство, че той ще избухне всеки момент. Какво ставаше тук? Кой бяха тези двамата?

— Пътят от Гленаррис дотук беше дълъг — каза Ангъс докато почесваше срамните си части. — Ще бъдеш ли така любезен да ни сипеш един дрърам?

Това вече беше прекалено за Конър. Сякаш не му беше достатъчно, че двамата си правеха шега с наследството му със своите прекалено къси полички и силния си акцент — при това наметалата им бяха в шарката на Макюън! Той обаче не можеше да им позволи да влязат в колибата, да ги остави да зяпат жена му и да ѝ задават груби въпроси, след което да се хият на невинните ѝ отговори.

— Махайте се оттук! — каза сърдито той.

— Хайде, Конър — помоли го Кинг Спенсър.

— Да си вървим — подкани го Картър Слоун и го хвана за ръката.

— О, Конър, бъди разумен — изплака Кинг жално като кученце. — Ще се държим добре, нали, Кар... ъ-ъ-ъ... Ангъс?

— Да — съгласи се Картър, въпреки че в гласа му се долавяше нежелание.

Конър хвана безмълвно Джема за ръката и я дръпна в колибата. Пистолетите му се намираха на полицата до вратата и той ги прегледа внимателно, след което ги взе със себе си.

— Стой тук — нареди ѝ той.

Джема го погледна уплашено.

— Нали няма да ги застреляш?

— Не, въпреки че много ми се иска да го направя.

— Кой са те?

— Просто двама пияници от селото. Безопасни са, въпреки че са невероятно груби. Ти стой тук, докато се отърва от тях.

Конър говореше, сякаш очакваше неподчинение от нея, но тя просто застана до прозореца и се загледа навън. Конър прекоси двора и отиде до двамата непознати. Убийственият му гняв очевидно не го беше напуснал, но той изглежда се владееше, защото по всичко личеше, че говори с тях изненадващо учтиво. На няколко пъти Джема чу високия мъж да се смее и да сочи към колибата. Но всеки път Конър поклащаше мрачно глава.

След още няколко минути Конър сякаш омекна. Той втъкна пистолетите си в колана и мрачното му изражение се смекчи. Дори се усмихна един-два пъти. Джема обаче забеляза с облекчение, че отношението му към неприятната двойка не се беше променило.

В крайна сметка двамата непознати се обърнаха и си тръгнаха с очевидна неохота. Докато по-високият чакаше другарят му да отвори дворната врата, Конър се наведе и вдигна поличката му с палеца и показалеца си. Пред очите на Джема блесна бял мъжки задник, след което Конър се обърна и тръгна към колибата, като се смееше.

Мъжът с поличката с нищо не показва, че е смутен, но Джема забеляза как той се изчерви. Бузите му пламнаха още по-силно, когато онзи, който се казваше Ангъс, също избухна в смях. След това Ангъс се обърна и изпрати една въздушна целувка след Конър, преди да повлече другаря си след себе си.

Конър все още се усмихваше, когато влезе в колибата. Джема го чакаше на вратата.

— Кой бяха тези? Какво искаха?

— Нали ти казах. Просто двама пияници от Гленарис.

Гленарис! Пак същото име — мястото, което Конър споменаваше толкова често, без да ѝ обяснява какво точно представлява или къде се намира!

— Там ли ходи да вземеш провизии? — подпита го тя, тъй като изгаряше от любопитство.

— Къде те намериха тези двамата? — попита рязко Конър, докато оставяше пистолетите си на полицата.

— Перях на потока.

— Казаха ли ти какво искат?

— Само че били научили, че живея тук и искали да се запознаят с мен. Защо не им позволи да влязат?

Конър изсумтя.

— Не е ли очевидно? И двамата бяха мъртво пияни. А за нас ще бъде най-добре те никога повече да не се връщат тук. Не искам такива като тях да се мотаят около теб.

Но Джема имаше странното чувство, че той ги беше отпратил по съвсем друга причина. Тя не можеше да си обясни подозренията си, но се чувстваше наранена от факта, че Конър не беше напълно честен с нея. Джема все още не беше съвсем уверена в новооткритата си любов към него, а и напоследък той се беше държал толкова нежно с нея, че тя се страхуваше да му задава въпроси или да поставя изисквания. Ако нещо го накараше отново да стане такъв, какъвто бе бил доскоро, Джема не смяташе, че би могла да понесе това.

Тези двама странни мъже... Каква беше истината за тяхната поява днес? Защо отначало бяха ядосали Конър толкова много, ако наистина бяха просто двама безобидни пияници от селото, както твърдеше той? И защо той все още отказваше да говори с нея за Гленарис?

Тя реши, че трябва да разбере това. Не можеше да обича толкова силно един мъж и да не знае нищо за него. В своето щастие Джема беше пропъдила неприятното им общо минало, но сега старите въпроси отново се връщаха със същата сила. Тя го обичаше и ако в миналото му имаше нещо, което той смяташе за необходимо да крие от нея, то тя трябваше да разбере какво беше то. Да му помогне. И да го защити. Да го обича както желаше, с цялото си сърце и душа.

През следващите няколко дни Конър се държа странно раздражително и мрачно. През по-голямата част от деня той беше извън колибата, а вечер не си лягаше с Джема. Тя откри, че трябва да внимава какво му казва, защото и най-невинната ѝ забележка предизвикваше гнева му. Дори Поп не смееше да го закача и се скриваше под стола ѝ, когато Конър беше в колибата.

Една мрачна, облачна сутрин Джема излезе навън и видя, че Конър събира нещата си в кожената си торба. Джема замръзна на мястото си, защото подозираше какво означава това.

След няколко секунди той се обърна към нея и ѝ каза с безизразен глас:

— Ще отсъствам известно време.

— Защо? — попита спокойно тя, въпреки че буцата в гърлото ѝ пречеше да говори.

— Трябват ни провизии. Не се знае кога ще започнат снежните виелици и тогава няма да можем да мръднем оттук чак до пролетта.

Джема знаеше, че разполагаха с достатъчно запаси, но познаваше и това мрачно изражение на лицето му. Нямахше смисъл да се опитва да го разубеждава.

— Мога ли да дойда с теб този път?

— Не.

Тя беше очаквала такъв отговор, но въпреки това я заболя. Джема остана да го наблюдава, облегнала гръб на стълбата. Конър не я погледна нито веднъж. Все едно, че се намираше на хиляда мили от нея.

Когато напълни торбата си, той просто я метна на рамо и се обърна към Джема. Този път изражението му не показваше едва прикритото съжаление както последния път, когато я беше оставял сама. Той само ѝ напомни, че ѝ оставя пистолетите си, както и да залоства вратата вечер. После ѝ каза, че щял да се опита да се върне колкото се може по-бързо, но не знаел кога точно.

Едва най-накрая Конър се сети да я попита дали иска да ѝ донесе нещо. Джема стисна зъби. Не ѝ харесваше да се сецат за нея в последния момент. Тя поклати безмълвно глава.

— Добре тогава. Довиждане.

Тя застана до прозореца и остана да гледа как каруцата се отдалечава в тресавището. Искаше ѝ се Конър да се обърне и да ѝ махне с ръка. Но той не го направи. Седеше с изправен гръб на предната седалка и след малко, когато пътят зави рязко, се изгуби от погледа ѝ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Конър отсъства осем дни, безкрайни дни, през които Джема отслабна от тревога. Тя спеше зле и дори не се сещаше да се нахрани. Опитваше се да запълва времето си с тежка работа, защото имаше достатъчно неща, за които трябваше да се погрижи — почистване, миене, трупане на торф, наливане на вода, полиране на сребърните прибори, поставяне на завесите над малките прозорци.

Сега, когато Поп беше с нея, тя вече не се страхуваше от тъмнината, но колибата, а и животът ѝ, бяха празни без Конър. Неведнъж тя решаваше да тръгне след него и на няколко пъти дори беше събрала провизии за из път. Но всеки път здравият ѝ разум я спираше и тя неохотно се отказваше от идеята си. Напоследък времето беше твърде студено, а Джема нямаше никаква представа накъде беше тръгнал Конър. По-добре щеше да бъде да остане в колибата и да умре от самота, отколкото да замръзне някъде из планините.

Най-накрая ѝ хрумна мисълта, че в тази изолирана колиба тя беше в капан по същия начин, по който бе била и в огромния дом на чичо си. И там Джема се бе задушавала и бе искала да се махне, без да има никаква представа къде ще отиде. Но там поне затворът ѝ бе имал значително по-големи размери, тя бе имала компанията на Хелиос и бе имала възможността да язди из околността. Тук беше истинска пустош, над която цареше пълна тишина. Ако се изключеше бълбукането на потока и крясъците на някоя водна птица, не можеха да се чуят никакви други звуци.

Джема успокояваше самотата си, като си играеше с Поп. След като една сутрин се събуди и откри, че е паднал лек сняг, тя започна да замеря кучето със снежни топки, но това само я разстрои, защото ѝ напомни за онази сутрин, когато беше хвърлила сняг върху Конър, докато той бе лежал гол в леглото, за дните, през които бяха любовници, другари, приятели.

Много от часовете, през които нямаше какво да прави, тя седеше и се чудеше как двамата с Конър се бяха отърсили от студената

враждебност на предишната си връзка. Тя не можеше да приеме, че само едно посещение на двама груби шотландци беше в състояние да развали всичко. Сигурно имаше и още нещо, което не знаеше. Когато Конър се прибереше, щеше да поиска отговори от него!

Ако се върнеше...

Вечерта на осмия ден валеше силен дъжд и бе направил последните няколко часа непоносими за Конър, който пътуваше обратно към колибата. Той беше изтощен, защото бе бързал много — първо към Гленарис, а след това към Единбург, за да потърси Картър и Кинг.

Ийчърн бе настоял да го придружи в Единбург, въпреки че Конър му бе казал, че присъствието му не му е приятно. Но братовчед му бе останал непоколебим. Той бе казал, че разбира как се чувства Конър и въпреки че не можел да го обвинява за това, че е ядосан на Картър и Кинг, не можел да му позволи да извърши някаква глупост.

Ийчърн бе уверил братовчед си, че се е опитал с всички сили да ги разубеди да не ходят в колибата, но те бяха проявили обичайната си твърдоглавост и не се бяха вслушали в думите му.

Оказало се беше, че загрижеността на Ийчърн е основателна, тъй като Конър и Кинг едва не се бяха сбили. Ийчърн и Картър се бяха намесили, но двамата противници бяха отказали да отстъпят и се беше наложило Ийчърн дълго да ги разубеждава да не се викат на дуел. Облогът никога не се разрешаваше чрез дуел. Пък и не беше ли глупаво да разрешават споровете си като хлапаци?

Конър се бе съгласил неохотно. Той нямаше да уреди сметките си на дуел, колкото и много да му се искаше да го направи, но искаше облогът да бъде прекратен.

Кинг бе отказал категорично. Конър едва беше успял да овладее гнева си и бе предупредил Кинг за в бъдеще да стои настрани от парцела му. Кинг бе постъпил мъдро и се беше съгласил. След това Джейми, личният прислужник на Конър, който бе наблюдавал неодобрително цялата неприятна сцена, бе изпратил Кинг и Картър, а Ийчърн бе налял едно бренди на братовчед си.

Алкохолът беше поуспокоил опънатите му нерви. От месеци Конър не се беше наслаждавал на хубаво бренди. Докато питието бе

преминавало през гърлото му, напрежението беше започнало да напуска тялото му. Братовчед му, който никога не пропускаше да забележи промяната в настроението му, се беше възползвал от момента.

— Няма да загубиш Гленарис завинаги, ако си хвърлиш картите на масата сега — беше му казал Ийчърн. — Никога не си губил облог срещу мен, Картър или Кинг, без да имаш възможност да си върнеш загубеното.

Това беше вярно, но Конър беше отказал да поеме такъв риск. Пък и спечелването на обичта на Джема се беше превърнало в нещо твърде лично за него, във въпрос на гордост и самочувствие. Сега, когато Картър и Кинг я бяха видели, той нямаше намерение да им признае, че това дребно зеленооко момиченце се беше оказало по-добро от него!

Той бе мислил точно върху това през по-голямата част от пътуването си обратно към тресавището, като бе прекарвал целия ден и голяма част от вечерта на път, за да се прибере по-рано. Напоследък Джема беше смекчила отношението си към него и дори беше възможно да беше започнала да се влюбва в него. На Конър не му беше убегнал начинът, по който тя го гледаше понякога, когато си мислеше, че той не забелязва това, а беше почувствал и промяна в целувките ѝ, които бяха станали толкова сладки.

Внезапно той осъзна ясно, че беше допуснал огромна грешка, като се беше оставил закачките на Кинг и Картър да го вбесят толкова, че да си позволи да се държи с Джема толкова грубо, преди да тръгне след тях. Бе трябвало да подходи към появата им като към някаква шега и да я подмине със смях, вместо да позволява тя да развали отношенията му с Джема. Бог му беше свидетел, че връзката им все още беше твърде крехка дори и в най-хубавите си моменти.

Когато най-накрая стигна в двора на колибата и разпрегна понито, Конър беше мокър до кости и премръзнал. Нощта настъпваше бързо и точно сега му се искаше само да прегърне Джема и да я притисне към себе си. От колко време си мечтаеше как ще остави нейната топлина и мекотата на тялото ѝ да пропъдят студа от тялото и сърцето му?

Но тя не го посрещна с усмивка. На вратата пред него стоеше едно отпаднало, отслабнало същество с хлътнали бузи. При вида ѝ

Конър мигновено забрави за нещастиято си.

— Нали не си се разболяла отново? — попита я тревожно той.

Джема се вцепени.

— Н-не. Защо казваш това?

— Погледни се, станала си само кожа и кости! Не си ли се хранила, докато ме нямаше? — извика той.

— Ти се погледни — отвърна троснато тя. — Целият си мокър! Не знаеш ли, че не трябва да пътуваш в дъжда?

Ама че посрещане!

Двамата останаха да се гледат безмълвно.

Конър си помисли уморено, че вече не може да продължава така. Беше прекалено изморен. Той си спомни за Гленарис. Залогът беше твърде голям.

— Джема, почакай — каза тихо той.

Тя го погледна въпросително.

— Да опитаме отново.

— Какво искаш да кажеш?

Той се върна при вратата, като оставяше локвички вода след себе си. След това влезе отново в колибата, като се усмихваше.

— Здравей, момиче. Върнах се. Липсвах ли ти?

Джема се разсмя, повдигна се на пръсти, протегна ръце и го придърпа към себе си. Само след няколко секунди тя беше също толкова мокра колкото Конър, но той продължаваше да я целува, копнеейки за докосването ѝ. Джема се притисна още по-близо до него, като го галеше с устни и ръце.

— О, господи, колко ми липсваше — измърмори той срещу бузата ѝ, твърде изморен, за да се противопостави на истината. — Знаеш ли колко е хубаво да те чувствам до себе си?

— Не — прошепна в отговор тя. — Кажи ми.

Искаше му се да ѝ каже, че е по-хубаво от брeндитo, което му беше налял Ийчърн, по-хубаво от десетте блюда на мосю Пу, по-хубаво от сатенените чаршафи, върху които беше спал в дома си в Единбург. Но Конър не можеше да ѝ каже това. Всъщност, не беше необходимо да ѝ казва нищо. Джема вече знаеше.

— Все едно, че се прибираш у дома за първи път, нали? — попита тихо тя.

Да, така беше, въпреки че беше опасно да признае това дори на самия себе си. Защото тя беше права. Завръщането в колибата и в прегръдките ѝ го беше изпълнило с чувства, каквито той никога не беше познавал. То му носеше топлина и спокойствие, чувство за принадлежност, което досега беше липсвало в живота му, въпреки че Конър не беше осъзнавал това.

Той я притисна към себе си и зарови лице в косата ѝ. Това беше повече, отколкото бе смятал, че е възможно, повече отколкото заслужаваше да получи от тази жена, която бе страдала толкова несправедливо заради него. Внезапно лицето му се изкриви и той изпита непреодолима нужда да ѝ каже всичко.

— Джема...

— Мълчи — измърмори тя срещу устните му, докато стоеше на пръсти, обвила ръце около врата му. — Целият си мокър. И си премръзнал. Ела да се стоплиш край огъня.

Конър се остави да бъде отведен като дете до огнището, в което гореше силен огън. Той беше изтощен напълно. В желанието си да се прибере у дома той бе спал по-малко от четири часа на нощ и вече беше на края на силите си.

Джема му донесе стол и коленичи да събуе калните му ботуши. Тя свали мокрото му палто от раменете му и се спря за малко, за да разтрие схванатите му мускули. Конър изстена и сведе глава.

Когато той се съблече, Джема го избърса с една затоплена пред огъня кърпа. Тя си спомняше колко прекрасно се бе чувствала, когато прислужницата на госпожа Кенърли беше направила същото с нея, след като Джема се беше изкъпала. Тогава Конър се бе погрижил за нея и сега тя правеше същото за него. Той беше изтощен и Джема знаеше, че с тялото си не можеше да му даде онова, от което имаше нужда.

Когато той отново облече топли, сухи дрехи, тя изсуши и среса косата му. Конър седеше със затворени очи и тя го целуна леко по устните. След това Джема отиде да му донесе каша и чай. Докато Конър се хранеше, тя седеше срещу него и го наблюдаваше тревожно.

Когато забеляза, че бузите му възвръщат нормалния си цвят, а очите му връщат част от стария си блясък, тя въздъхна дълбоко и се усмихна облекчено.

Конър я погледна и се намръщи.

— Къде е вечерята ти?

— О, аз не съм...

— Станала си само кожа и кости — прекъсна я той и стана да ѝ донесе една чиния. — Няма да се изненадам, ако ми кажеш, че не си яла нищо през последните осем дни. — Внезапно той застина на мястото си. — Да не би да си започнала да кашляш отново?

— Не.

Джема забеляза как цялото му тяло се отпусна.

Сега беше ред на Конър да я наблюдава, докато се хранеше. Той се намръщи и се надигна от мястото си, когато Джема остави лъжицата си, преди да беше изяла всичко в чинията си.

Тя повдигна вежди и изяде остатъка от вечерята си, без да престава да се усмихва. Никога през живота си не се беше чувствала толкова щастлива. Това, че се беше грижила за Конър, сякаш му беше майка, ѝ бе позволило да открие част от себе си, за чието съществуване дори не беше подозирала. Това ѝ бе доставило почти същото удоволствие, което изпитваше, когато си лягаше с него.

А той ѝ беше позволил да се грижи за него! Не я беше отблъснал с гневно мръщене или презрителни думи. Тя усещаше, че Конър приемаше правото ѝ да върши тези неща и това я изпълваше с радост и прогонваше несигурността от душата ѝ.

Джема погледна към лицето на Конър и забеляза, че той се е отпуснал и изглежда, сякаш всеки момент ще заспи. Той ѝ се струваше толкова подмладен! Чувствените му устни изглеждаха толкова трогателно уязвими, а чертите на лицето му сякаш се бяха смекчили.

— Конър. — Тя стана и го хвана за ръката. — Трябва да се напиш.

Той стана, облегна се на нея, след което се обърна и я придърпа в прегръдките си, наведе главата ѝ и я целуна. Но Джема отстъпи и го дръпна към леглото му, защото знаеше, че Конър се нуждаеше повече от почивка, отколкото от нея.

— Къде е проклетото куче? — попита той, докато затваряше бавно очи.

Тя се разсмя.

— Заклучих го в бараката. Помислих си, че ще се зарадваш, ако ти спестя неговото посрещане.

Конър се усмихна.

— Много мило от твоя страна — измърмори той и заспа.

На сутринта дъждът спря, въпреки че студеният вятър продължаваше да духа, а небето беше изпълнено с облаци. Джема стана рано, накладе огън и започна да приготвя закуската, като внимаваше да не вдига шум, за да не събуди Конър, който лежеше неподвижно под юргана си. Той сигурно беше дяволски изтощен, щом спеше толкова дълбоко. Дори дневната светлина не го беше събудила.

Докато го наблюдаваше внимателно, Джема реши, че насън изражението му не беше толкова предпазливо, колкото когато беше буден. Конър изглеждаше също толкова млад и беззащитен, колкото ѝ се беше сторил миналата нощ. Тя откри, че не може да откъсне очи от него. Бръчките, които беше забелязвала толкова често, сега липсваха и на нея ѝ се искаше да има някакъв начин да се погрижи те никога повече да не се появят.

Как да направи живота по-лесен за него? Едно от нещата, които можеше да направи, беше да му спести трудното пътуване до мястото, от което се снабдяваше с провизии. Последното пътуване се беше оказало твърде тежко за Конър, ако се съдеше по вида му и тя не смееше дори да си помисли как той рискува живота си в покритите със сняг планини, за да ги снабди с мляко и брашно докато тя си седи сама в колибата. Може би ако напишеше писмо на чичо си и поискаше той да ѝ изпрати остатъка от парите ѝ, двамата с Конър щяха да се справят някак...

Тази мисъл я стресна. До неотдавна Джема бе планирала как ще използва парите си, за да избяга от Конър. А какво правеше сега? Мечтаеше си как ще ги използва, за да изгради нов живот за тях двамата в тази изолирана част на Шотландия!

— Джема, момиче — прошепна тя, като имитираше тона на Конър, — ти, изглежда, си променила решението си.

Тя се наведе, за да се вгледа с обич в красивото му лице, и осъзна, че това беше самата истина. Джема нямаше нищо против да прекара остатъка от живота си в тази колиба, стига Конър да беше до нея.

— Ох!

Внезапно ръката му се стрелна, сграбчи я за роклята и я дръпна да легне до него. Миг по-късно той обви кръста ѝ с ръце и я обърна по

гръб. След това се наведе над нея и подпря лакти от двете страни на главата ѝ.

— Откога си буден? — попита го тихо Джема.

— Достатъчно отдавна, за да знам, че ме обикаляше като влюбено теле!

— Не съм те обикаляла!

Той се ухили и я целуна. В целувката му нямаше никакъв признак на умора или уязвимост. Това беше целувка на мъж, който я желаше страстно.

Джима въздъхна и обви с ръце врата му, след което се притисна към него. Беше копняла за този момент всяка минута от безкрайната седмица, през която той беше отсъствал, и въпреки че кучето виеше в бараката отвън, а закуската щеше да изгори, тя нямаше намерение да позволи това да попречи на намеренията ѝ.

Конър вече познаваше всяка част от тялото на Джима, но все още се радваше на всеки сантиметър, докато я събличаше. Ръцете му я галеха навсякъде. Тя беше също толкова мека и топла, колкото си я беше представял по време на дългото пътуване насам. Сърцето му заби учестено, когато Джима започна да го гали с устни и ръце.

— О, Конър — въздъхна Джима в прегръдките му.

Той плъзна ръце към задника ѝ и я повдигна срещу пулсиращата си мъжественост. Сега и двамата бяха голи и допирът им един до друг ги наелектризираше.

Те се отдръпнаха, за да се погледнат в очите, останаха безмълвни за миг, след което Конър бавно, много бавно, се размърда и проникна в нея.

Бедрата му се наведоха, за да навлезе по-дълбоко, докато нейните се издигнаха, за да посрещнат тласъците му. Двамата се движеха едновременно във вечния ритъм на любовта. Едновременно даваха и получаваха, като с всеки тласък се издигаха все по-нагоре и по-нагоре към върха на удоволствието.

Толкова желаната експлозия дойде бързо и ги накара да се почувстват като в рая.

„Обичам те“ — помисли си Конър, докато изливаше семето си в нея.

След това те останаха да лежат изтощени, вплели ръце и крака. Близостта на Джима изпълваше с радост Конър. „Обичам те“ —

помисли си отново той, но не посмя да изрече това на глас, защото никога не го беше казвал на нито една жена и не знаеше как щеше да реагира, ако думите му бъдеха посрещнати с презрение.

Затова той остана да лежи в агонията на неувереността. Той копнееше по Джема, въпреки че знаеше колко опасно беше това. Мигът беше настъпил, но въпреки това споменът за миналото го караше да действа предпазливо.

В този миг отдавна забравеното котле падна в огъня.

— Какво ще правим сега? — попита удивена Джема, докато Конър ставаше да извади обгореното котле с харпуна. То им беше единственото.

— Няма за какво да се притесняваш — отвърна той с пресилена веселост. — Този път донесох достатъчно кухненски съдове.

Джема засия.

— Така ли? Къде са?

Очевидната ѝ радост го накара да се усмихне.

— В каруцата. Да видим кой ще стигне пръв.

Те се завтекоха да се облекат и да изтичат навън.

— Не е честно! — извика Джема, докато се мъчеше да закопчее кукичките на бельото си. — Поне можеше да ми помогнеш малко!

Но Конър не беше толкова глупав, че да сложи ръце върху това изкусително тяло дори по такава банална причина каквато беше обличането на роклята ѝ.

— Съжалявам — каза той, докато обуваше панталоните си, — сама си си виновна, че обличаш тези глупави неща.

— Но не аз ги съблякох — отвърна тя.

Конър се ухили. Удивително беше колко бързо човек можеше да промени настроението си, ако се включеше в една хубава караница.

— Ще се видим навън.

— Не играеш честно, Макюън!

Той подаде глава през вратата.

— Да не би да беше забравила това?

Усмивката на Конър се изпари, когато излезе навън и огледа стените на колибата и бараката до нея. По някакъв начин отсъствието му го беше накарало да осъзнае колко мизерно беше в действителност жилището им. Сега той забеляза, че го очакваше много работа, която трябваше да бъде свършена преди настъпването на истинската зима.

Есента се беше оказала необичайно топла, но докато се беше придвижвал по Големия северен път през последните три дни Конър беше усетил какво ги очакваше през зимата. Добре щеше да бъде да се възползва от късите дни, които оставаха преди началото на снежните виелици.

Понито изцвили, когато го усети да се приближава, защото миналата нощ беше забравил да го нахрани. За да се реваншира за небрежността си, той даде повече овес на животното, след което го изтърка добре. След това отключи вратата и пусна скимтящия Поп.

Кученцето мина покрай него и се втурна към каруцата, като не преставаше да лае. Конър се обърна и забеляза, че Джема рови из нещата, които бяха натрупани в каруцата. Тя се спря колкото да погали Поп, след което отново се зае да разглежда съдържанието на каруцата. Когато Конър застана зад нея, тя се обърна и го погледна с доволно изражение.

— Донесъл си толкова много прекрасни неща!

Така си беше. Бродирано столче за нея, истински комплект за бръснене за него, одеяла, един сандък с кокошки и масло. Част от запасите бяха купени наскоро в магазините на Единбург, а останалите бяха взети от склада в кухнята на Конър, докато мосю Пу не бе гледал.

— Как си платил за всичко това? — попита тя, докато се качваше нетърпеливо в каруцата и оглеждаше кокошките, които бяха оцелели през студената нощ като по някакво чудо, но сега бяха гладни и раздразнени. — С моите пари ли?

— Да — отговори Конър и се приготви за избухването, което несъмнено щеше да последва.

За негово удивление Джема се разсмя.

— Браво — каза весело тя. — Значи все пак имаш малко здрав разум.

Не, това не беше така, защото ако имаше здрав разум, нямаше да позволява на игривите ѝ зелени очи да му въздействат толкова силно. Ако беше разумен, щеше да си подвие опашката и да побегне колкото бързо можеше обратно към Единбург и към безопасността на ергенския си дом там. Един разумен мъж нямаше да направи три бързи крачки към каруцата и да прегърне жена си, нито пък щеше да затвори доволно очи, когато ръцете ѝ се обвиеха около врата му, а устните ѝ разтвореха неговите и езикът ѝ...

Поп прекъсна целувката, като нападна ожесточено коляното на Конър. Той се опита да изрита кучето встрани, но то не се отказваше и след малко Джема започна да се смее.

— По-добре се откажи, ако не искаш да ти съсипе единствените ботуши.

Искаше му се да ѝ каже, че в дома си има дузини такива, но тъй като не можеше да го направи, трябваше да се престори на загрижен за тези, които носеше сега, и той неохотно пусна Джема.

Двамата разтовариха мълчаливо каруцата. Докато гледаше как Джема се радва на всяка дреболия, Конър имаше чувството, че е дошла Коледа. Конър наблюдаваше усмихнато как тя тичаше насам-натам и окачваше новите си тенджери и тигани, простираше брокатения шал, поставяше столчето до огъня. Това щастливо създание, което толкова много се радваше на един нов чайник, не можеше да бъде онази високомерна, опърничава жена, която за малко не го беше убила заради едно ковчеже с бижута!

— Този сандък е тежък — каза Джема и прекъсна размисъла му. — Изгарям от нетърпение да проверя какво има в него. Ще го вдигнеш ли вместо мен?

Конър го направи и когато отвори капака, тя мушна ръце в сламата, с която беше обвито съдържанието на сандъка. Миг по-късно Джема извика радостно и вдигна две бутилки.

— Вино! О, Конър!

— Не можем да изкараме цяла зима само на вода, нали?

— Разбира се, че не. Ама че си ми умничък. — Тя прочете етикетите, като кимаше одобрително, след което се наведе да извади следващите две бутилки. Джема разгледа и тях внимателно, остави ги встрани и бръкна да извади следващите две.

Конър забеляза озадаченото изражение, което се изписа на лицето ѝ, докато го оглеждаше. Той коленичи до нея и сложи ръце върху коленете си.

— Какво има? Знам, че не обичаш бренди, но не мислех, че ще имаш нещо против да взема няколко бутилки за себе си.

— Не, нямам нищо против — отвърна отнесено тя. — Но как... сам ли си ги избрал?

— Да — отвърна той и моментално разбра, че беше сбъркал.

Настъпи тишина и погледите им се срещнаха. Брендито беше от личната му изба в Гленарис и беше произведено в една малка и не много известна семейна фирма от областта Гран Крю в провинция Шампан във Франция. Адски скъпо и по-старо от Джема, то не беше от онзи алкохол, който би бил познат на един обикновен изполичар. Това беше питие, предназначено само за познавачи с изтънчен вкус, който можеше да се придобие само постепенно, в продължение на много години.

— Бях в Инвернес — обясни Конър. — Ийчърн беше там и ме заведе на пазар. Той препоръча да купя това, тъй като разбира много повече от мен от вино.

Джема не каза нищо. Думите на Конър не отговаряха на поведението му, защото досега той никога не беше отказвал да я гледа в очите, докато говореше с нея. Но сега погледът му нарочно отбягваше нейния, от което беше очевидно, че той я лъжеше.

Защо?

Джема се опита да си отговори на този въпрос, докато ставаше и прибираще остатъка от провизиите, но вече не с предишната радост и ентузиазъм. Мислено тя внимателно прехвърляше много неща, на които допреди не беше обръщала внимание. Като например безразличието на Конър към богатството и социалното положение на чичо й, които съвсем логично биха впечатлили един обикновен човек като него. Или пък начинът, по който беше говорил на кочияшите на чичо й и на съдържателя на хана в Кинкалий, сякаш цял живот бе издавал заповеди на другите и бе свикнал да му се подчиняват. Тя си спомни и как Ийчърн Макюън се бе държал почтително с Конър, въпреки че младежът очевидно беше по-богат и с по-високо положение в обществото.

Ами лекотата, с която Конър боравеше с pistolетите, които определено не бяха предпочитаното оръжие на един селянин? Или пък това, че знаеше кой е Алигзандър Поп и че говореше като образован човек? Да не говорим пък за вкуса му към френско бренди!

Внезапно парчетата от загадката се подредиха така, че всичко си дойде на мястото. Джема затаи дъх. Разбира се! Как не се беше сетила досега? Вероятно защото гневът и презрението я бяха заслепили. Конър Макюън не беше изполичар по рождение. Той беше твърде

възпитан, твърде образован, въпреки че усилено се стараше да го прикрие.

Какво се беше случило с него? Какво го беше принудило да живее такъв жалък живот и го беше засрамило толкова, че не смееше да сподели истината за произхода си с никого? Това обясняваше защо Джема знаеше толкова малко за него. Той сякаш нямаше никакво минало, освен някакво място, което се казваше Гленарис. И след всичкото това време, което бяха прекарвали заедно, както и интимността на някои страни на връзката им, тя все още нямаше никаква представа какъв беше този Гленарис или къде се намираше.

Джема се зачуди каква ли трагедия беше сполетяла Конър и защо той не си позволяваше да обсъди това с нея. Едва ли беше някакво нещастие, което сам си беше причинил, защото той не беше човек, който би станал жертва на алкохола или хазарта. От друга страна, той беше твърде умен, за да изгуби цялото си състояние след вложения в лоши инвестиции. А и нито едно от тези неща, колкото и трагични да бяха, не биха накарали един човек като него да се скита из провинциална Англия във вонящите си дрехи и да се държи толкова отвратително.

Реши, че каквато и да беше причината, тя трябва да беше разтърсила живота му из основи. Достатъчно, за да превърне един горд и образован джентълмен като Конър в просяк и да се отрази толкова силно върху разума му, че да му даде смелост да отвлече една млада дама от неговата класа против волята ѝ.

Очите ѝ се насълзиха. Горкият Конър! Само ако беше успяла да осъзнае всичко това по-рано. Ако ѝ се беше доверил — въпреки че как би могъл да го направи? Джема едва ли би му повярвала, а собствената ѝ болка и гняв сигурно биха я накарали да продължи да го обижда точно така, както бе започнала да прави от мига, в който бракът им бе станал факт.

Бузите ѝ пламнаха и тя изпита такъв силен срам какъвто не беше изпитвала никога през живота си. Тя щеше да му се реваншира и да му помогне да си върне онова, което беше загубил. Но преди това трябваше да го убеди, че може да ѝ има доверие.

— Ще ти помогна, Конър — прошепна тя. — Ще ти помогна, но преди това трябва да ми позволиш да го направя!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Навън, зад колибата, Конър спря да избърше потта от челото си. Разтоварването на каруцата му беше отнело повече време, отколкото беше предполагал, но най-накрая всичко си беше на мястото. Ако времето се задържеше сухо още няколко дни, бараката щеше да изсъхне и тогава той щеше да има възможност да ѝ направи добри стени и покрив.

Конър размърда изморените си мускули и се огледа доволно край себе си. Напролет можеше да започне да строи тоалетна и да разшири таванското помещение и кухнята. С помощта на Джема той се надяваше, че ще успее да засади достатъчно култури. А ако зимата се окажеше не толкова сурова, може би дори щеше да успее да...

Мислите му се прекъснаха внезапно. Дяволите да го вземат! За какво си мислеше? В продължение на няколко секунди той беше забравил кой беше в действителност. Ето че сега стоеше с ръце в джобовете и си мечтаеше за бъдещето като някакъв обикновен фермер! Как ще засява полето, ще отглежда добитък и ще продава реколтата, за да си изкарва прехраната? О, не, благодаря!

В далечния край на парцела Поп започна да лае силно. Конър не му обърна никакво внимание и срита гневно варелите, които само преди няколко минути беше подредил толкова старателно. Какво му беше станало, че беше помъкнал всички тези неща, по дяволите? Какви дългосрочни планове се беше опитвал да прави? Този живот не беше подходящ нито за него, нито за Джема.

— Накарай проклетото куче да млъкне! — изрева той, защото Поп продължаваше да лае и пронизителният звук му лазеше по нервите.

Колкото по-бързо се върнеше в Единбург завинаги, толкова по-добре щеше да бъде. Есента с Джема се беше оказала приятна, но зимата нямаше да бъде толкова лесна. Фермерският живот бързо щеше да изгуби своята привлекателност за Конър и за младата му съпруга, когато двамата бъдеха принудени да останат в колибата в продължение

на седмици, докато навън бушуваха снежни виелици и се трупаха огромни преспи.

Съпругата му...

Внезапно той застина на мястото си.

Какво щеше да се случи с Джема, когато той се върнеше в Единбург и започнеше да води отново стария си живот?

Откъм далечния край на бараката Поп не преставаше да лае ожесточено. Конър тръгна гневно натам. Щеше да му достави голямо удоволствие да изрита проклетото куче в ребрата!

Когато зави зад ъгъла той се спря. В малкия двор бяха влезли трима ездачи и сега се смееха гръмогласно на Поп, който се опитваше да докопа с подскоци хубавите им кожени ботуши. Ездачите бяха облечени в ловни дрехи в тъмнозелено, а на седлата им висяха скъпи пушки.

Един поглед му беше достатъчен, за да му покаже, че те не бяха шотландци. Той предположи, че тримата бяха от онези англичани, които често пътуваха до шотландските планини, за да ловуват. Хубавото време през последните няколко седмици сигурно ги беше привлякло и ги беше задържало навън по-дълго, което обясняваше защо те бяха навлезли в това отдалечено тресавище.

Поп беше забелязал Конър и се отказа от нападението си срещу англичаните и се затича към Конър, като не преставаше да лае. Тези непознати мъже застрашаваха Джема и малкият териер очевидно очакваше от Конър да направи нещо.

Той забеляза, че Джема беше застанала на вратата. Лицето ѝ беше бледо, но тя не изглеждаше уплашена. По-скоро изглеждаше ядосана. Точната дума беше — бясна — и когато единият от тримата ездачи се обърна към Конър, той осъзна на какво се дължеше това.

— О! Това несъмнено е мъжът на момичето! — Той говореше с йоркширски акцент, а маниерите му бяха самоуверени и обидни. — Опитвахме се да убедим момичето, че не е любезно да не ни покани вътре, но тя упорито отказваше.

Конър не каза нищо. Той бавно скръсти ръце на гърдите си и се разкрачи. Изражението му показваше, че споделяше мнението на жена си.

— Имахме трудна сутрин — добави вторият ездач. Лицето му беше закръглено и зачервено.

Третият кимна. Презрителният му поглед огледа Конър така, сякаш той не беше по-добър от кучето, което сега стоеше в краката му.

— Ще оценим едно топло място край огъня и малко уиски. — Това не беше молба.

— Нямам — отвърна хладно Конър.

— Виж ти, виж ти. Чухте ли тона му, момчета? Мисли се за голяма работа, а? — обади се първият. — Няма кой знае каква причина за това — добави той, като огледа порутената колиба. — Но съм чувал, че планинците били нелюбезни хора. — Докато говореше, той изплю тютюнев сок върху ботушите на Конър.

Останалите се разсмяха. Конър не каза нищо. Настъпи тишина, в която се чуваше само пристъпването на конете.

— Е? — попита някой най-накрая. — Какво стана с уискито?

— Конър... — обади се Джема.

— Влез вътре, Джема. — Той дори не се обърна да я погледне.

— Точно така — съгласи се онзи с червендалестото лице. — Пъхни се в леглото и ни чакай там. Искате ли да се погушкаме малко с кучката, момчета?

Останалите се разхилиха похотливо.

— Няма защо да гледаш така — обърна се водачът им към Конър. — Ще ти бъде заплатено щедро. Имаш ли монета, Франк?

Един от другарите му измъкна медна монета от джоба си и я хвърли в краката на Конър.

— Хайде, момчета! Да се позабавляваме с кучката!

Няколко секунди по-късно тримата се озоваха на куп върху земята. Конър ги беше свалил от седлата им с мълниеносна атака и сега излизаше въоръжен от колибата. Той запъна ударниците на двуцевните си пистолети.

— Докато преброя до пет, искам да ви няма.

Дебелият се отърси като излизащо от водата куче.

— Какво, по дяволите...? Как смееш?

— Едно.

— Заради монетата ли е? Честно ти казвам, жена ти не струва повече от това!

— Две.

— Хайде, Франк — посъветва го един от другарите му. — Не виждаш ли, че този дивак не е съвсем с ума си?

— Да, по-добре да си тръгваме — съгласи се мрачно дебелакът, когато бяха нарекли Франк.

— Три.

Франк изсумтя и се метна на седлото си. Шапката му беше паднала, когато Конър го бе повалил на земята, и сега косата му беше изцапана с кал. Водачът на групата, който още не се беше качил на коня си, се наведе да я вдигне.

— Четири — предупреди го мрачно Конър.

Водачът размисли и също се качи на седлото си. Миг по-късно тримата се отдалечиха в галоп, последвани от лая на Поп и цвиленето на понито в бараката.

— Пет.

Конър свали ударниците и прибра пистолетите в колана си. След това отиде до Джема, която стоеше неподвижно в рамката на вратата.

— Нараниха ли те?

— Не. Дори не слязоха от седлата си. Поп не им позволи.

Конър я хвана за ръката и я побутна към къщата.

— Хайде.

— Къде отиваме?

Конър не ѝ отговори. Джема се загледа озадачено в него, докато той пълнеше износената си кожена торба.

— Конър! Какво правиш?

— Събирам багажа.

— Виждам това, но защо го правиш?

— Махаме се оттук. Вземи си наметалото и ръкавиците.

— Но къде...

— Действай, жено!

Джема го послуша без повече възражения. Когато най-накрая тя слезе от тавана, Конър вече беше излязъл да впрегне понито. Тя отиде зад него и го повика тихо по име, но той не показа с нищо, че я беше чул.

— Те нямаха лоши намерения — опита се да го успокои Джема.

Един мускул на челюстта на Конър започна да потрепва.

— О, така ли? Сигурно затова се опитаха да те купят за един фартинг, нали? Защото ни смятаха за последни бедняци без никакви права.

— Те бяха просто груби.

Конър дръпна силно кожените каиши.

— Никога нямаше да посмеят да направят подобно нещо, ако знаеха кои сме. Само че те ни смятаха за най-обикновени селяни, на които могат да заповядват да изпълняват всичките им прищевки.

— А ние не сме ли такива?

Той се обърна с помрачено от ярост лице и я погледна.

— Не, Джема, не сме. И е крайно време да уредим този въпрос веднъж завинаги.

— Никога няма да успеем да ги настигнем!

— След тях ли мислиш, че сме тръгнали?

— Но ако не е така, то къде...?

— Гленарис. Качвай се в каруцата.

Тя се поколеба.

— Мога ли да взема Поп?

— Щом искаш.

Джема се качи на седалката с кученцето в скута си. Конър се настани до нея и улови юздите. Тя хвърли един бърз поглед на лицето му и отмести очи, без да каже нищо.

Въпреки че понито все още беше уморено от последното си пътуване, то тръгна доста бързо напред. Джема се обърна да хвърли един поглед през рамо, докато каруцата навлизаше в тресавището.

— Прането ми...

— Ще почака — отвърна троснато Конър.

Тя се обърна отново напред и не каза нищо повече.

Стигнаха в Гленарис късно следобед, без да си кажат нищо. Отначало Джема се беше опитала да завърже разговор, но Конър ѝ бе отговарял само с едносрични думи, а понякога дори не я беше удостоявал с отговор. Тя усещаше, че изминалите часове не бяха намалили гнева му. Когато се замисли над това, тя осъзна защо той беше толкова ядосан. Ако наистина беше бивш благородник, както тя вече беше започнала да подозира, съвсем естествено беше да бъде разгневен, че се бяха държали с него като с някакъв най-обикновен просяк, чиято жена може да бъде купена като най-обикновена уличница. Може би някога Конър бе имал по-високо положение от тримата англичани, което правеше обидата двойно по-голяма!

Въпреки че сърцето ѝ се свиваше от мъка за него, тя не знаеше как да му помогне. Най-доброто, което можеше да направи, бе да

уважи необходимостта му от усамотение и да го остави на мира. Може би с времето настроението му щеше да се подобри и той щеше да ѝ каже защо бяха тръгнали към Гленарис. Джема се чудеше от седмици какво беше Гленарис, но сега вече не беше напълно уверена, че иска да знае.

Конър беше взел хляб, сирене и вино и двамата си ги поделиха за обяд. Цяла сутрин се бяха движили през широкото тресавище, което беше обградено от планини от запад и юг. Есенните цветя вече бяха преминали, но въпреки това на Джема ѝ се струваше, че хълмовете са прекрасни, защото студеното време ги беше оцветило в охра, ръждивочервено и кафяво. Тук имаше повече дървета, отколкото в близост до колибата им, а борове бяха толкова тъмнозелени, че изглеждаха почти черни. Ароматът им изпълваше въздуха, а нападалите по земята иглички шумоляха леко под копитата на понито.

След известно време долината се стесни и хълмовете започнаха да се издигат по-високо и по-стръмно от двете страни на почти незабележимия път. Вече започваха да се появяват признаци на човешки живот — малки колиби с димящи комини, отдалечен хан с варосани каменни стени, дори една ловна хижа в далечината, чийто покрив от каменни плочи блестеше под лъчите на следобедното слънце.

Но Джема не забелязваше всичко това, защото малко след като се беше нахранила, ѝ беше станало лошо. Каруцата я клатушкаше и след известно време очите ѝ се затвориха и главата ѝ клюмна напред.

— Върви да легнеш отзад — нареди Конър, когато тя се облегна на него за трети или четвърти път.

Джема го послуша. Тя простря наметалото си върху сламата и се сгуши върху него заедно с Поп. Само след няколко секунди вече беше заспала. Сънят ѝ беше неспокоен и изпълнен с тревога. Тя сънуваше някакви неразбираеми образи, сред които виждаше най-често Конър. Тя изпитваше желание да избяга от него, но всеки път, когато се опиташе, откриваше, че се движи изключително трудно, сякаш краката ѝ бяха от олово. Конър я настигаше бързо. Накрая я улови за раменете и я разтърсваше, разтърсваше...

— Джема, събуди се. Пристигнахме.

Тя отвори очи и видя, че Конър се беше навел от седалката и наистина я разтърсваше. Джема махна сламките, които се бяха вплели

в косата ѝ, седна в каруцата и се огледа. Бяха спрели в двора на някакъв малък хан с прозорци без стъкла и запусната градина.

Павирана улица водеше към най-малкото село, което тя някога беше виждала. Не повече от шест къщи стояха разположени една срещу друга от двете страни на улицата. В далечния край имаше пазарен площад с фонтан и няколко магазина — месарница, таверна, фурна и магазин за галантерия, над входа, на който се виждаше избеляла табела, която съобщаваше, че там има и аптекар. Зад последната къща имаше малка църквица с разнебитена врата, а в двора ѝ се виждаха надгробни камъни.

Наоколо нямаше никого, освен едно коли, което се отдръпна предпазливо, когато Поп го залая от скута на Джема. Но селото в никакъв случай не можеше да бъде наречено необитаемо, тъй като къщите изглеждаха добре поддържани, а в прозорците се виждаха светлини. Дори малките колиби зад църквата бяха в добро състояние и бяха пълни с овце и измършавели крави.

Джема се обърна към Конър.

— Това ли е Гленарис?

— Да.

Тя зачака, но той не каза нищо повече. След известно време Конър подкара отново каруцата. Джема се изненада, когато той слезе от павираната улица, но реши, че той нямаше да ѝ отговори, ако го попиташе накъде бяха тръгнали. Тя нямаше никаква представа накъде я водеше Конър, освен ако не към някоя от малките колиби в далечината.

Но той заобиколи и тях и подкара понито по пътя, който описваше широка дъга около селото, преди да завие рязко на запад. Тук долината започваше да се стеснява и хълмовете — те вече бяха прераснали в отвесни канари — се издигаха високо и се съединяваха над клисурата.

Когато приближиха входа на клисурата, Джема се втренчи изненадано напред. Един дъвен замък с каменни кули и крепост беше кацнал върху скалите подобно на някаква хищна птица. По масивните стени се виждаха тесни бойници и когато приближиха още повече, Джема забеляза, че такива имаше и по парапетите на кулите.

Тя седеше неподвижно и не можеше да повярва, че бяха тръгнали към замъка. Каруцата се изкачваше по стръмния път. Джема

хвърли един поглед към Конър, но изражението му беше все така мрачно. Сега той ѝ се струваше непознат, сякаш вече не беше онзи страстен любовник от последните няколко дни, нито пък онова чудовище, което я беше отвлякло от дома ѝ против волята ѝ. Тя изобщо не разбираше защо той я беше повел насам.

Понито опъваше сбруята, защото пътят ставаше все по-стръмен. Джема не се съмняваше, че по времето на феодализма тази крепост е била непристъпна и между скалите не е имало дори пътека. Замъкът вече се издигаше над главите им. Тук въздухът беше по-студен и беше много тъмно.

— Там ли отиваме? — попита тя и изви врат, за да посочи към гладката каменна стена.

— Да.

— Но как ще влезем?

Конър се усмихна едва забележимо, но усмивката му не беше весела.

— Откъм далечната страна има врата. Ще видиш сама.

Тя беше очаквала подвижен мост с въоръжен рицар на пост при него. Те обаче продължиха да се движат по протежението на стената още около четвърт миля, преди да минат през една масивна врата и да влязат в някакъв пуст двор. Джема премигна няколко пъти докато се оглеждаше. Сводестите врати и подпорните колони бяха изненадващо красиви, а симетрията на многобройните стълбища и кули беше просто невероятна, сякаш древните архитекти бяха решили да приложат уменията си едва след издигането на защитните външни стени. Всъщност откъм пътя човек не можеше да предположи, че зад тези високи стени се криеше такава красота.

— Укрепления — обясни Конър. — В продължение на четиристотин години този замък никога не е бил превзет.

Джема не се съмняваше в това. Но как можеше Конър да знае за това? И какво трябваше да мисли за арогантната нотка, която се беше промъкнала в гласа му? Той говореше сякаш лично се гордееше с този факт.

Никой не излезе да ги посрещне въпреки че ехото от стъпките на коня по камъните отекваше силно. Конър спря каруцата до един масивен железен стълб, скочи на земята и върза понито за стълба.

Джема го последва, като търсеше някакъв признак на живот в тъмните прозорци. Необитаемо ли беше това място?

Конър, изглежда, не мислеше така. Той дори не я дочака да дойде при него, а направо мина под един сводест портал и се опита да отвори масивната дъбова врата. Когато тя не помръдна, той заудря силно по нея.

Никой не му отвори и Джема усети как раздразнението му нараства.

Поп, който досега беше седял безмълвно в сгъвката на ръката ѝ, се размърда. Джема го пусна неохотно на земята и се загледа след него, когато той отиде да подуши розите в лехите.

— Поп! — извика тя.

— Ще се оправи — каза Конър и зачука отново. — Остави го.

— Тук, изглежда, няма никого — каза Джема, когато измина известно време и вратата си остана все така затворена.

Той се обърна и я погледна.

— Нервна ли си?

— Има ли причина да не съм? — отвърна тя. — Ти се държиш толкова загадъчно. Какво е това място? Кой живее тук?

— Аз.

Джема се втренчи в него, сякаш не беше уверена дали беше чула добре. Внезапно изражението ѝ се смекчи и очите ѝ се изпълниха със сълзи на състрадание и разбиране.

— О, Конър — прошепна тя, — трябваше да ми кажеш. Да не би да си бил иконом тук? Или дегустатор? — предположи тя, когато си спомни, че той познаваше хубавите вина.

— Господи! За какво говориш, момиче? Аз не работя тук. Аз съм собственикът на този замък. Аз съм леърдът на Макюън!

В този миг железните панти изскърцаха силно и звукът отекна усилен многократно между стените на двора. Тежката врата се отвори бавно, но преди човекът от другата страна да се беше показал, Конър вече беше влязъл вътре и влачеше Джема след себе си.

— Кой е? — попита някакъв глас иззад вратата.

Конър се показа пред човека. Един старец с побеляла коса и проядено от молци наметало, обут в чехли присви очи и го погледна. Устните му се раздвижиха, но от устата му не излезе никакъв звук.

— Кой си ти, по дяволите? — попита троснато Конър.

— Би трябвало аз да те попитам същото! — отвърна старецът, когато най-после успя да си възвърне гласа.

— Би трябвало да знаеш кой съм, дявол да те вземе. Къде е Макнийл? — попита Конър. — Защо той не ми отвори вратата?

— Кой?

— Макнийл, домоуправителят.

— Макнийл от Пърт ли? — попита старецът, който очевидно беше озадачен.

— Не, не, не! Моят домоуправител Кеир Макнийл. Къде е той?

— Тук няма никой с това име.

— Не ставай смешен — тросна се Конър. — Той е домоуправител тук от шестнадесет години.

Старецът се намръщи.

— Аз съм домоуправителят. Не някой си Макнийл.

Конър беше повече любопитен, отколкото ядосан. Кой беше този полуглух стар глупак? Защо, по дяволите, се преструваше, че работеше тук? И къде беше Макнийл, да го вземат мътните? Господи, той имаше нужда някой да му отговори на всички въпроси, и то бързо! Днес вече си беше имал достатъчно разпавии с онези трима англичани, които му бяха предложили да направят от Джема проститутка.

— Макнийл! — изрева той и гласът му отекна между каменните стени.

— Конър — повика го Джема и го дръпна за ръкава.

Той не й обърна внимание. В тъмнината се чуваха бързо приближаващи се стъпки и той вдигна глава и се намръщи.

— Крайно време беше, Макнийл! Къде се бавиш, по дяволите? И кой е този стар тъпанар, да го вземат дяволите?

Само че човекът, който се изправи пред него, не беше Кеир Макнийл с неговите счетоводни книги и отнесен вид. Мъжът пред него беше съвсем непознат и очевидно също не познаваше Конър.

— Мога ли да ви попитам какво търсите тук? — попита той, докато се приближаваше.

— Аз съм Конър Макюън, леърд на Гленарис и главатар на клана Макюън — отвърна Конър. Гневът му беше започнал да отслабва и вече му беше забавно. Внезапно той бе осъзнал каква шега му бяха скроили в собствения му дом. Несъмнено Ийчърн беше събрал всички

слуги от Гленарис и ги беше заменил с тези двама непознати в отсъствието на Конър.

— Много ми е забавно — призна той. — А сега кажете къде е братовчед ми?

— Господине — отвърна учтиво тъмнокосият мъж на правилен английски. — Трябва да ви помоля да си тръгнете незабавно. В момента в замъка няма никого и ми е заповядано да не пускам непознати.

Това накара Конър да се разсмее.

— Добра шега — каза той. — Разбрах те. Само че жена ми и аз сме гладни и премръзнали. Кажи на госпожа Съткиф, че искаме да вечеряме след един час.

Докато говореше, той беше започнал да съблича палтото си, но Джема извика тихо и той се спря. Когато вдигна очи, Конър забеляза, че мъжът беше извадил пистолет от джоба си и го беше насочил право към гърдите му. Веселието му изчезна и беше заменено от хладно нетърпение.

— Достатъчно. Пусни ме да мина.

— Не мога, господине. Моля ви да си тръгнете доброволно. Нямам желание да викам стражите.

— Стражите? — Той се разсмя недоверчиво. — Искаш да кажеш моите хора? Да, повикай ги, ако искаш!

— Конър...

— Мълчи, Джема!

Очевидно старецът с прояденото наметало вече беше отишъл да повика подкрепления, защото в същия миг няколко души се появиха от няколко различни коридора. Всички бяха въоръжени и леденостудените им изражения показваха, че нямаха да се поколебаят да използват оръжията си.

Конър не познаваше нито един от тях и търпението му към Ийчърн се беше изчерпало. Къде се беше скрил младият мошеник? Несъмнено беше някъде наблизо и се забавляваше добре, като наблюдаваше сценката.

— Пак ви питам — обърна се хладно той към мъжа с пистолета. — Къде е братовчед ми?

— Господине, вече ви казах...

Конър изръмжа и повали мъжа. Миг по-късно той се озова обграден от останалите. Ръцете му бяха сграбчени и преди да успее да изрази удивлението си, той усети как го вдигат във въздуха и го изхвърлят от двора. Джема също беше изведена навън, въпреки че с нея се държаха много по-учтиво. И все пак нямаше нищо учтиво в начина, по който тежката дъбова врата се затръшна пред лицата им.

— Господи! — можа само да възкликне той.

Джема го погледна. Тя отмести косата от очите си и приглади роклята си.

— Мисля, че ще е най-добре да си вървим.

— Да си вървим? Не ставай смешна!

— Конър, моля те. Не си добре.

Той се обърна бавно и я погледна.

— Какво искаш да кажеш с това, по дяволите?

Джема прехапа устни и очите ѝ се насълзиха.

— Конър, моля те. — Гласът ѝ трепереше. — Моля те, да си вървим у дома.

— По дяволите, жено, това е моят дом! И имам намерение да сложа край на тази лудост още сега!

Той я сграбчи за ръката и я дръпна към една друга врата под някакво стълбище, което водеше към стената на вътрешния двор. Внезапно Джема се спъна и падна. Конър се обърна нетърпеливо, но когато тя не направи опит да стане той отиде и коленичи до нея.

— Какво има, момиче? Нарани ли се?

Тя се обърна и го погледна и сърцето на Конър спря да бие, когато забеляза колко неестествено бледа беше тя. Той я повдигна нежно.

— Джема?

Тя сложи разтреперената си ръка върху челото си.

— Може ли д-да си тръгнем? М-моля те. Н-не се чувствам добре.

Гневът му се изпари. Горкото девойче! Вероятно беше изтощена и изгладняла от дългия път, а и неприятната сцена преди малко сигурно не ѝ се беше отразила много добре.

— Конър, моля те!

— Добре, момиче. Повикай кучето си и да тръгваме.

Докато ѝ помагаше да се изправи, той осъзна, че беше сбъркал, като я беше довел тук. Това не беше проблем на Джема и той нямаше

право да я забърква. По-добре щеше да бъде да се погрижи тя да бъде настанена някъде, където щяха да я хранят добре и да се грижат за нея, докато той се справеше с подлия си братовчед.

Поп вече се беше качил в каруцата и Джема го взе на ръце. Тя не каза нищо, когато Конър отвърза понито и обърна каруцата към изхода. Лицето ѝ остана заровено в меката козина на териера, докато каруцата се придвижваше надолу по хълма.

Конър често поглеждаше към сведената глава на жена си, но не казваше нищо. Той знаеше, че нямаше начин да я убеди, че бе казал истината на хората в замъка, и тази мисъл го караше да желае да убие Ийчърн и останалите. Шегата им добре замислена, но беше станала за сметка на Джема, а това той не можеше да прости на братовчед си.

След известно време Конър осъзна, че тя плачеше. Джема криеше сълзите си в козината на кучето, но не можеше да скрие хлипането, което разтърсваше слабото ѝ тяло.

Той сложи ръка върху нейната.

— О, момиче...

— Не се тревожи за мен — прекъсна го тя и му се усмихна леко. Когато видя мокрите ѝ бузи, Конър се вбеси. Ийчърн щеше да си плати за тези сълзи.

— Не съм си изгубил ума, Джема — каза грубо той. — Кълна се. Ако ти...

Тя сложи ръка върху устните му.

— Мълчи — каза тихо тя. — Ще говорим по-късно.

И той я послуша, дори само защото тя изглеждаше толкова бледа и разстроена, както и защото знаеше, че точно сега не можеше с нищо да ѝ убеди в обратното. За това му беше необходимо доказателство и Конър щеше да го получи. Но щеше да го получи сам.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Когато Конър отведе Джема до една от малките колиби зад селото, слънцето вече беше оцветило в оранжево хоризонта. Колибата беше най-хубавата от всички, имаше боядисани кепенци и рамки на прозорците и се намираше в гънките на хълмовете много по-високо от останалите колиби. Конър беше избрал да доведе Джема тук точно заради отдалечеността на това място.

Парцелът беше собственост на Кълъм Коуан, може би най-сръчният и най-добре образованият изполичар в Гленарис. Съпругата на Кълъм, Майри, беше добра жена, на която Конър можеше да се довери да се грижи добре за Джема. Понеже семейство Коуан нямаха деца, това означаваше, че те живееха сами в дома си, а Конър знаеше, че те могат да си държат езика зад зъбите, когато беше необходимо.

Когато каруцата влезе в двора, само Майри си беше у дома. Тя обаче не попита нищо и не се изненада, когато Конър се появи на прага ѝ заедно с Джема и я представи като своя съпруга.

— Влезте, влезте, котлето ври — беше единственото, което жената каза, и Конър се похвали мислено, че беше взел правилното решение.

Главата на Джема бучеше и по някаква необяснима причина ѝ се виеше свят. Тя не спомена на Конър за това, защото не искаше да го тревожи, още повече, след като той и без това изглеждаше ужасно изнервен. Тя се отпусна в един стол и благодари тихо на жената с бялата престилка, която ѝ предложи чай.

Конър и жената застанаха до вратата и започнаха да си говорят шепнешком. Джема не им обърна никакво внимание. Стомахът беше започнал да я боли отново и тя се чудеше дали не се беше разболяла от сиренето, което беше изяла. Но болката беше по-различна и толкова остра, че я караше да мисли за болестта, която за малко не я беше убила по време на пътуването ѝ на север.

О, не, само това не.

Може би беше течението ѝ? Не беше ли време да се появи отново? Но съзнанието ѝ беше обвито в мъгла и тя не можеше да мисли ясно и да пресметне колко дни бяха изминали от последния път.

След малко шепотът престана и вратата се затвори зад гърба на Конър. Понито изцвили навън и жената се върна при Джема, като потриваше ръце.

— Сега имате нужда от малко бульон, мадам. Казаха ми, че сте гладна и... — Тя млъкна, когато Джема вдигна глава. — Господи, момиче! Какво ти има? Не се ли чувстваш добре?

— Нищо ми няма — отвърна със затруднение Джема. — Най-обикновено стомашно разстройство, нищо повече. Скоро ще се... мисля, че...

Тя така и не можа да довърши изречението си, защото внезапно стаята се завъртя пред очите ѝ. Джема изстена и жената я подхвана, когато тя политна към пода.

Когато Джема се свести след припадъка си, Майри я отведе в дневната. Но няколкото глътки чай не подобриха състоянието на младото момиче и Майри се видя принудена да я сложи да си легне и я зави с няколко одеяла. Джема започна да се тресе, а температурата ѝ започна да се покачва.

Майри не сметна за необходимо да повика лекар. Най-близкият лекар се намираще в Инвернес, а една лека настинка не беше причина за безпокойство. Но тъй като това момиче беше съпруга на лърд, а той, изглежда, не подозираше нищо за болестта ѝ, Майри реши, че трябва да направи нещо.

Главатарят Макюън я беше помолил да не казва на никого, че е в селото, а още по-малко пък да споменава, че жена му е с него. Но момичето беше болно и тя реши, че щеше да бъде най-добре да изпрати Кълъм да уведоми хората в замъка. Тя се завтече към предната стая и надникна навън, за да види дали съпругът ѝ се връщаше. Обикновено той не се застояваше дълго след смрачаване, но сега на пътя и в двора не се виждаше жива душа. Тя се молеше той да не се забави твърде дълго.

Но след малко, когато се върна да се погрижи за момичето в леглото, Майри се зарадва, че Кълъм още не се беше върнал. Въпреки

че самата тя нямаше деца, Майри често беше помагала като акушерка в селото и не беше необходимо да ѝ се казва какъв беше проблемът на младата съпруга на Макюън.

Тя наблюдаваше как Джема се гърчи върху леглото. След това момичето сграбчи ръцете на жената и прошепна:

— Това се е случвало с мен и преди. Когато Конър... ме доведе тук. Той... той каза, че вероятно са ни дали лоша храна. Този път... мисля, че може да е от сиренето.

Сиренето? Майри се втренчи с удивление в Джема. Очите ѝ бяха изпълнени със състрадание.

— О, момиче! Не знаеш ли какво ти има наистина?

— От сиренето е, нали?

— Не е от храната — отвърна тъжно жената. — Детето е. Господ е решил, че трябва да го загубиш.

Джема се вгледа объркано в нея.

— Де... детето?

— Да, детето. Лошо е, че ще го изгубиш, но е добре, че е още рано. Ще имаш други деца. Сега си почини. Скоро всичко ще свърши.

— Не! — Джема се опита да седне в леглото, сви крака и по челото ѝ потече пот. — Моля те — каза задъхано тя, — все трябва да може да се направи нещо. Недей... не позволявай това да се случи!

— Съжалявам, скъпа — отвърна жената. — Не може да се направи абсолютно нищо.

Джема пребледня, задави се и затвори очи. Изпод клепачите ѝ потекоха сълзи и Майри ги избърса с едно студено, влажно парче плат. Тя въздъхна и взе ръцете на Джема в своите. Колко добре разбираше как се чувстваше това момиче! Нали и тя самата беше копняла за свои деца. Въпреки че вероятно беше по-лошо една жена да очаква дете и след това да го загуби по такъв начин, отколкото да бъде безплодна.

Майри смени мокрите чаршафи, изми тялото на Джема и ѝ даде чисти дрехи. Но треската на момичето не спадаше и Майри започна да се тревожи. Помятането беше нещо съвсем естествено, но съпругата на леърда не показваше никакви признаци, че си възвръща силите. Напротив, тя изглеждаше страшно слаба, трескава и объркана.

— Недей... да му...

— Какво, скъпа? — попита Майри и се наведе над нея.

— Конър. Той не трябва... не му позволявай да разбере.

Майри се стресна.

— Но негово право като баща е да знае!

— Не! — безкръвните устни на Джема се движеха едва-едва. — Той... не знаеше, че съм... бременна. Не искам да разбере. Не... сега.

Сърцето на Майри се сви. Очевидно нито един от двамата не беше подозирал за бременността. Е, не беше работа на Майри Коуан да решава какво е добро и какво не за други хора, особено пък когато ставаше дума за леърда и младата му съпруга. Колко дребна беше тя, само кожа и кости. Нищо чудно, че не беше успяла да износи детето.

— М-моля те! — настоя Джема.

— Добре, добре — каза жената и потупа ръката на момичето. — Това ще бъде наша тайна.

Джема затвори очи и след няколко минути болезненото ѝ изражение се смекчи и Майри осъзна, че тя беше изгубила съзнание.

О, добре, че Кълъм се беше върнал току-що! Той трябваше да отиде веднага до замъка и да повика леърда и нямаше никакво значение колко беше изморен. Майри възнамеряваше да спази обещанието си и да не каже на Конър за детето, но нямаше да пренебрегне дълга си да повика съпруга на болната, когато беше очевидно, че мястото му беше тук.

— Кълъм! — прошепна високо тя. — Кълъм, къде си? Ела веднага!

Когато Джема се събуди, навън беше тъмно и валеше дъжд. Тя усещаше влагата във въздуха и чуваше как водата се стича по прозореца. Лежеше в огромно легло с балдахин от тъмен брукат и се огледа, за да разбере къде се намира. Не беше спала в такова легло, откакто беше напуснала Дербишър. Дали отново не си беше у дома при чичо Арчибалд?

Да, сигурно беше така. Тя вече беше съвсем будна и всичко останало сигурно беше просто един сън. Сън или кошмар, нямаше значение, тъй като вече беше дошъл краят му. Тя никога не беше срещала грубиян на име Конър Макюън, който се беше оженил за нея против волята ѝ и я беше отвел в мъгливите планини на Шотландия, за да върши домакинската работа в някаква порутена колиба. Никога не беше виждала крепост, която се казваше Гленарис, нито пък бе

научавала, че нейният съпруг, просяк в действителност, беше неин леърд, което пък беше някаква шотландска дума, която означаваше нещо като феодален владетел. И никога не беше спала с този лорд, нито пък се бе научила да копнее по удоволствието от допира му. И естествено не беше забременяла от него и не беше изгубила детето в леглото на онази любезна жена, чието име не знаеше.

Сън. Нищо друго, освен сън.

Тогава защо се чувстваше толкова отпаднала? Защо изпитваше такава болка?

Джема се опита да седне в леглото и усети остра болка в стомаха си, след което между краката ѝ потече струйка кръв. Тя се отпусна по гръб и сложи ръка върху очите си.

О, боже. Значи не беше сън.

Което означаваше, че това не можеше да е старата ѝ спалня в дома на чичо ѝ. Къде се намираше тогава? Джема бавно махна ръката от очите си. Слабата дневна светлина осветяваше отчасти стаята и тя успя да забележи само очертанията на мебелите и огромната камина, в която димяха остатъците от торфен огън. Значи все още се намираше в Шотландия. Навсякъде по света използваха дърва за огрев. И щом все още се намираше в Шотландия, значи това беше замъкът на Конър.

Замъкът на Конър.

Джема се надигна с мъка и стана от леглото. Този път не потече кръв и тя успя да се доближи до прозореца, без да падне. Чувстваше се абсурдно лека и замаяна. Прозорецът се намираше високо на стената и се наложи да стъпи върху едно столче, за да надникне навън. Оловните стъкла бяха замъглени от дъжда, но тя успя да забележи в далечината някакви кули и наклонени покриви, а ниско под прозореца ѝ се намираше павираният двор, в който Конър я беше довел с каруцата.

Тя се върна изтощена в леглото. Никой не ѝ беше казал, че Конър е собственик на този замък. Всъщност, никой не и беше казал нищо, защото нещастieto от загубата на бебето я беше погълнало и тя не бе била в състояние да разбира какво ѝ се говори. Но въпреки това, докато бе лежала неподвижно в леглото, до слуха ѝ бяха достигнали откъслечни разговори.

— Върви в замъка — беше казала шепнешком на някого жената, чието име Джема не помнеше. — ... доведи леърда. Кажу му, че жена му е болна.

— Макюън се е оженил? — бе попитал недоверчиво мъжът.

— Да. Но пожела това да остане в тайна.

— Така ли? — бе казал мъжът. — Той винаги играе някакви игри! Тц, тц. Не мога да си стоя на краката от умора, момиче. Но въпреки това ще отида да го повикам.

И по-късно:

— Съпругата ми ще се нуждае от пълна тишина, госпожо Сътклиф. — Гласът на Конър. Груб и властен, почти гневен. — Вие ще се погрижите никой да не я безпокои, докато отсъствам.

— Да, сър, разбира се.

— И се погрижете абсолютно всичките й вещи да бъдат донесени тук от старата колиба на Добсън. Вече говорих с Макнийл за това, но искам да знаете, че трябва да бъдат предадени на вас. Те означават много за жена ми.

— Разбирам, сър. И много съжаляваме за сцената, когато се появихте за първи път, сър. Господин Макнийл казва, че вашият братовчед е довел непознатите, докато ние...

— Разбирам, госпожо Сътклиф. Няма нужда от обяснения. Вече разбрах какво се е случило. А сега, ако обичате...

Това беше всичко, което Джема си спомняше. Останалото беше изгубено в мрак и болка. Но дори малкото, което помнеше, беше достатъчно да я убеди, че Конър наистина беше господарят на Гленарис. И да предизвика повече въпроси, отколкото отговори даваше. Ако Конър не беше леърд, както тя се беше страхувала, защо тогава се беше появил в Англия преоблечен като просяк? Защо изобщо се беше оженил за нея, след като очевидно нямаше нужда от парите й? Защо я беше лъгал толкова дълго и защо не я беше довел в замъка си вместо в колибата?

Защото нещо не беше наред.

Трябваше да поговори с някого и да разбере какво. Но не с Конър. Все още не беше готова да застане срещу него.

Тя се зачуди какво да направи. Какво щеше да стане с нея сега?

Но загубата на кръв я беше отслабила и Джема усети как отново й се доспива. Клепачите й се затвориха въпреки волята й. Мислите за Конър и всичко останало избледняха и тя заспа.

Когато Джема се събуди отново, дъждът все още валеше, а небето беше потъмняло. До леглото ѝ гореше свещ, а някой беше оставил един поднос с лека храна и чаша вино. Тя не беше гладна, само много жадна, но не искаше алкохол. Вместо това тя пи от водата, която беше налята в една кана, и си легна отново, без да докосне храната.

Джема отново заспа дълбоко, но този път сънят ѝ беше разтревожен от усещане за болка и загуба. Малко преди разсъмване тя започна да се мятта в леглото и да вика Конър. Отвърна ѝ някакво раздвижване край леглото, но ръцете, които я докоснаха, не бяха онези познати ръце, които се бяха грижили толкова търпеливо за нея по време на заболяването ѝ преди толкова много седмици.

— Конър? — измърмори тя.

— Мълчи, скъпа — отвърна ѝ тих женски глас.

— Той... къде е?

— В Единбург.

— Кога ще се върне? — попита Джема като разтревожено дете.

— Може би днес. Мълчи и спи, скъпа.

Когато Джема отвори отново очи, вече беше ден и някой беше свалил превръзките между краката ѝ. Тя си наложи да погледне натам, но не забеляза кръв. Изстена и се отпусна върху възглавниците. Всичко беше свършило.

Джема събра всичките си сили, обърна глава и видя, че подносът с храната от миналата вечер беше заменен с друг. Този път тя се насили да хапне от хляба и пържените яйца, но не можа да докосне пушената съомга. Чаят беше още горещ, което означаваше, че храната беше донесена скоро. Кой невидим слуга се бе грижил толкова внимателно за нея?

Джема беше успяла да хапне малко, когато на вратата се почука. Тя седна в леглото и затаи дъх. Дали това не беше Конър?

Вратата се открехна и в стаята надникнаха най-черните очи, които Джема беше виждала през живота си. Очите се втренчиха в нея.

— Кой е? — попита колебливо тя. Гласът ѝ приличаше на грачене.

— Ха!! — отвърна някакъв глас. Вратата се отвори широко и в стаята влезе една съсухрена старица с умни очи и остър нос. Някога тя сигурно е била висока, но от възрастта се беше прегърбила. Жената беше увита в наметало, което беше закрепено на рамото ѝ с огромна брошка. Шарките в черно, зелено и синьо бяха същите като на наметалата на двамата пияни непознати, които бяха вбесили Конър, когато бяха посетили колибата преди толкова много дни.

Джема седна в леглото. Това беше наметалото с шарките на Макюън. А този нос! Извън семейството не можеше да има друг такъв, което означаваше, че старицата беше някаква роднина на Конър.

— Будна си — възкликна възрастната жена. Тя вървеше, като се облягаше на бастун със златна дръжка. — И си се нахранила. Хмм. Изглежда, че все пак ще оцелееш.

— Ти ли се грижеше за мен? — попита недоверчиво Джема.

— Хе-хе-хе! — разсмя се старицата. — Да ти приличам на гили?

— Съжалявам, но не те разбирам. Какво е гили?

— А, да! Бях забравила, че си чужденка. Така де, англичанка. Гили, моето момиче, означава прислужница. Нещо, което аз определено не съм!

Да, тя очевидно не беше прислужница. В поведението ѝ имаше твърде много от надменността на висшата класа, независимо че беше толкова стара. А диамантите, които блестяха на набръчканите ѝ ръце, можеха да стигнат за издръжката на двадесет слуги през целия им живот.

За съжаление обаче жената, изглежда, нямаше никакво намерение да разкрива самоличността си пред Джема. Тя просто отиде до единия край на леглото, застана там и се загледа в момичето. Тя беше толкова прегърбена и дребна, че бялата ѝ коса едва се подаваше над дюшека, защото леглото беше поставено върху огромна рамка, която можеше да бъде изкачена само с помощта на стълба. То не беше заобиколено от завеси, а от дъбови врати, които сега бяха сгънати.

— Няма много за гледане, а? — каза със съжаление старицата. — Моите котки са се измъквали в по-добро състояние от канавката. Ха! Обаче имаш дух, нали? — добави тя, когато Джема се намръщи. — Е, сигурно ще ти потрябва, щом като си се омъжила за племенника ми.

— За племенника ти?

Черните очи, които изглеждаха удивително млади върху това наподобяващо набръчкан пергамент лице, блеснаха оживено.

— Да, разбира се. Аз съм Мод Макюън. Брат ми Джеймс беше дядо на Конър и Ийчърн. Уф! — каза тя, когато Джема се намръщи отново. — Виждам, че той не ти е разказвал много за семейството си.

— Не е — отвърна тя.

— Ха! На роднините си пък не беше казал, че се е оженил! Трябваше да науча това от сестрата на Ийчърн, която се кълне, че се е наложило да подгони брат си с ръжена, преди той да ѝ каже всичко. Направо щях да припадна! Нашият Конър? Женен? Затова реших да дойда и сама да видя.

Тя мушна Джема с бастуна си.

— Кожа и кости, момиче, кожа и кости! Да, казаха ми, че си била болна, но Конър сигурно те е държал заключена в подземие. Така ли беше? Не бих изключила такава възможност, доколкото познавам този проклетник.

Мод Макюън започна да рови из наметалото си и измъкна една дебела пура и кутия кибрит. Джема наблюдаваше с ужас как старицата отхапа края на пурата и го изплю с невероятна точност в нощното гърне.

— Уморена си, момиче. Аз говорих много. Постоянно ми повтарят, че говоря много. Ха-ха! Сега заспивай. Аз ще се върна.

— Почакай, моля те!

Ставите на старицата изпукаха, докато се обръщаше бавно към леглото.

— Хмм?

— Аз... чудя се... можеш ли да ми кажеш...

— Конър? В Единбург. Затова и дойдох от Инвернес. Трябваше да се уверя, че тези безсрамници се държат добре с теб.

Мод Макюън обаче не уточни кого имаше предвид. Тя отиде до вратата, като мърмореше нещо, отнасяйки със себе си незапалената пура. В коридора старицата се спря за малко и Джема чу драсването на клечката. В стаята влезе миризлив дим, но това беше всичко. Старицата не се върна.

Джема едва бе успяла да се съвземе и да се приведе малко в ред, когато на вратата се почука отново. Тя вдигна очи в очакване да види

Мод Макюън, но този път в стаята влезе една червендалеста жена с мощни ръце, от която се носеше ароматът на току-що колосано пране.

— Стара вещица! — каза незлобливо жената. — Казах ѝ да не ви безпокои. Но тя кога ли слуша! Разтревожи ли ви, мадам?

— Не — отвърна искрено Джема. — По-скоро ме обърка.

— Да, това може да се очаква от нея. О! Виждам, че сте похапнали! Това е най-добрият начин да възстановите силите си.

— Да — каза Джема. — Благодаря. Закуската беше превъзходна.

— О, няма нужда от благодарности — възрази жената, въпреки че не можа да прикрие доволното си изражение. — Казвам се Сътклиф и съм готвачка и домакиня в Гленарис. Как се чувствате днес, мадам?

— По-добре, струва ми се — отвърна предпазливо Джема.

Госпожа Сътклиф вдигна глава към леглото и погледите им се срещнаха.

— Сигурна ли сте, мадам? Аз се грижех за вас, мадам. Никой друг. В стаята не е влизал никой друг, освен госпожица Макюън, която току-що излезе. Можете да ми кажете истината.

Джема усети как от раменете ѝ падна голям товар. Ето, че най-накрая беше намерила човек, на когото можеше да се довери. Тя се усмихна леко. В Гленарис определено живееха много странни хора, но тя имаше чувството, че тази жена щеше да ѝ хареса.

— Аз не съм... искам да кажа... — Тя усети как се изчервява, но продължи: — Изглежда, че кръвотечението е спряло.

— Много добре! Молах се за това.

Госпожа Сътклиф изглеждаше толкова искрено доволна, че Джема събра смелост също да я попита нещо.

— Кой ти каза, че съм... Откъде знаеш какво се е случило с мен?

Домакинята остави подноса и кръстоса ръце под огромните си гърди.

— С Майри Коуан сме първи братовчедки, мадам. Тя дойде с вас, когато леърдът ви докара в Гленарис. Каза ми какво се е случило, а също и че сте пожелали да не казва за това на леърда. Аз не исках да крия нищо от Негово Превъзходителство, но това е личен въпрос и предполагам, че имате своите причини.

Изражението ѝ показваше, че тя не желаше да знае какви бяха те. Джема реши, че госпожа Сътклиф винаги изказваше открито мнението си и се зачуди дали тя или Конър имаше по-голяма власт в

управлението на домакинството. Освен това ѝ беше интересно дали Конър щеше да успее да победи тази жена на канадска борба.

Но независимо какво мислеше госпожа Сътклиф по въпроса, Джема смяташе, че беше постъпила правилно, като беше скрила от Конър истината за състоянието си. Отначало тя го беше направила, защото не бе искала да го натоварва с още повече проблеми.

А сега? Сега тя вече не беше сигурна в нищо. Тя беше заченала бебето на Конър и го беше загубила. Докато не разбере защо Конър се беше оженил за нея и какво възнамеряваше да прави с нея, тя смяташе да пази тази тайна.

— Месо — каза внезапно госпожа Сътклиф.

Джема вдигна поглед.

— Моля?

— Мисля за обяда ви, мадам. Трябва да ядете месо, за да възстановите силите си. Ще върнем цвета в тези бузки, преди леърдът да се върне от Единбург.

След тези суми госпожа Сътклиф излезе от стаята с подноса със закуската и остави Джема напълно изтощена и объркана. На нея ѝ се искаше да поспи, но този път се оказа невъзможно да се спаси от мрачните си мисли само като затвори очи. Каквото и да правеше, мислите ѝ постоянно се връщаха към Конър.

Джема присви очи. Не искаше да мисли за него. Нито пък за детето, което беше загубила. Нито пък защо трябваше да изпитва такава болка от загубата.

„Объркана съм — помисли си тя. — И наранена. И то не само заради детето.“

Внезапно очите ѝ се изпълниха със сълзи. Тя преглътна с усилие и зарови лице във възглавницата, твърде изтощена, за да може да мисли повече. Нито за Конър, нито за детето, нито защо Конър я беше лъгал в продължение на толкова месеци.

Въпреки това Джема продължи да плаче — за детето, което беше загубила, преди дори да узнае за съществуването му, и за Конър, когото предполагаше, че все още не беше загубила, но когото скоро щеше да загуби, тъй като така и не можеше да разбере как така го беше намерила.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Над спящия Единбург се спускаше студено, влажно утро, когато Конър, който беше прекарал цялата нощ, търсейки Кинг и Картър из Стария град, слезе от коня пред дома си.

Дъждът ромолеше върху паважа на безлюдната улица и водата се спускаше на струйки по лицето му. Той беше посрещнат от личния си прислужник Джейми, който отвори уста, за да каже нещо, но я затвори веднага щом забеляза локвичката, която се беше образувала в краката на Конър. Взе мокрото наметало на господаря си и го поведе към камината в дневната.

— Бренди — нареди уморено Конър.

Питието вече го очакваше. Той го изпи на един дъх. След няколко секунди в стомаха му се разля топлина. Той се обърна към Джейми, който беше застанал до него и очакваш търпеливо възможност да заговори господаря си.

— Претърсих целия проклет град — заяви Конър със загрубял от умора и гняв глас. — Имам чувството, че тези двамата нарочно се крият от мен.

— Тъкмо щях да ви кажа... — започна прислужникът, когато откъм вратата се чу провлачен подигравателен глас.

— Ето те и теб, старче. Доста се забави! Ние дойдохме тук веднага щом разбрахме, че си ни търсил. Какво те води насам?

Конър се обърна. Кинг и Картър. И двамата бяха облечени в модни тъмни костюми и носеха задължителните бастуни и цилиндри. И двамата изглеждаха като богати, безгрижни господа, които бяха прекарвали цялата нощ в игра на карти и пиене, както подобаваше на общественото им положение.

— Ийчърн ми каза, че идеята да подмените слугите ми в Гленарис е била ваша — каза тихо Конър.

— Най-обикновена предпазна мярка — отвърна весело Кинг. — Ти се държеше толкова странно от началото на този облог, че ние се

страхувахме, че скоро можеш да поискаш мир. Очевидно сме били прави, а?

— Да ви донеса ли сухи дрехи, сър? — попита Джейми.

Конър не му обърна внимание.

— Смятали сте, че ще се откажа — повтори бавно той. — И кога решихте така — преди или след като дойдохте в колибата на стария Фъргюс, за да ме изкарате извън кожата ми?

Картър се размърда неловко.

— Това беше просто шега, Кон. Знаеш това.

— А слугите, които не ме познаваха — продължи Конър, без да му обръща внимание. — Това беше изключително интересно, Кинг. Убеден съм, че идеята е била твоя.

Кинг направи половинчат поклон.

— Така беше.

Конър тръгна небрежно към него.

— Искам да ви кажа, че всичките ви усилия са били напразни. Разбирате ли, облогът се отменя. Той беше отменен в момента, в който вие се появихте в колибата, за да притеснявате Джема.

По лицето на Кинг се изписа изненада.

— Не говориш сериозно, Кон.

— О, говоря напълно сериозно, повярвай ми.

— В такъв случай Гленарис е мой.

Конър сви рамене.

— Така да бъде.

В продължение на няколко секунди никой не каза нищо. Картър и Джейми изглеждаха като ударени от гръм, а Кинг не можа да прикрие изненадата си. Но не след дълго на устните му заигра лека усмивка.

— Скъпо момче, ти нали не казваш, че...

— Точно това казвам! — прекъсна го сухо Конър. — Искам да оставите Джема на мира веднъж завинаги!

— Значи ми даваш Гленарис? Просто така?

— Правилно си ме разбрал. Но искам отсега нататък да оставите жена ми на мира!

— Сър! — възрази Джейми, който се грижеше за Конър още от детството му и знаеше за всички облози, които господарят му беше

правил някога. — Не говорите сериозно! Не сте спали от дни. Сигурно, когато си отпочинете, ще си промените решението...

Конър присви очи.

— Няма да го променя.

— Но, Кон! — възкликна недоверчиво Картър. — Не можеш просто така да се откажеш!

— Жена ми се разболя — отвърна студено Конър, сякаш това беше достатъчно обяснение.

Отново настъпи тишина. От дрехите на Конър продължаваше да се стича вода, която се събираше в локвичка на пода.

След това Кинг се размърда. Той почука с пръст по устните си и каза замислено:

— Чудя се защо си толкова загрижен за доброто на своята... съпруга. Досега чувствата на жертвите ти никога не са имали значение за теб, нали? Твоята задача беше да я накараш да се влюби в теб, Кон. Да не би да е станало обратното?

Конър направи заплашително една крачка към Кинг, който вдигна глава, но не се помръдна от мястото си. Тишината продължи застрашително дълго.

— Така ли е? — извика внезапно Картър. — Хайде, Кон! Така ли е?

— Това не е ваша работа — отвърна сухо той.

— Според мен господинът избягва въпроса — отбеляза любезно Кинг.

Картър се вгледа в лицето на Конър и нададе радостен вик. Той се разсмя, прегърна Джейми и целуна изненадания прислужник по бузите. След това затанцува около Конър, като мятеше ръце във въздуха.

— Знаех си! Знаех си! — радваше се той. — Ти си влюбен в нея, Кон! Трябва да е така! Защо иначе ще се отказваш просто така от Гленарис само за да я оставим на мира? Чу ли това, Кинг? Нали ти казах! Казах ти!

— Имаш ли нещо против да ми обясниш какъв е този цирк? — процеди Конър през зъби.

— Разбира се — отвърна Кинг. — Право да ти кажа, ние никога не сме имали намерение да...

— Ти не загуби облога, Кон — прекъсна го Картър. — Кинг загуби! Кинг. Ха-ха-ха! Той каза, че каквото си безсърдечно чудовище, никога няма да се влюбиш в която и да било жена, а аз му казах, че греши. Казах, че ако успеем да намерим единственото момиче на тази земя, което да не се поддаде на чара ти, ти ще паднеш на колене пред нея за нула време, за да се опиташ да я накараш да си промени решението. Точно затова избрахме Джема Беърд. Твърдеше се, че тя никога не поглеждала един мъж два пъти, пък бил той и красавец като теб, Кон. Кинг каза, че никога няма да се влюбиш в нея, но аз се обзаложих, че ще хлътнеш до уши веднага щом разбереш, че не можеш да я имаш. И точно така стана! Ха-ха-ха!

— Значи целият този маскарад — каза след известно време Конър — е бил само прикритие, за да не се досетя, че облогът всъщност е между теб и Кинг и че става въпрос за мен, а не за Джема.

— Да! — извика Картър, като продължаваше да се залива в смях. — Нещата се развиха много интересно, не мислиш ли? Нашият Кон влюбен в онази малка златокоска! Ха-ха-ха!

Конър бе обзет от ярост, насочена към Кинг, който стоеше и се забавляваше, а на лицето му беше изписано самодоволство. Кинг беше отговорен за това, че Джема беше намесена в облога. Невинната Джема, която сега лежеше смъртнобледа и отслабнала в леглото си в Гленарис, след като почти беше умряла от силния кръвоизлив при помятането.

Да, той знаеше за това, защото познаваше много добре Джема. Не беше необходимо тя да му казва дори една дума. Един поглед към съсипаното същество в леглото в колибата на Кълъм се беше оказал достатъчен за Конър, за да разбере какво се бе случило. Повече от достатъчен!

Той прекоси стаята с две крачки, юмрукът му се изви нагоре и в следващия момент Кинг се озова в безсъзнание на пода. От счупения му нос рукна кръв.

— Дължах ти го — каза Конър. — Джейми?

— Да, сър?

— Донеси ми сухи дрехи. Тръгваме незабавно за Гленарис.

— Да, сър.

— Картър.

Младежът преглътна с усилие.

— Д-да?

— Погрижи се да закърпят тоя тук. Кърви върху килима ми. И за в бъдеще повече никакви облози, ясно ли е?

Картър закима ожесточено.

Конър се загледа безстрастно в лежащия неподвижно Кинг. Носът му вече беше започнал да се подува и стоеше накриво. Костите очевидно бяха смазани.

— А, Картър, още нещо.

Картър беше коленичил, за да вдигне Кинг, и сега погледна нагоре.

— Да?

— Ти какво получаваш от всичко това?

— О, повече от достатъчно. — Гласът му беше определено самодоволен.

— И какво по-точно?

— Къщата му.

— На улица „Полумесец“ ли?

— Не, не. Онази в Корнуол.

Конър се втренчи изненадано в него.

— Господи! Да не би да говориш за Грамблър Хол? Но този имот е притежание на семейство Спенсър от, чакай да помисля...

— Има ли значение? — попита ухилено Картър. — Не са го притежавали толкова дълго колкото Макюън Гленарис.

— Така е — съгласи се Конър и се усмихна. Внезапно напрежението напусна тялото му и той отметна глава и се разсмя победоносно. — Я виж ти — каза той, когато престана да се смее. — Грамблър Хол. Голяма загуба за семейство Спенсър. Помислил ли си как да му дадеш възможност да си го върне?

— О, да — отговори ухилено Картър, но не поясни.

Конър обаче не искаше и да знае. За първи път през живота си той сякаш беше изгубил желанието си да търси интриги. И без това имаше много по-важна работа. Той тръгна към вратата, като продължаваше да се хили, но се сети за нещо и се обърна назад.

— А, между другото, след като Кинг вече остави цялото си семейство без дом, имам една страхотна малка колиба малко по на запад от село Гленарис и с удоволствие бих му я заел за известно време. Няма да му искам наем, в името на добрите стари времена.

Картър извика радостно.

— Ще му кажа това веднага щом се съвземе.

— Много съм ти задължен.

Конър се качи в спалнята си и бързо се преоблече в дрехите, които му беше приготвил Джейми. Веселието му се беше изпарило и сега той изпитваше само непреодолимо желание да се върне в Гленарис при Джема. Конър нямаше представа какво щеше да ѝ каже, когато я видеше. Той знаеше само, че трябваше да намери някакъв начин да я накара да разбере, че тя — че и двамата! — бяха станали жертви на една лоша шега и че не трябва да се обижда. Той никога не беше имал намерение да я наранява.

Всъщност, той никога не бе имал желание връзката им да се задълбочава толкова, че тя да забременее и да застраши живота си, като загуби детето!

Тази мисъл му подеждва, сякаш го бяха полели с кофа леденостудена вода.

Въпреки това Конър си каза, че Кинг и Картър грешаха по отношение на чувствата му към Джема. Това, че беше влюбен в нея, беше пълна глупост! Той я харесваше и се наслаждаваше на онова, което правеха в леглото, но това беше всичко. Сърцето му не се беше свило, когато я беше видял да лежи толкова бледа и крехка в дома на Майри Коуан, гневът му към Кинг се дължеше само на това, че беше открил, че е бил предаден, и най-накрая, в момента той определено не се раздираше от чувство за вина заради всичко, което беше причинил на Джема. Каква смешна мисъл! По-скоро възмутителна!

— Сър? — Джейми беше застанал на вратата. — Конете са готови.

Конър го бутна встрани, без да каже нищо. Когато излезе навън, той пое юздите от ръцете на коняря и се метна на седлото. Дори не изчака Джейми, а веднага подкара коня си по улицата.

— Така — каза Мод Макюън и се усмихна с беззъбата си усмивка. — Това е брат Джеймс. Умря преди тридесет години. Истински шотландски леърд, рядко се появяваше в Гленарис, винаги носеше наметалото на клана, въпреки че по онова време това беше противозаконно. Синът му не беше като него.

Джема стоеше до старицата в мрачната картинна галерия на най-горния етаж на северното крило на замъка. Тя беше скръстила ръце и разглеждаше портрета на високия лорд в шотландска поличка, който толкова много приличаше на Конър.

— Синът му ли? Кого имаш предвид — бащата на Конър или на Ийчърн?

— На Конър, разбира се. Ийчърн дори не помни баща си. Треската го уби, когато беше на двадесет и шест години. Ийчърн беше ученик, а сестра му Джанет беше бебе.

Мод се обърна отново към огромния портрет и изсумтя с отвращение.

— Това е Аластър, бащата на Конър. Той не признаваше никаква религия, освен парите и как да спечели колкото се можеше повече. При това наистина успяваше да печели. Дяволски много. Първо започна да търгува с Франция, като разви търговията с платове и вино след битката при Ватерло. След това се насочи към Индия. Търгуваше с вълна, дървен материал и бои с богатите в Калкута. Конър, разбира се, продължи да развива дейността след него.

Джема вървеше мълчаливо до старицата, която стигаше едва до рамото ѝ, въпреки че самата Джема не беше много висока. Но Джема беше открила, че интелигентността и паметта на старата жена бяха феноменални.

Благодарение на Мод тя вече беше научила всичко за детството на Конър и за смъртта на майка му. След това беше чула пълния разказ за живота на всеки от предците му, чиито портрети я гледаха от високите стени. Тя беше изслушала с интерес дългите описания на войните и обсадите, в които беше участвал кланът, и за борбите на страната на кралете от династията Стюарт, чиито съюзници Макюън бяха от векове.

Мод знаеше или помнеше дори и най-малките подробности. Тя беше израснала в този замък, в продължение на много години беше управлявала домакинството на баща си, а по-късно, след смъртта на жена му, и домакинството на брат си Джеймс. Беше забавлявала крал Джордж IV и кралицата, когато бяха тръгнали на обиколка из Шотландия много преди Джема да се беше родила.

В продължение на години Мод бе викана да проверява балансите по сметките на домакинството, да управлява слугите и да надзирава

възстановяването на западното крило, което бе изгоряло в опустошителен пожар. Тя беше действала като акушерка при раждането на сестрата на Ийчърн и в младостта си беше разполагала с голямо влияние и беше размахвала както оръжие, така и кирка.

През краткото време, откакто ѝ бяха позволили да стане от леглото си, Джема беше научила много неща от и за Мод. Очевидно беше, че повечето от слугите изпитваха ужас от старицата, както и това, че тя си пъхаше носа във всичко. Освен това на Джема ѝ беше станало ясно, че Мод все още притежаваше достатъчно енергия, за да се справи с цял батальон гвардейци. Джема често се задъхваше докато Мод я развеждаше из замъка. Тя не се страхуваше от нея, но едва успяваше да върви в крак с нея!

Замъкът беше много по-голям, отколкото Джема си беше представяла. Стаи водеха към други стаи, които от своя страна водеха към други стаи или към безкрайни коридори, зали и укрепления. Само една малка част от всеки етаж се използваше, но Мод настоя Джема да види всичко до последния сантиметър. В края на краищата, тя беше съпруга на сегашния лeърд, което я правеше господарка на замъка. Тя трябваше да изучи владението си като дланта на ръката си, за да започне да го управлява както трябва.

За своя изненада Джема научи повече за това как се управлява едно домакинство, отколкото от леля си Друсцила Беърд. Действително, управлението на огромното домакинство на чичо ѝ беше много по-трудно отколкото управлението на малкото слуги, които обитаваха огромните кухненски помещения на Гленарис, празните дестилаторни помещения и избата и които се грижеха за Конър през времето, което той прекарваше тук.

Не че Джема имаше намерение да остава вечно в Гленарис, въпреки че мъдро не бе споменала за това пред Мод. Тя беше осъзнала, че не беше достатъчно силна, за да напусне замъка веднага, и то точно сега, когато зимата бързо се спускаше над планините. Тя беше взела трудното решение да остане тук до пролетта, когато вече щеше да е възстановила силите си и щеше да бъде в състояние да предприеме трудното пътуване на юг.

Тя обаче нямаше да си тръгне без Хелиос, който, както се оказа, не беше в конюшните на Гленарис, както ѝ беше казал Конър, а чак в Единбург. Дори за това я беше излъгал.

Конър. В продължение само на няколко часа тя беше научила за него повече отколкото за цялото време на брака им. Благодарение на Мод тя вече знаеше, че Конър беше прекарал детството си в самота и бе имал нещастна младост под контрола на строгия си баща. Джема вече знаеше, че след смъртта на баща си той беше започнал да води разгулен живот и беше започнал да прави опасни и твърде често жестоки облози с братовчед си и приятелите си.

Като облога, в която беше включена и тя. Още щом Мод беше споменала думата облог, Джема беше разбрала защо Конър се беше оженил за нея. Всички негови действия и думи й се бяха стрували безсмислени досега. Тя нито за миг не се беше усъмнила, че чичо й Арчибалд знаеше за това още от самото начало. Нищо чудно, че толкова бързо бе дал съгласието си тя да се омъжи за някакъв просяк!

Въпреки това оставаха много въпроси, на които тя нямаше отговори. Защо например Конър беше дошъл в Дербишър като просяк, а не като леърд на Гленарис? Защо я беше отвел в колибата до езерото, а не в замъка си? Дали маскарадът не беше част от облога?

Тя не знаеше това, но имаше намерение да получи отговорите, които търсеше, още щом той се завърне от Единбург. А след това щеше да се погрижи той никога повече да не сключва какъвто и да било облог.

— По дяволите! — каза внезапно Мод.

Джема се стресна, огледа се и забеляза, че старицата разгръща гънките на наметалото си.

— Да не би да си изгубила нещо? — попита учтиво тя.

— Да. Пурите ми. Обзалагам се, че съм ги забравила в стаята си.

— Искаш ли да ти ги донеса? — предложи Джема.

— Дори не си го помисляй, момиче! Да ми ги носиш, сякаш си някаква прислужница! — Мод изсумтя и присви очи към Джема. — Ха! Твърде дълго те държах извън леглото. Пребледняла си като платно. Махай се!

— Но...

— Тръгвай, момиче! Ще се видим на вечеря.

— Добре. — Мод беше права, Джема наистина се чувстваше ужасно изморена. — И благодаря. Следобедът с теб беше много приятен.

— Ами — отвърна Мод и се отдалечи.

Джема остана още малко в галерията пред портретите. Защо всички изглеждаха толкова ядосани? И защо тук нямаше портрет на Конър? Тя погледна още веднъж към лицата на стените, за да се увери, че не беше сбъркала. Конър наистина го нямаше тук. Джема тръгна бавно към стаята си.

Може би той не бе имал време да позира за картина или пък просто не бе искал да го рисуват. Всъщност, портретът на нито един представител на сегашното поколение Макюън не се виждаше в галерията. Нито на Конър, нито на Ийчърн, нито на сестрата на Ийчърн.

Тя си помисли, че трябва да се погрижи да нарисуват нейния портрет, преди да напусне замъка. При това щеше да поиска от художника да не я разкрасява, а да я нарисува такава, каквато беше сега — отслабнала, пребледняла и с отрязана коса. И вместо името Джема Беърд Макюън можеха да надпишат тежката позлатена рамка с истината — неграмотна глупачка.

— Крайно време е да се махна оттук — измърмори тя на глас. Но преди това ѝ се искаше да свърши някои неща. Първо искаше да се отплати на Майри Коуан за добротата и грижите ѝ, а също така трябваше да помогне и на бедната, претоварена с работа госпожа Сътклиф.

Въпреки че домакинята изглеждаше силна и способна да се справя с работата си, Джема вече беше видяла, че тя е твърде много заета, а разполага с много малко хора. Всеки, който имаше някакво понятие от управление на домакинство, щеше да разбере, че Конър беше оставил слугите си да се мъчат да се справят както могат с поддръжката на огромния замък.

Тя се вбесяваше от неговото безразличие. Колко арогантно беше да живее, като използва всички, без да се замисли — семейството си, изполичарите си, слугите си... съпругата си.

„Мразя го — помисли си тя. — И ще го накарам да си плати за всяка проява на егоизъм в живота си!“

Може би загубата на бебето ѝ също беше причина да унищожи зараждащата се любов на Джема към Конър и доверието, което тя му беше имала. Разцъфтялото ѝ сърце се беше свило и беше умряло и сега неговото място беше заето от хладната смелост, която я беше

подкрепяла през всичките онези самотни години на детството ѝ и нещастните ранни дни на брака ѝ.

Да, тя щеше да си отмъсти на Конър Макюън и безсърдечните му приятели, преди да си тръгне оттук. Щеше да ги накара да прокълнат деня, в който бяха решили да включат Джема Беърд в глупавия си облог.

Тя отметна глава и обърна гръб на портретите на всички онези Макюън, от чиито слабини беше произлязъл онзи арогантен мръсник, за когото беше омъжена. Дяволите да го вземат! Дяволите да ги вземат всичките! Всъщност Джема трябваше да остане в Гленарис, докато целият клан Макюън, а не само Конър, не започнеше да съжалява, че тя някога бе идвала в замъка.

— Да, защо не? — каза тя на висок глас.

И като вдигна гордо глава, тя се завтече към стаята си, за да обмисли плана си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Заповядайте, сър. Внимавайте с ремъка.

Конър се наведе от седлото си, за да поеме бутилката, която му подаваше Джейми. Той беше започнал да пие още когато бяха отпътували рано тази сутрин и изглежда нямаше намерение да спира дори сега, когато трябваше да прехвърлят още само едно възвишение, преди да стигнат в Гленарис.

Според Джейми господарят му изглеждаше ужасно. Брадата му беше набола, а под очите му имаше тъмни сенки. Едва миналата нощ, когато беше приготвил вана за Конър в стаята му в странноприемницата, прислужникът беше успял да огледа добре господаря си. Онова, което беше забелязал, го беше разтревожило силно. От началото на есента Конър, изглежда беше отслабнал и беше започнал да показва признаци, че се състарява. Той се държеше потнесено и мрачно, отколкото Джейми го беше виждал някога. На всичкото отгоре, въпреки че Конър не беше въздържател, прислужникът му никога не го беше виждал да пие толкова.

За кой ли път, откак го бяха напуснали Единбург, Джейми си помисли, че всичко това се дължеше само на проклетия облог. Нямаше съмнение, че той беше променил значително лорд Конър, което беше изненадващо, като се имаше предвид, че не беше по-труден от предишните, които през годините бяха накарали косата на Джейми да посивее преждевременно.

Обикновено Конър се измъкваше без драскотина след всичките си облози, понякога по-богат, понякога не, но винаги самодоволен и весел.

Но не и този път.

Какво беше това непознато английско момиче, което беше успяло да накара лорд Конър да изглежда толкова измъчен? Той се обърна в седлото си и видя Конър да изпива последните капки бренди и да пъхва празната бутилка в джоба си. Изражението му беше мрачно и Джейми въздъхна, защото много добре знаеше какво означаваше това

изражение. Това беше непроницаема маска, която Конър беше изработил още в детството си, за да не позволи на никого да разбере какво мисли... или какво чувства.

Внезапно той изпита едно подозрение, което се стовари върху него като гръм от ясно небе. Джейми зяпна недоверчиво господаря си. Дали пък Картър Слоун не беше прав? Дали Конър Макюън не се беше влюбил в момичето, за което се беше оженил?

Не, това беше невъзможно! Странна любов щеше да бъде тази, щом беше довела до счупването на носа на Кинг Спенсър и до такова безпаметно пиянство!

— Джейми! — изрева неочаквано Конър.

Прислужникът вдигна глава и осъзна, че конят му беше изостанал. Той си помисли, че вече е твърде стар за всичко това, докато разтриваше мрачно схванатите си пръсти.

Когато двамата най-сетне прекосиха последния планински хребет, вече беше късно следобед. През по-голямата част от пътуването им времето беше останало поносимо, но сега вятърът се засили и започна да щипе очите им.

Джейми изпита огромно облекчение, когато най-накрая село Гленарис се появи в низината под тях. От всички комини се издигаше дим, а река Арис блестеше като течно сребро. Замъкът се намираше от другата страна на клисурата — мрачен и свъсен като господаря си.

Конър спря коня си и Джейми направи същото.

— Е — каза след малко Конър. — Стигнахме.

— Да, сър.

— Предполагам, че ще е най-добре да продължим.

— Да, сър.

Но Конър не направи нищо, за да подкара коня си напред. Вместо това той остана на мястото си отпуснал юздите.

Джейми го наблюдаваше подозрително. Какво му ставаше? Краката му ли бяха студени? Откога лорд Конър се колебаеше да се изправи срещу някакъв проблем?

Той си помисли, че наистина трябва да се запознае с английското момиче. Изглежда, че тя беше причината за всичко.

— Готов ли сте, сър? — попита той.

— Както винаги — отвърна безизразно Конър.

Двамата се спуснаха в тръс в равнината и поеха по пътя към селото. Те не спряха да се стоплят в странноприемницата, нито да разговарят с неколцината селяни, които бяха излезли от къщите си. Конър подкара коня си през площада, покрай църквата и се отправи в галоп към замъка. Той не намали скоростта си, докато не стигна до стръмната пътека, която заобикаляше стените на замъка. Тук той изчака Джейми да го настигне, след което двамата заедно минаха през широко отворената врата.

За щастие силният вятър не можеше да проникне в двора. Вместо да слезе при голямата входна врата, Конър се отправи към конюшните, които заемаха цялата дължина на външната стена срещу градината.

Конър се смъкна от седлото си. Той свали ръкавиците си и се огледа намръщено. След това внезапно се плесна с длан по челото.

— Дяволите да ме вземат!

Джейми се обърна и видя, че Конър се беше втренчил в една разнебитена черна каляска, която се намираше в далечния ъгъл на конюшната. Това огромно, официално превозно средство беше останало от една отминала епоха и фенерите му бяха започнали да ръждясват, а боята на герба да се бели.

Джейми също изруга тихо.

— Мод Макюън — каза Конър с глас на обречен. След това се обърна към сенките. — Стюарт!

Един млад коняр се появи тичешком.

— Да, сър, добре дошли, сър.

— Тя откога е тук?

Младежът се спря и извъртя очи. Изражението му сякаш казваше „твърде отдавна“.

— Дойде малко след като тръгнахте за Единбург, сър.

— Трябваше да се досетя, че ще стане така. — Той си пое дълбоко дъх. Точно в този момент Конър не знаеше с кого предпочиташе да се срещне — с Джема, която щеше да бъде силно наранена, когато узнаеше истината за брака им, или с онази фурия Мод Макюън, която несъмнено беше започнала да тъпче главата на жена му с купища лъжи за миналото му още от мига, в който се беше появила в замъка.

Той си помисли, че едно питие щеше да му се отрази добре, но бутилката беше празна.

Конър остави Джейми да донесе куфарите, прекоси двора и се вмъкна в една малка врата зад кухненската градина. Имаше поне една дузина места, от които можеше да се влезе в замъка. Някои от тях бяха известни на всички, а други не бяха, а той използваше тези странични, скрити входове още от детството си. Конър нямаше желание да се срещне с когото и да било, преди да се беше видял с Джема.

Той бе очаквал да намери кухнята празна по това време на деня, но за свое удивление откри, че там гъмжеше от хора. Госпожа Сътклиф и помощничките ѝ палеха огромните пещи и тичаха между дъбовите маси и склада за месо, лук, хляб, варели с олио и чували с брашно. По лицата на всички се виждаше измъченото изражение, което беше типично за всички слуги, когато Мод се появеше в замъка.

Конър успя да се промъкне незабелязано през една странична вратичка, но за свое нещастие в коридора срещна Макнийл.

Възрастният домоуправител не се изненада, когато видя, че господарят му се е завърнал внезапно. Слугите в Гленарис отдавна бяха свикнали с тези внезапни появи и заминавания, но този път на Конър му се стори, че Макнийл изглеждаше невероятно облекчен от появата на господаря си.

Причината, разбира се, беше Мод Макюън и Макнийл се впусна да се оплаква колко обиден бил да го товарят с множество задължения, които не били негова работа. Кореспонденция, инвентар, почистване и ремонти — за кого се мислела тази жена, по дяволите? За домакиня ли?

Конър не му обърна никакво внимание. Той подмина дребния домоуправител, качи се по стълбите и се спря на площадката на горния етаж. Макнийл стоеше точно под него и продължаваше да реди безбройните си оплаквания.

— Добре, добре! — извика Конър на домоуправителя си. — Ще се оправя с това при първа възможност!

— Благодаря ви, сър! — извика в отговор Макнийл, но Конър вече бе тръгнал надолу по коридора към семейната спалня.

Колкото повече Конър се приближаваше към великолепната двойна врата от резбован дъб, толкова повече усещаше как смелостта му го напуска. Бяха изминали повече от две седмици, откакто беше

довел Джема в замъка си. Той си спомняше как я бе носил по същия този коридор, как я беше положил в огромното легло и как бе останал дълго да гледа преbledнялото ѝ, неподвижно лице. Той ѝ беше направил дете и тя за малко не беше умряла от кръвоизлива при помятането и всичко това само защото той я беше използвал, без да се замисли нито за миг, за да спечели някакъв глупав облог.

Докато чукаше на вратата, Конър усети колко учестено бие сърцето му. Той беше обзет от тревога, очакване и ужас едновременно.

— Джема?

Никакъв отговор.

Той почука отново.

Никакъв отговор.

Конър отвори бавно вратата.

Стаята беше празна. Леглото беше оправено и си личеше, че никой не беше спал в него скоро. Завесите на прозорците бяха дръпнати и на слабата дневна светлина той успя да забележи, че на масите нямаше свещи, в каната нямаше вода и никъде не се виждаха женски вещи.

Тя го беше напуснала. Беше се върнала в Дербишър. Мод сигурно ѝ беше казала истината и така я беше прогонила. Но как? Откъде беше разбрала дъртата вещица? Ийчърн ли ѝ беше казал, или Мод сама се беше досетила?

Но всичко това вече нямаше никакво значение. Джема я нямаше. Тя си беше събрала нещата и го беше напуснала посред зима, вместо да остане да се изправи срещу него. И Мод, и слугите съвсем естествено я бяха оставили да си тръгне, защото когато Джема си наумеше нещо, дори Мод не можеше да я разубеди.

Пред очите му причерня и пулсът му се ускори. Дяволите да я вземат тази упорита жена! Да не беше полудяла? Как беше възможно дори да си помисли да избяга в нейното състояние? Дали беше взела каруцата? Конър не се беше сетил да се огледа за нея в конюшната, тъй като каляската на Мод беше отвлякла вниманието му. Дали беше взела някого със себе си? Добре ли се беше облякла? Господи, той искаше отговори, и то веднага!

Конър тръгна обратно по коридора. С всяка крачка гневът му нарастваше, докато най-накрая той беше в състояние да усети как пулсираше във вените му.

На площадката на стълбището Конър се спря, защото дочу някъде далеч да се затръшва врата. Леки стъпки тръгнаха бързо по дебелия килим към него. Господи, той можеше да познае тези стъпки дори насън!

Внезапно Джема се появи от сенките. Тя беше облечена в сива вълнена рокля с висока, скромна яка и ръкави без украса. Въпреки че изглеждаше твърде слаба и очите ѝ бяха хлътнали, бузите ѝ бяха порозовели и подчертаваха класическата красота на лицето ѝ. Късата ѝ коса беше пораснала и сега се убиваше около челото, ушите и тила ѝ. Тя приличаше на момиче в тази сива рокля и изглеждаше напълно недостъпна.

Когато го видя, тя застина рязко на мястото си.

— О! — беше единственото нещо, което Джема каза.

И това беше всичко. Никакви думи за добре дошъл, никакъв признак на радост върху това красиво лице. Само това мрачно възклицание, последвано от мълчание. Тя приличаше на врабче, което се спотайва под някакъв храст, докато ястребът кръжи над главата му. Конър осъзна, че тя вече знаеше.

При тази мисъл нещо в него сякаш замръзна. Той бавно стисна ръце в юмруци. По челото му изби пот. Какво можеше да каже? Какво трябваше да каже? Нищо не можеше да оправдае постъпката му!

— Здравей, Джема — каза той най-накрая.

— Кога се върна? — попита учтиво тя.

— Току-що. Стаята ти беше празна и аз си помислих, че...

— Преместих се в стаята в дъното на коридора. Онази спалня със сините тапети на цветя. Другата беше твърде мрачна и голяма.

Синята стая. Любимата стая на майка му. Исабел Макюън също не беше харесвала мрачната семейна спалня с нейните тежки мебели и черна дъбова ламперия.

— Виждам, че си станала — продължи вдървено Конър. — Мислиш ли, че трябва да го правиш?

Джема сви рамене.

— Чувствам се много по-добре, благодаря.

— Но сигурно... след онова, което се случи... две седмици на легло едва ли са достатъчно, нали?

Тя отметна глава.

— За грипа ли? Не ставай смешен! Знаеш, че е необходимо много повече от това, за да ме повали.

Грип. Значи тя не смяташе да му каже за бебето. Дали не трябваше да ѝ каже, че вече знаеше? Конър се изкашля.

— Джема...

Тя го прекъсна хладно.

— Между другото, къде е жребецът ми? Ти ми каза, че е тук при братовчед ти, но конярят твърди, че никога не го е виждал.

— Наредих да го отведат в Единбург. Конюшната ми там е много по-добра, а конярят ми е най-добрият в работата с жребци.

— О-хо — каза тя. — Значи имаш и къща в Единбург, така ли? Колко необичайно за един просяк — замък и градска къща.

— Джема...

— О, господи! — добави бързо тя, когато часовникът в коридора под тях удари глухо три пъти. — Толкова късно ли е вече? Извини ме. Имам много работа.

Той остана загледан след нея, докато тя слизаше по стълбите. Конър се чувстваше озадачен и ядосан. Разговорът им беше протекъл по-зле, отколкото си беше представял. Тя вече беше станала недостъпна за него.

Докато слизаше по стълбите, Джема си помисли, че се бе справила доста добре. Тя се бе страхувала, че няма да успее да се овладее, но страховете ѝ се бяха оказали напразни. Никакви сълзи, никакви крясъци, никакви обвинения. Просто спокойна размяна на въпроси и отговори. Всъщност тя се гордееше със себе си.

Единственото нещо, което я тревожеше, беше начинът, по който беше подскочило сърцето ѝ, когато бе забелязала Конър. Колко отслабнал и измъчен изглеждаше той. За миг тя се беше уплашила, че той се е разболял. Е, сега тя вече знаеше, че той е напълно здрав и че се беше върнал.

Като се вземеха предвид обстоятелствата, тя всъщност трябваше да се смята за късметлийка. Джема вече дори не беше ядосана на мъжа си за това, че се беше оженил за нея само за да спечели някакъв облог. Че как можеше да му бъде сърдита? След онези ужасни първи дни, през които беше пътувала на север с него и го беше мразила, защото бе смятала, че се е оженил за нея заради парите ѝ, сега ѝ беше по-лесно да приеме истината.

Тя съжаляваше само за това, че си беше изгубила времето, като бе изпитвала съжаление към него. Беше го смятала за джентълмен, на когото късметът беше изневерил — някога горд, а днес победен и страдащ. Тя дори бе имала намерението да използва част от богатството си, за да му помогне.

Ха!

— Джема, почакай, ако обичаш.

Тя се спря в подножието на стълбите и погледна нагоре. Конър бе тръгнал след нея. Е, не му беше необходимо много време, за да се съвземе, нали?

Двамата застанаха един срещу друг: Конър на най-долното стъпало, а тя на няколко крачки от него в коридора.

Никой не заговори пръв, всеки изчакваше другият да направи първата крачка.

— Накъде си тръгнала? — попита най-накрая Конър.

— Към кухнята.

— Кухнята? За какво?

Тя повдигна вежди.

— Дълг на жената е да се грижи за домакинството, нали?

— Да, но... — Конър млькна и прекара ръка по очите си. — Не разбирам. Това означава ли, че... Значи нямаш намерение да си тръгнеш?

Дяволите да го вземат! Защо трябваше да изглежда толкова изморен и озадачен? Това й проваляше удоволствието да го гледа как се гърчи.

Тя повдигна брадичката си.

— Че защо да си тръгвам? Наскоро да си поглеждал навън? Зимата идва. Нямам намерение да пътувам през планините по това време на годината. Пък и сега това е моят дом, нали?

— Твоят...

— Престани да заекваш, Конър. Нали се ожени за мен? Независимо от обстоятелствата, аз ще остана тук известно време.

О, значи така! Това беше играта, която тя беше избрала да играе, а? Да забие ножа дълбоко в него и да го завърти, докато не си отмъстеше? Вместо незабавно да избяга при чичо си Арчи с подвита опашка, тя щеше да се нахвърли върху мъжа си и да го разкъса на парчета.

Това наистина не беше приятна перспектива. Конър вече беше научил колко жестоко може да хапе жена му.

— Сега наистина трябва да вървя — добави тя с високомерието, с което старата Джема бе говорила на своя съпруг просяк. — Извини ме.

Той остана да я наблюдава как се отдалечава с гордо вдигната глава като някаква разглежена наследничка. Нямаше никакво съмнение. Джема си беше възстановила силите.

Едно сухо покашляне накара Конър да се обърне. В сенките той видя пралея си Мод, която приличаше на мумия, както се беше увила в наметалото си. За последен път я беше виждал в началото на юни на Планинските игри в Аргилшър. Тогава двамата се бяха скарали жестоко както ставаше винаги, заради това, че Конър беше занемарил Гленарис. Той си спомняше, че се беше заканил да изпече езика ѝ на шиш, ако не престане да го шибва с него. Заради тази закана Мод беше стоварила силно бастуна си върху гърба му и Конър бързо беше отстъпил. Оттогава двамата не се бяха виждали.

Сега те стояха един срещу друг като разгневени кучета, готови да се нахвърлят един върху друг.

— Здравей, лельо. Виждам, че си още жива.

— Здравей, племеннико. Виждам, че все още се правиш на равен на бога.

— Ако имаш предвид Джема...

— Точно нея имам предвид! — Черните очи на Мод блестяха гневно. — Да я използваш така жестоко, също като всички други жени в развратното си минало! Да сключваш възмутителни облози с братовчед си и с онова дългоносо хлапе Спенсър, и то само заради тръпката, без да се интересуваш кого ще нараниш, стига да се позабавляваш! Е, запомни ми думите, Конър, момченце, с тази си си намерил майстора и тя ще те накара да съжаляваш!

— Ако имаш предвид брака ми, мога да ти кажа, че вече съжалявам — отвърна той.

Той се вбеси, когато забеляза доволното изражение на леля си.

— И кой, по дяволите, ти е дал правото да ѝ говориш за моите облози? — попита гневно Конър. — Особено в нейното състояние! Много добре знаеш, че беше болна, и каква беше причината за болестта ѝ! Не се опитвай да ми казваш, че не си знаела, защото не

можеш да ме убедиш в това. Ти си просто една малоумна, стара досадница, която...

— Господи, ама в тази голяма студена фурна горял много силен огън — отбеляза подигравателно Мод. — Е, ти нямаш никакво право да ме съдиш, момченце! Не и след като си се възползвал по такъв начин от момичето! А и не аз ѝ казах защо си се оженил за нея. Тя ми го каза, защото вече го знаеше.

— Трудно ми е да ти повярвам.

Мод сви рамене и пъкна бастуна си под мишница, след което започна да рови из наметалото си и да търси пурите си. Конър гледаше с отвращение как тя извади кутия кибрит и запали една от вонящите гадории. Прииска му се да ѝ извие врата на място.

Мод го погледна през облака дим и му се ухили.

— По времето на дядо ми никой не е казвал нищо, когато леърдът хвърлял от крепостните стени онези, които не му били приятни.

— Не ме изкушавай — предупреди я Конър.

Старицата се изкиска. След малко главата ѝ бе обвита от поредния облак дим. Тя пушеше, откакто Конър я помнеше. Дори като млада красавица тя пак беше пушила по време на лов и бе седяла да пие порто и да пуши пури с мъжете дълго след като всички други дами се бяха оттегляли.

Майката на Конър я беше обожавала, а баща му я беше мразил. Повечето мъже с фамилията Макюън я мразеха, въпреки че същото не можеше да се каже за останалите мъже, особено по времето на разюзданата младост на Мод, когато тя бе била известна красавица и любовниците ѝ бяха наброявали цял легион.

Досадна старица. Конър не беше уверен какво изпитваше към нея. Като дете той винаги се бе радвал на способността ѝ да обръща подреденото домакинство на баща му с главата надолу. На семейните срещи тя винаги бе успявала да разплаче Джанет и Ийчърн, въпреки че Конър я беше намирал повече за забавна, отколкото за страшна. Покъсно, когато беше пораснал, той просто беше започнал да я смята за твърде дръзка и да я отбягва.

От друга страна, той често беше признавал, че тя беше много по-добра за мъж, отколкото той някога щеше да бъде. Мод беше отличен стрелец, боравеше умело с ножа, а на стари години бастунът ѝ се беше

превърнал в твърде опасно оръжие. Тя беше раздразнителна, невъзпитана, груба и арогантна, но Конър винаги си бе признавал тайничко, че животът никога не беше скучен, когато леля му Мод беше наоколо.

За негово нещастие, колкото повече остаряваше Мод, толкова по-отегчена и неспокойна ставаше. Някак си тя винаги успяваше да дочуе за присъствието му в Гленарис и не след дълго старата ѝ каляска тръгваше нагоре по хълма откъм пътя за Инвернес, донасяше със себе си мириса на лавандула и на гроб и хвърляше в паника слугите му.

В момента обаче той нямаше намерение да търпи присъствието на леля си. Не и когато беше уверен, че студенината на Джема към него беше дело на леля му.

— Какво си направила с нея? — попита той.

Ясните ѝ черни очи го погледнаха през облак дим.

— Да съм ѝ направила? Обиждаш ме, Конър. Съвсем нищичко.

— Ха. Подушвам нещо гнило тук.

— Може да си самият ти — отвърна тя. — Смърдиш на прах и уиски. Послушай ме и върви да се поизмиеш, момченце. Крайно време ти е.

Той ѝ обърна бързо гръб, за да не ѝ позволи да види усмивката му. Стара кучка! Щеше да бъде доста зает, щом Джема и Мод бяха решили да го предизвикат едновременно.

Откъде трябваше да започне? Сложил ръце на кръста си, Конър се замисли за кратко. Щеше да започне с Джема, разбира се. Но преди това наистина щеше да направи, както го беше посъветвала леля му и да се изкъпе и преоблече.

Едва тогава щеше да застане срещу непокорната си съпруга и да открие как тя смяташе да го накара да се гърчи като червей.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Когато Джема влезе в кухнята, там вече бяха започнали да приготвят вечерята. Въздухът беше изпълнен с аромата на печено месо.

Носът ѝ потрепна. Джема беше прекарала цели две седмици в Гленарис, но все още не можеше да свикне с мисълта, че всеки ден щеше да получава наготово вкусните ястия на госпожа Сътклиф. Не и след трудната есен, която беше прекарала с Конър.

Сложила ръце зад гърба си, тя огледа помещението. Когато за първи път се беше почувствала достатъчно укрепнала, за да стане от леглото и да поеме домакинството на Гленарис, тя беше повикала госпожа Сътклиф и я беше помолила да ѝ помогне да научи задълженията си. Джема се беше притеснявала, че домакинята ще се възпротиви на всеки опит някой да навлезе в царството ѝ, но очевидно беше преценила неправилно госпожа Сътклиф, която беше заявила, че за нея ще бъде приятно да изпълни желанието ѝ.

Първото нещо, което тя беше поискала в замяна, бе разрешението на Джема да наеме още една прислужница, която да помага в кухнята.

Джема се беше съгласила. Новото момиче се беше оказало слабо, дребно създание, което живееше в една от колибите отвъд селото и едва ли беше на повече от дванадесет години, но беше много трудолюбиво. Джема се беше сприятелила с нея, доколкото можеше, въпреки че Фиона Синклер беше много срамежлива и изпитваше страхопочитание към Джема. След първата им среща Джема беше дръпнала госпожа Сътклиф настрана и ѝ беше споменала, че може би няма да бъде лоша идея да се постараят и Фиона да понапълнее.

— Долу в равнината всички са такива — бе отвърнала госпожа Сътклиф, свивайки рамене. — Само очи и широки дрехи, тъй като нямат достатъчно мазнина по телата си, за да запълнят дрехите си.

— Но защо? — беше попитала възмутено Джема.

Второ повдигане на широките, мъжки рамене.

— Тук зимите са тежки, мадам.

Джема обаче бе забелязала, че след този разговор Фиона винаги получаваше по една допълнителна порция, а понякога дори и кожена торбичка с храна, за да я занесе у дома си.

Когато беше започнала да възвръща силите си и разговорите ѝ с Мод я бяха накарали да започне да се интересува от Гленарис, Джема откри, че Фиона не беше единствената, която изглеждаше недохранена. Конярите в конюшната бяха също толкова кльощави колкото и хрътките в кучкарника. Джема все още не беше достатъчно укрепнала, за да слезе в селото, но подозираше, че и там положението не беше различно.

В крайна сметка тя беше осъзнала, че Мод имаше право, като твърдеше, че Конър не се интересува особено от управлението на наследствения си имот. Тя се беше заела да подобри положението, поне докато беше принудена от зимните бури да остане в Гленарис. Конър можеше да не ѝ обръща голямо внимание, но тя нямаше намерение да му позволи да се държи толкова безразлично със своите изполичари!

Сега, докато обикаляше огромните кухненски помещения, които се намираха дълбоко под великолепните бални зали на Гленарис, Джема доволно оглеждаше огромните котли, пълни със супа, натежалите от месо шишове, огромните камари тесто, които госпожа Сътклиф месеше сръчно. Тази вечер щеше да има достатъчно храна, въпреки че Конър се беше прибрал неочаквано. Повече от достатъчно храна, за да изпрати и на конярите в конюшната и да могат онези слуги, които всяка нощ се прибираха при семействата си, също да занесат храна в къщи.

Джема спря да размени няколко думи с Фиона, която беше научила, че господарят се е върнал и беше изпаднала в ужас. На Джема не ѝ беше лесно да я накара да се усмихне, но най-накрая все пак успя, след като я увери, че независимо какво беше чула, леърдите от клана Макюън не ядяха деца за закуска.

Джема усмихнато откъсна парче тесто, преди да се отдалечи. Погледът ѝ се спря върху един мъж, когото не беше виждала досега и който стоеше в сенките близо до огромната каменна пещ и я наблюдаваше. Той изглеждаше добре и може би беше малко по-възрастен от Арчибалд Беърд, косата му беше посивяла, а дрехите —

прилични. Когато погледите им се срещнаха, мъжът изправи гръб, приближи се към нея и се поклони.

— Джейми Тендейл, мадам. Личният прислужник на мастър Конър.

О, така значи. Интересно.

— Приятно ми е, господин Тендейл. Аз съм Джема Макюън. Вие ли придружавате съпруга ми в Единбург?

— Да, мадам.

— Отдавна ли работите за него?

— Повече от двадесет години, мадам.

— Поздравявам ви за издръжливостта — каза сериозно тя.

Джейми се разсмя. Миг по-късно обаче се възмути от поведението си и веднага прие най-сериозния си вид.

— Разбрах, че сте от Англия, мадам.

— Да, от Дербишър. Уверена съм, че мастър Конър ви е казал при какви обстоятелства беше сключен бракът ни.

Джейми не можа да попречи на бузите си да се изчервят. По дяволите, тази жена не обичаше заобикалките! Той откри, че не можеше да отмести поглед от зелените ѝ очи, които го гледаха, без да трепнат — красиви и толкова сериозни, че изглеждаха почти тъжни.

— Да, мадам — призна той. — Съжалявам, мадам.

Не му се беше сторило. Големите ѝ зелени очи наистина бяха тъжни.

— Не толкова колкото съжалявам аз, господин Тендейл.

— Мадам Джема!

Тя се обърна към госпожа Сътклиф, която ѝ махна с побелялата си от брашното ръка, след което се обърна към Джейми и му се усмихна. Усмивката ѝ беше кратка и ослепителна, но озари лицето ѝ за достатъчно дълго време, за да позволи на прислужника да забележи колко красиво беше то. В този момент той разбра защо Кинг Спенсър беше избрал това английско момиче за облога си с лорд Конър и защо господарят му се беше държал като мечка с трън в петата, откакто се беше появил в Единбург.

— Моля да ме извините, господин Тендейл — каза Джема. — Изглежда, че ме търсят. Госпожа Сътклиф винаги се притеснява, докато приготвя храната, въпреки че нейните ястия нямат равни на себе си. Приятно ми беше, че се запознахме. Радвам се, че сте тук.

Тя, изглежда, говореше искрено. Очевидно враждебността ѝ към Конър не се простираше и върху слугите му.

Джейми остана да я наблюдава как се отдалечава, толкова малка и стройна в сивата си рокля, и моментално се влюби.

Вечерята беше сервирана след два часа в трапезарията за закуска, която беше много по-уютна от огромната и студена зала за приеми. Промяната на мястото беше наредена от Джема и Конър се питаше дали тя знаеше, че и майка му също бе настоявала да се храни тук, когато семейството нямаше гости.

Също както по времето на майка му, липсваше излишен лукс. Съдовете бяха железни, приборите — керамични, а обслужването се извършваше само от един слуга.

Тази вечер това беше Кеир Макнийл, чието поведение озадачаваше Конър, защото слугата му се държеше, сякаш се намираще на официална вечеря в двореца Холирууд и прислужваше на кралицата и принц Албърт.

Не му отне много време да осъзнае, че Макнийл се държеше толкова странно заради Джема. Очевидно красивата госпожа Макюън беше направила голямо впечатление на иначе твърде затворения домоуправител.

По някаква причина угодническото поведение на Макнийл и начинът, по който Джема му се усмихваше, вбесяваха Конър. Преди още първото блюдо да беше отнесено, той едва се сдържаше да не заключи жена си в мазето, а Макнийл в тоалетната.

Мод естествено само правеше положението по-лошо. На Конър незабавно му стана ясно, че старата вещица се беше влюбила в Джема и че двете бяха станали доста добри приятелки. Нищо че пралеля му никога не беше проявявала особено търпение към представителките на своя пол. Двете постоянно си говореха за стари врагове, а от време на време дори си разменяха доста неприлични шеги. Раздразнението на Конър нарастваше пропорционално на тяхното веселие. Трябваше да се досети, че тези двете щяха да се сдушат!

„Жени! — помисли си гневно той. — Каква полза има от тях?“

Конър заби ожесточено ножа си в телешкото, но въпреки всичко усети как от време на време погледът му неволно се отмества към

Джема. Тя се беше преоблякла за вечеря и сега беше в рокля, която вероятно беше донесла от Дербишър, защото той не я беше виждал досега. Това беше неофициална рокля в тъмнозелено, чиито поли се държаха от кринолин. Ефектът беше смайващ, защото широките поли подчертаваха стройната ѝ фигура.

Тя беше променила и прическата си. Русите ѝ къдрици бяха започнали да растат и Джема ги беше извила в някакъв кок, който беше прикрепен към тила ѝ с комплект гребени от черупки на костенурки. Тя си беше възвърнала силите и комбинацията от добър сън и питателна храна бяха върнали блясъка на косата ѝ. Новата ѝ прическа откриваше лицето ѝ и подчертаваше изяществото на чертите ѝ и чувствените ѝ устни.

Докато я наблюдаваше, Конър усещаше колко много я желае. Толкова много, че желанието му беше болезнено. Кога беше спал за последен път с нея и се бе наслаждавал на страстта, която съпътстваше тези моменти? Кога за последен път тя го беше прегръщала и го бе гледала с желание, нежност и... любов?

Той скочи на крака толкова рязко, че събори стола си. Двете жени прекъснаха разговора си и се втренчиха в него.

— Нахраних се — изръмжа той, като гледаше навсякъде, само не и към Джема. — Извинете ме. — Без да каже нищо повече, той излезе от трапезарията.

Джейми разопакова вещите на господаря си в огромната, мрачна семейна спалня. В свещниците по стените бяха запалени свещи, а в камината гореше силен огън. Светлината от пламъците осветяваше в оранжево тъмната ламперия на стените и огромното легло, в което веднъж беше спала шотландската кралица Мери, докато беше гостувала на леърд Макюън.

Свещите и огънят обаче не можеха да прогонят мрака. Джейми се изненада, когато тишината бе нарушена от шумното отваряне на двойната врата. Конър влезе в спалнята. Начинът, по който господарят му нахълта в стаята не изненада Джейми, той отдавна бе свикнал с това. Изненадващо беше само времето, тъй като все още беше твърде рано и лорд Конър би трябвало все още да е на вечеря със съпругата си и леля си.

— Добър вечер, сър.

Конър не показа с нищо, че го е забелязал. Той отиде до дневната и си наля една чаша малцово уиски, която пресуши на един дъх. Последва я втора. Джейми продължи да сгъва и да прибира хубавите ризи, като междувременно следеше скришом движенията на Конър.

Като държеше третата чаша с уиски, Конър започна да крачи неспокойно из стаята. От цялото му тяло сякаш се излъчваше гняв. Той се спря до прозореца и се загледа в тъмнината навън. Вятърът виеше откъм северните планини и первазът на прозореца вече беше заскрежен. След известно време Конър се обърна и продължи да крачи напред-назад.

— Вечеряхте ли вече, сър? — попита учтиво Джейми.

Конър му отвърна само с тихо изръмжаване.

— Предполагам, че пралея ви е присъствала? — добави прислужникът, въпреки че подозираше, че не Мод Макюън беше причината за лошото настроение на лорд Конър.

— Крайно време е тази жена да напусне този свят — каза троснато Конър.

— Да, сър. — Той се обърна да прибере ризите.

— Тя вече прекарва твърде много време с жена ми. Не трябваше да ги оставям насаме!

— От един дол дренки са — съгласи се прислужникът.

Конър изсумтя.

— На мен ми приличат повече на две диви котки. — Той влезе в дневната и си наля още уиски.

— Не знам какво да правя с нея! — възкликна Конър, когато се върна в спалнята. — Дали да я изпратя обратно? Дали да я задържа в Гленарис? Мисълта, че може би ще прекарам остатъка от живота си, живеейки с някаква умалена версия на Мод Макюън, е непоносима! По-скоро бих се обесил в кулата, отколкото да търпя някоя от тях около себе си.

— Да, сър — съгласи се прислужникът.

Лорд Конър очевидно беше много ядосан. Чашата за уиски едва не се разби, когато той я тръшна върху полицата на камината.

Джейми реши, че трябва да предотврати предстоящото избухване на господаря си.

— Сър...

— Какво? — изръмжа Конър и се обърна към него.

— Бих искал да... ъ-ъ-ъ... да ви дам един съвет.

Конър се отдръпна от камината с изражението на човек, който искаше да убие някого.

Джейми реши да спечели малко време докато затваряше гардероба и се оттегляше в дневната. На вратата той сметна, че се намира на безопасно разстояние от разгневения си господар, и се спря. След това се изкашля.

— Е? — тросна му се Конър.

Прислужникът си пое дълбоко дъх и заложи на карта цялата си вярна двадесет и три годишна служба, като изрече нещо, което мислеше отдавна.

— Мисля, че вече е време да пораснете, сър.

Конър се втренчи в него.

— Какво означава това, по дяволите?

— Онова, което си мислите, сър.

— Да те вземат дяволите!

— Мастър Конър, сър — продължи смело Джейми, без да показва колко беше развълнуван и уплашен. Но въпреки ужаса си, той все още си спомняше нещастното изражение на лицето на Джема Макюън и това му даваше кураж. — Откакто ви познавам, никога не съм казвал нищо за вашата... слабост към облозите.

— Да, и аз съм ти благодарен за това — тросна се нетърпеливо Конър. — Знам, че не го одобряваш.

— Нямах това предвид, сър.

Конър повдигна вежди.

— Така ли?

— Да, сър. Имах предвид... ъ-ъ-ъ... характера ви, сър. Една част от вас сякаш има нужда от постоянно стимулиране, от тръпката да си мерите изобретателността си с господата Спенсър и Слоун, но смея да твърдя, че напоследък братовчед ви, изглежда, е загубил желанието си за тези неща.

— Загубил е смелостта си, а не желанието си — подметна презрително Конър. — Ийчърн е страхливец.

— Може би мастър Ийчърн най-сетне е пораснал, сър — отбеляза прислужникът.

Конър се втренчи гневно в него.

— А аз не съм, така ли? Защото съм си все така безразсъден и безотговорен, колкото бях по време на бурната си младост, така ли? Стига си заеквал, човече, нали точно това искаш да ми кажеш?

Джейми кимна.

— А сега искаш от мен да порасна. Да стана отговорен, да бъда за пример, да приема факта, че съм женен и да се опитам да бъда щастлив.

— Струва ми се, че вече е крайно време да го направите, сър.

— Така ли? — Конър се обърна отново към прозореца. — В момента си имам много по-големи грижи от това как да се превърна от безразсъден младеж в почтен господин на средна възраст. Жена ми, изглежда, е решила да направи живота ми колкото се може по-нещастен.

Джейми измърмори нещо под носа си.

Конър се обърна рязко.

— Моля?

Джейми се размърда неловко. Рядко му се случваше да става обект на гнева на господаря си. Но лицето на Джема изплува отново пред погледа му.

— Казах, че човек едва ли може да я вини за това, сър.

Вероятно само уискито, което Конър беше изпил спаси живота на слугата. Господарят му беше обзет от внезапна апатия, обърна се отново към прозореца и широките му рамене се отпуснаха.

— Върви да си легнеш, Джейми — каза тихо той. — Денят беше тежък.

Дали имаше предвид пътуването от Единбург, или безмълвната война, която беше започнала между него и съпругата му още в мига, в който беше прекрачил прага на замъка? Джейми не беше сигурен, но все пак беше факт, че напоследък мастър Конър спеше твърде малко и понасяше твърде много удари от приятелите си, пралеля си и младата си съпруга.

Джейми си помисли, че Конър сам си беше виновен за неприятностите си, но не да продължи да се държи жестоко с него. Предаността му към лорд Конър беше непоклатима и прислужникът проявяваше голямо търпение и прощаваше всички обиди на господаря си, защото той вероятно беше по-близък на Конър от когото и да било друго. Той винаги бе знаел онова, което убягваше на Ийчърн, Мод и

всички останали членове на семейството — колко много бе страдал Конър след смъртта на майка си и колко жестоко и тиранично баща му се беше заел да го възпитава.

— Ще ви приготвя ваната, сър — каза тихо Джейми.

Конър кимна безмълвно. Джейми изглеждаше сломен както никога досега. Внезапно всичко му се изясни. По дяволите! Личният му прислужник беше влюбен в онази хитруша! Въпреки че това беше по-скоро пълно нещастие, отколкото любов.

— Предпочитам да не спя тук тази нощ — каза внезапно Конър и се обърна да огледа мрачния апартамент и огромното легло, което беше предназначено за двама души. — Пригответи старата ми стая.

— Но, сър! Сега вече сте женен и семейният апартамент...

— Повярвай ми — каза мрачно Конър, — бракът ми няма да трае дълго.

Той излезе от стаята, като затръшна вратата и остави прислужника си да зяпа с удивление след него.

В тъмния коридор Конър налетя на една прислужница, която се качваше по задните стълби. Тя беше някакво кльощаво момиче, което не беше виждал досега. Момичето носеше поднос и едва не го изпусна, когато Конър се появи внезапно пред нея.

— Какво е това? — попита той и посочи към подноса.

— М-мляко с вино з-за мадам Джема, милорд — заекна момичето.

— Къде го носиш?

— В С-синята стая, милорд. Г-господарката отиде д-да си легне.

Той се намръщи.

— Толкова рано?

— К-каза, че е у-уморена, милорд.

— Дай ми това.

Прислужницата го зяпна.

— М-милорд?

— Дай ми го. Аз ще ѝ го занеса.

— П-подноса ли, милорд?

— Да, по дяволите!

Пребледняло като платно, момичето се подчини и се затича надолу по стълбите.

Конър забрави веднага за нея и тръгна по коридора към Синята стая. Той почука на вратата.

— Влез, Фиона.

Конър отвори вратата и влезе. В камината гореше огън, а на нощната маса имаше само една свещ. Тежките кадифени завеси бяха спуснати и малката спалня изглеждаше по-топла и по-уютна от мрачния и огромен семеен апартамент.

Джема седеше пред нощната масичка и сваляше гребените от косата си.

Когато видя вдигнатите ѝ ръце и красивата, отметната назад глава, Конър застина на мястото си. Колко сладка и уязвима изглеждаше една жена, когато оставяше косата си да се спусне надолу по раменете ѝ, уязвима и невероятно чувствена.

— Донесе ли го? — попита тя, без да се обръща.

Гласът ѝ го върна към реалността. Конър остави подноса, скръсти ръце и се приближи към жена си.

— Трябва да си наемеш прислужница, която да върши това вместо теб.

Джема се обърна рязко, сепна се, но миг по-късно вирна брадичка и го погледна със зелените си очи. Конър се възхити на бързината, с която тя беше успяла да се овладее.

— Няма да остана тук достатъчно дълго, за да оправдая такъв разход — отвърна хладно тя.

Ръцете му натезаха върху гърдите му. Конър се радваше, че това сякаш го отдалечаваше от Джема.

— Така ли?

Джема се зае отново с тоалета си.

— Разбира се, не мога да си тръгна, преди времето да се оправи. Макнийл твърди, че това може да не стане чак до пролетта.

— Дотогава има няколко месеца — отбеляза Конър. — Може би трябва все пак да си наемеш прислужница.

Вниманието на Джема беше насочено към бледото отражение на лицето ѝ в огледалото.

— И кой ще ѝ плаща заплатата? Аз или ти?

— Имам достатъчно пари — отвърна рязко Конър.

— Знам това... вече.

— Тогава си наеми проклетата прислужница! — Той не бе искал да се ядосва: Бе искал само да прегърне Джема и да зарови лице във вдлъбнатината на красивия ѝ бял врат, да затвори очи и да забрави за умората си, за гордостта си... и за самотата си.

Тя вирна брадичката си още по-високо.

— В такъв случай ще се наложи да ми изпратиш някое момиче, когато се върнеш в Единбург. Съмнявам се дали някоя от жените в селото може да бъде прислужница на една дама.

— Какво те кара да мислиш, че ще се върна в Единбург?

Тя се обърна и го изгледа.

— А няма ли да го направиш?

Конър не беше имал намерение да напуска Гленарис, но не можеше да обърка разочарованието и изненадата, които бяха изписани на лицето ѝ. Очевидно тя искаше той да се махне колкото можеше по-скоро от Гленарис. Е, добре, той щеше да го направи! Проклет щеше да бъде, ако си изгубеше времето, като я помолеше да му прости и да се опита да възстанови страстта и щастието — да, щастието — което бяха изпитали за толкова кратко време в колибата на стария Фъргюс Добсън! Не че той беше имал намерение да го прави!

— Можеш да ми кажеш какви са изискванията ти утре сутринта, преди да тръгна — каза сухо той.

Очите ѝ се разшириха.

— Утре ли? Но ти току-що пристигна!

— Голяма грешка от моя страна. Вие с Мод се справяте доста добре и без мен.

— Но... но ти сигурно искаш да си починеш малко. Не можеш просто така да тръг...

Той я прекъсна с груб смях.

— Не бих казал, че напоследък Гленарис може да се нарече спокойно място, мадам. Ще се чувствам по-добре в Единбург, където е по-вероятно да намеря тишина и спокойствие. Ще тръгна рано сутринта, така че не нарушавайте съня си заради мен. Лека нощ, мадам.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Отблъснат! Конър едва се въздържаше да не избухне, докато вървеше обратно към стаята си. Беше получил шамар в лицето и от кого? От онова кльошаво момиченце с огромни като на бухал очи! О, той вече започваше да разбира какво щеше да бъде необходимо, за да получи прошка от Джема — пълзене в калта, молби и може би дори самобичуване!

Е, той нямаше намерение да прави това! Нямаше да падне на колене пред тази горда малка вещица и да я моли за прошка! Да, той се беше възползвал от нея, без да се замисли, беше се държал грубо и непоносимо, но нали най-накрая беше поправил грешката си? В крайна сметка, нали само заради нея беше предложил да бъде отменен облогът. Какво беше виновен той, че Кинг беше отказал?

Някакво слабо гласче в дълбините на съзнанието му възрази, че Джема не знаеше за това, но Конър не му обърна внимание. Беше твърде ядосан, за да се вслушва в такива мисли.

Значи Джейми го смяташе за безотговорно хлапе, а? Ами Джема? Не беше ли детинско това, че тя се държеше с него, сякаш не беше нищо повече, освен кал върху ботушите ѝ?

„Напълно си го заслужаваше“ — прошепна отново слабото гласче, но тази забележка само го ядоса още повече.

Той си помисли, че трябва да се махне от замъка преди разсъмване. Проклет щеше да бъде, ако останеше още един ден под един покрив с тази дяволска жена! А студът и снегът можеха да вървят по дяволите. Конър щеше да премине планинските проходи, дори ако това беше последното нещо, което щеше да направи в живота си.

Като се имаше предвид в какво състояние бяха планинските пътища по това време на годината, най-вероятно това наистина щеше да бъде последното нещо, което щеше да направи в живота си.

Което сигурно щеше да зарадва Джема.

Обзет от ярост, Конър отхвърли тази мисъл.

Вече се беше съмнало, когато Конър беше събуден от врява в двора.

Той отиде до прозореца. Главата го болеше от умора и от изпитото уиски. Дворът беше пълен с хора, някои на коне, други в теглени от понита каруци, а трети пеш. Въпреки студа мъжете бяха в полички, а жените бяха увити в шалове с шарките на клана Макюън.

— Какво търсят тук, дявол да ги вземе? — изруга той на висок глас, въпреки че му беше напълно ясно. Непоносимата му пралея беше събрала целия клан, като беше изпратила писма до Инвернес, Абърдийн и дори Глазгоу и Пърт, съобщавайки на всички как Конър се беше оженил. И ето че те бяха тук, събрани в двора на замъка му, беше им студено и сигурно бяха твърде раздразнени, за да приемат добре Джема.

Конър се облече трескаво и когато влезе в голямата зала на замъка и ги чу да изразяват недоволството си, осъзна, че не беше сгрешил. Те вдигаха такъв шум, че можеха да събудят дори мъртвец. Когато стигна до площадката на стълбището и погледна надолу, Конър видя, че те бяха внесли в дома му истинска река от кален, топящ се сняг.

— Ето го! — извика един мъж от Пърт, когато забеляза Конър на площадката.

Насъбралите се го посрещнаха с хор от оплаквания, повечето от които бяха насочени към това, че беше забравил за изполичарите, поради което роднините му бяха прекарали една ужасна нощ, тъй като снегът ги беше принудил да потърсят подслон в малките колиби. Единствените хора, които показаха някакъв признак, че се радваха да го видят, бяха братовчед му Ийчърн и полуглухият му чичо Леополд, чиято майка беше германка и през целия си живот бе отблъсквана от клана, защото беше чужденка.

Конър предполагаше, че точно това подозрение към чужденците беше накарало роднините му да се отзоват на поканата на Мод, след като бяха научили, че се беше оженил за англичанка.

И ето, че те се бяха появили най-неочаквано в замъка му. Конър погледна с отвращение към тълпата в голямата зала. Цялата зала вече беше в боклуци. Едно от червендалестите хлапета на братовчедката Маргрет Макюън си издухваше носа в един от гоблените на стената.

Руан Макюън, който въпреки мъжественото си име беше женствен на вид, беше довел със себе си джавкаците си шпаньоли, които в момента се облекчаваха върху една рицарска броня в ъгъла. Къде беше Поп, когато човек имаше нужда от него?

Господи, някой — Конър не можеше да види кой — повръщаше в камината.

Това преля чашата на търпението му. Не само че сега щеше да му се наложи да остане в Гленарис още един ден заедно с непокорната си съпруга, но и цялото му проклето семейство се беше домъкнало в замъка му, за да я оглежда!

Докато слизаше по стълбите, му се прииска да беше направил нещо по-лошо на Кинг Спенсър, вместо само да му счупи носа.

— Джема! Джема, момиче!

Развълнуваният глас на Мод беше придружен от чукането на бастуна ѝ по вратата.

Джема се прозина и стана от леглото, за да отвори вратата. Когато вратата се отвори, тя дочу някакъв шум, който се носеше откъм голямата зала, която се намираще на долния етаж в срещуположното крило на замъка.

— Какво става? — попита тя, докато отстъпваше, за да пусне Мод да влезе.

Старицата определено изглеждаше победоносно.

— Кланът е тук!

— Кой?

— Кланът, момиче! Семейството на Конър!

— Мислех, че ми беше казала, че той няма семейство. Че родителите му са мъртви и...

— О, да, родителите му са мъртви — прекъсна я весело Мод. — Тук са останалите му роднини. Кланът, момиче, кланът!

Какво беше клан? О, да, разбира се? Всички, които имаха някаква роднинска връзка с Конър, независимо колко далечна беше тя, или пък носеха името Макюън, или пък се бяха заклели във вярност на главатаря на клана.

И Мод казваше, че сега всички те бяха тук? В Гленарис?

Джема преглътна с усилие.

— Колко са?

— Тридесет, може би повече.

— Тридесет? Но какво искат, за бога? Защо са решили да... — Тя млъкна и присви вежди. — Ти си ги повикала, нали, Мод? Затова изглеждаш толкова самодоволна, нали? Макар да си знаела, че Конър ще побеснее!

— Хе-хе!

— Но защо? Защо си ги поканила тук?

— Защото е крайно време да се срещнат със съпругата на главатаря си, момиче. Време е Конър да признае, че има съпруга. Срамота е, че се държи така с теб.

И Мод си мислеше, че така щеше да накара Конър да промени мнението си за брака си с нея? Като събереше целият му род, въпреки че Конър не обичаше роднините си? По-скоро щеше да стане точно обратното — той щеше да побеснее от това нашествие и щеше да реши, че Джема е отговорна за него!

„И какво трябва да направя? — питаше се тя. — Да се усмихвам, да правя реверанси и да се държа като срамежлива млада съпруга, след като Ийчърн вече сигурно е разказал на всички, че Конър се е оженил за мен заради някакъв облог?“

Тази мисъл беше непоносима. И унижителна. Джема нямаше да позволи на Конър да я посрами или унижи отново.

— Ще трябва да ги нахраниш, момиче — казваше Мод.

Тя вдигна глава.

— Какво?

— Да ги нахраниш. Те сигурно са гладни след дългото пътуване, да не говорим за това, че са били принудени да прекарат нощта в колибите в селото. Няма нищо по-важно за един Макюън от храната.

— О, знам прекрасно това — съгласи се Джема, повече замислена, отколкото раздражена. Внезапно тя вдигна глава и изправи рамене. — Много добре, лельо Мод. Ще ги нахраня. Ще им приготвя закуска, която дълго ще помнят.

Мод изглеждаше доволна.

— Аз ще тръгвам.

— Закуската е след два часа — извика Джема след отдалечаващата се старица.

През следващите два часа в замъка Гленарис цареше пълен хаос. Тъй като Конър рядко даваше приеми, малкото му слуги не бяха подготвени за такова нашествие от гладни посетители. Наложиха се да бъдат отворени и почистени отдавна неизползвани стаи за гости, да бъдат запалени огньовете и да бъдат разопаковани багажите на гостите. Горката Фиона беше принудена да слиза и да се качва по стълбите с кофи гореща вода, докато в кухнята госпожа Съткиф приготвяше закуска за тридесет души.

Неудобството не беше спестено и на Конър. Всеки член на семейството желаше да се срещне с него: Руан Макюън — за да му поиска заем, Ангъс Макюън — за да обсъди някаква смехотворна идея за общ бизнес, Макюън от Инвернес — за да му трият сол на главата заради състоянието на земите му — нищо че техните също не бяха в по-добро състояние и всички искаха да изразят възмущението си от тайната му сватба и да го укорят, че се беше оженил за англичанка.

— Сега вече си спомних защо никога не ги каня тук — изръмжа той на Джейми, когато най-сетне успя да се скрие в стаята си, за да се обръсне преди закуска.

— Те са любопитни да видят мадам Джема, сър.

— Любопитни ли? По-скоро са побеснели. Никой не пътува чак от Инвернес, че и от по-далеч, само за да изрази почитанията си на нечия млада съпруга. Между другото, къде е тя?

Джейми поклати глава.

— В стаята си, струва ми се. Госпожа Съткиф каза, че нямало да се появи преди закуска.

— Обзалагам се, че се крие — каза мрачно Конър.

— Да не би да я обвинявате за това, сър? — попита тихо прислужникът.

Конър не му отговори веднага. Той знаеше прекрасно, че следващият един час щеше да бъде дяволски неприятен за Джема. Искаше му се да имаше начин да ѝ спести неприятностите от представянето ѝ пред роднините му, но не можеше да направи нищо. Мод беше планирала всичко с такова лукавство, че вече нямаше как да се измъкне. За съжаление, от всичко това щеше да страда само Джема.

— Държах се зле с нея, нали? — попита тихо той.

Преди Джейми да успее да му отвърне, шумът в голямата зала се усили значително. Конър чу как гостите му започнаха да излизат от стаите си в коридора.

— Къде ми е сакото? — изръмжа той.

— Веднага ще ви го донеса, сър.

Конър слезе по стълбите, като се опитваше да си спомни кога за последен път в голямата зала беше провеждан такъв импровизиран банкет. Дългата маса беше наредена като за официален случай. От всички краища на източното крило бяха донесени столове, а някой беше извадил и красивите порцеланови съдове от Лимож. Сребърните прибори бяха полирани, а чашите блестяха от чистота. Кеир Макнийл беше облякъл копиринена жилетка за ролята си на майордом, а прислужниците, които щяха да сервират храната, имаха колосани престилки и чисти бонета. Конър нямаше никаква представа откъде ги бяха измъкнали.

Личеше си, че гостите му са нетърпеливи. Засега никой от тях не беше виждал Джема и за Конър беше очевидно, че тя възнамеряваше да се появи тържествено пред цялото му семейство, вместо да посреща роднините му застанала до Конър в подножието на стълбите, както изискваше традицията. Той знаеше, че роднините му обичаха хубавите спектакли, което си личеше от начина, по който се бяха струпали в подножието на стълбището.

Конър мина между тях, като правеше всичко възможно да се държи любезно. Въпреки че семейството му винаги го беше дразнило, днес той се мъчеше да накара всички да се почувстват добре дошли, за да приемат по-добре Джема. Независимо колко лоши бяха отношенията между него и съпругата му, той нямаше намерение да стои и да гледа как вълците я изяждат.

От друга страна, Джема беше в състояние сама да се грижи за себе си.

Дали?

Конър си представи опънатото ѝ, изморено лице, както го беше видял миналата вечер, и внезапно осъзна, че тя най-вероятно не беше в състояние да се изправи пред тази тълпа. Какво му ставаше? Защо не беше отишъл в стаята ѝ в мига, в който беше разбрал, че роднините му бяха дошли в замъка, за да ѝ даде рамо и да я увери, че ще бъде до нея?

Конър стисна устни. Никога през целия си живот не се беше плашил от нещо — нито от дуели и юмручни боеве, нито от заплахи на раздразнени съпрузи или отхвърлени любовници, нито от възможността да влезе в затвора, пред която също се беше изправял един-два пъти. Защо тогава големите зелени очи на едно малко, тъжно лице го разстройваха толкова силно?

„Защото я обичаш, глупак такъв.“

Внезапно той застина на мястото си. Смехът край него сякаш изчезна и беше заменен от биенето на сърцето му. Лицата около него се сляха в едно сладко, красиво лице, чиито очи някога бяха гледали неговите с чувства, които го бяха разтърсили до дъното на душата му.

Откога беше влюбен в Джема и отказваше да си го признае?

Но това вече нямаше значение.

Факт беше, че Конър беше разбил носа на Кинг без никаква причина.

Той си пое дълбоко дъх. Сърцето му се блъскаше в гърдите. Ама че неподходящ момент беше избрал за осъзнаването на чувствата си. Защо не си беше признал още когато Кинг го беше обвинил, че е влюбен в Джема, вместо да се ядосва на едно такова предположение?

И какво щеше да прави сега, когато вече беше осъзнал чувствата си? Всеки миг тя щеше да се появи на стълбите и тогава Конър нямаше да бъде в състояние да прикрие чувствата си и да им попречи да се изпишат на лицето му. Господи, не му се искаше да се издаде пред всички тези зяпачи!

Той си наложи да се овладее.

Докато се обръщаше да прокара трепереща ръка по очите си, той осъзна, че разговорите край него заглъхваха и хората се обръщаха един по един към стълбите. Внезапно настъпи гробна тишина.

Конър се обърна към стълбите и усети как светът се срива около него.

— О, господи...

Той не знаеше дали това беше неговият глас или удивените възклицания на гостите. Това нямаше значение. Единственото, което Конър знаеше със сигурност, беше, че му се искаше земята да се разтвори, за да го погълне.

Джема беше застанала на малката площадка по средата на стълбището. Тя беше облечена в наметало на клана Макюън, чийто

тъмен цвят подчертаваше зелените ѝ очи. Гънките на наметалото се спускаха предизвикателно по стройното ѝ тяло... но с това свършваше всякакъв намек за красота.

Тя изглеждаше, сякаш току-що беше изпъзляла от някаква канавка. Джема се беше постарала да имитира вида на Конър, когато го беше срещнала за първи път. Ръцете и лицето ѝ бяха покрити с мръсотия, красивите ѝ къдрици бяха мазни и стърчаха като тръни по главата ѝ. Наметалото вонеше на конски тор.

Джема се усмихна на гостите, при което Конър видя, че ѝ липсваше един преден зъб. Когато забеляза Конър, тя му се ухили и му помахна с ръка, след което подръпна грубо някаква част от бельото си и тръгна надолу по стълбите към съпруга си.

Мод спаси положението, като плесна с ръце, за да привлече вниманието на всички, и ги поведе енергично към масата. Докато гостите сядаха по местата си, никой не посмя да погледне към Джема. В голямата зала на Гленарис беше абсолютно тихо. Мод даде знак на Макнийл да започне да сервира храната.

С пребледняло лице Макнийл помогна на Джема да седне на стола си и тя се настани с величието на кралица. Докато всички я гледаха, тя бръкна в гънките на наметалото си и извади кученцето си, след което го сложи на масата и му даде да пие вода от кристалната ѝ чаша.

Конър загуби ума и дума.

Това беше грубо нарушение на етикета. Въпреки че по-голямата част от роднините му имаха кучета и ги хранеха с останките от масата, те никога не им позволяваха да се докосват до приборите.

Конър забеляза как гостите му започнаха да се споглеждат.

Джема се усмихна и погали кучето си по ушите.

— Добре дошли в Гленарис — каза весело тя. — Сигурна съм, че Конър вече ви е казал коя съм и как се е оженил за мен. Уверена съм, всички смятате, че трябва да е полудял, щом като е избрал мен. И знаете ли какво? Аз съм напълно съгласна с вас. — И тя започна да се смее, при което отново показа липсващия си преден зъб. Сега Конър успя да види, че тя беше постигнала този ефект като беше боядисала един от зъбите си в черно. — От друга страна, облогът си е облог, а всички ние знаем, че Конър е джентълмен, който си държи на думата, нали?

Закуската се оказа кошмарна за Конър. Джема се хранеше с пръсти, като мляскаше доволно и се оригваше високо. В един момент тя изплю на пода парчето месо, което дъвчеше, за да го даде на Поп, при което пралея му Шарлот от Фийфман трябваше да бъде изведена навън, за да не припадне.

Разговорът беше напрегнат. Никой не можеше да изрече и една дума, без да бъде прекъснат от Джема. Забележките ѝ бяха груби и безчувствени, изпъстрени с думи, които можеха да накарат и най-бедния от клана да се изчерви от срам.

Единственият човек, който се забавляваше добре, беше Мод Макюън.

През цялото време Конър седеше безмълвно, като избягваше да среща погледите на гостите си. Лицето и тялото му бяха толкова вцепенени, че можеше да бъде взет за статуя.

Едва в края на закуската, когато половината от присъстващите вече се бяха оттеглили по стаите си, Конър бутна стола си назад и се изправи. Всички, освен Джема, обърнаха очи към него. Той изправи рамене и огледа спокойно хората около масата.

— Надявам се да ме извините до обяд. Имам работа.

Отвърна му хор от облекчени гласове. За първи път през живота си Конър беше успял да спечели съчувствието на близките си. Той си пое дълбоко дъх и остави погледа си да се спре върху Джема.

— Приятен ден, мадам — добави Конър, обърна се и излезе от трапезарията.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Дългите, тихи коридори на Гленарис никога не се бяха стрували толкова празни на Конър. Той вървеше бързо към спалнята си и обмисляше онова, което се беше случило днес.

Значи така се бе чувствала Джема, когато я беше придружил в дома на Арчибалд Беърд и се беше хранил като варварин в нейно присъствие. Такова беше унижението, на което я беше подложил, толкова непоносим беше срамът, който караше стомаха му да се преобръща и пулса му да се ускорява.

Едва сега Конър разбираше отвращението, което тя беше изпитвала, докато го беше гледала как се оригва, плюе и мляска по време на ядене. Едва сега той разбираше нейната безпомощност и болката ѝ. За първи път му се случваше да бъде поставен на мястото на някоя от жертвите на своите облози. Ефектът беше опустошителен и той се чувстваше още по-зле, като знаеше, че тъкмо Джема му беше причинила всичко това.

Джейми го чакаше в дневната на личния му апартамент. Тежките завеси бяха дръпнати встрани от прозорците и лъчите на студено слънце осветяваха стаята.

Конър надникна навън и се вгледа в покритите със сняг планини, за да прецени какво щеше да бъде времето. Джейми стоеше безмълвен в сенките. Слугата му също беше станал свидетел на отмъщението на Джема тази сутрин.

— Събери ми багажа — нареди Конър най-накрая.

— Сър?

— Тръгваме незабавно за Единбург.

— За Единбург?

— Да. Не ме гледай така, човече! Събери ми багажа!

— Но... но планинските проходи сигурно са затрупани от метър и половина сняг! Сър, вие сигурно не очаквате да...

— Напротив. Стига си ме гледал толкова изненадано. Още миналата вечер ти казах, че заминаваме днес.

— Да, но това беше преди... мислех, че...

— Няма ли най-сетне да спреш да мънкаш!

— Извинете, сър, но мисълта да умра някъде там не ми е много приятна — отвърна обидено Джейми.

— Не се тревожи за това. Този път ще планираме пътуването си по различен начин. — Конър беше започнал да говори тихо и монотонно. Той свали официалната дреха, която беше облякъл за представянето на Джема пред семейството си. — Ще се движим само по онези пътеки, които със сигурност ще ни отведат до хан, в който да пренощуваме. Това сигурно ще ни забави малко, но аз имам намерение да стигна до Единбург.

— Разбира се, сър — отвърна Джейми, въпреки че не изглеждаше напълно убеден. — Мога ли да попитам, сър, каква е причината за това неочаквано пътуване? Мислех, че след като семейството ви е тук...

— Не, не можеш.

— Знам, че мадам Джема ви унижи...

Конър се обърна и погледна втренчено и сурово прислужника си. Джейми отмести поглед встрани. След това сложи куфара на господаря си на леглото и започна да събира багажа му.

— Като си помисля — каза внезапно Конър, — може би ще бъде по-добре да останеш тук. Кой е в конюшната по това време на годината?

Джейми се замисли за кратко.

— Съдърланд и две от момчетата на Макензи.

— На колко са години?

— Не съм сигурен, сър. Мога да попитам Кеир Макнийл.

— Направи го. След това ми изпрати най-големия. Каж ми, че ще ме придружи до Единбург.

— Ами аз, сър?

— Ти ще останеш тук и ще се погрижиш да ме отървеш от роднините ми. И за бога, дръж ги настрани от жена ми!

— Разбира се, сър.

Когато багажът му беше събран, а конете оседлани, Конър отиде в Синята стая, за да се сбогува с Джема. Въпреки съветите на здравия

си разум той искаше да я види за последен път и я намери в стаята ѝ, след като току-що се беше изкъпала. Помагаше ѝ малката Фиона, която го погледна само веднъж и мигновено избяга от стаята, без да чака да бъде освободена.

Джема беше седнала до огъня и сушеше мократа си коса. Стана и се обърна с лице към него, като се уви плътно в пеньоара си.

Докато я гледаше, Конър се изруга мислено. Защо не беше останала облечена във вонящото си наметало? Той си бе мислил, че сбогуването с нея нямаше да бъде трудно. И отново беше сгрешил — както винаги! Тя изглеждаше очарователно в сапфирено зеления си пеньоар, докато косата ѝ съхнеше бавно около красивото ѝ лице.

Искаше му се да можеше да се отдалечи напълно от тази красива жена. Искаше му се да не усещаше толкова осезателно, че беше влюбен в нея. Но най-много от всичко му се искаше да можеше да върне назад времето и двамата отново да се озовяха в уютната си колиба и той все още да не знаеше какво точно ѝ беше причинил.

Осъзнаването на всичко това го караше да се махне от замъка. Не защото — както смяташе Джейми — не можеше да понесе унижението, на което го беше подложила Джема днес пред всичките му роднини. Конър никога не се беше интересувал от мнението на роднините си. Всъщност, някаква перверзна част от него дори се радваше на начина, по който Джема се беше справила с гостите си. Така им се падаше, щом бяха дошли неканени в Гленарис!

Не, той напускаше Гленарис единствено и само заради нея. Единствено и само защото днес за първи път бе усетил болката, която ѝ беше причинил и бе осъзнал, че няма никакъв начин да ѝ се извини за това. Раните, които ѝ беше нанесъл, бяха твърде дълбоки, за да зараснат.

Въпреки че тя може би беше започнала да го обича малко — или той поне така се надяваше — по време на онази щастлива есен в колибата, Конър знаеше, че тя никога нямаше да му прости предателството. Нямаше смисъл да остава тук. Трябваше да я освободи и да се надява, че някой ден тя нямаше да го мрази толкова силно.

О, господи, колко му беше трудно да се придържа към убежденията си, докато я гледаше как стои срещу него и слънцето зад нея огрява тялото ѝ. Златисторусата ѝ коса стоеше като ореол около

главата ѝ, а очите ѝ, толкова зелени и големи, сякаш стигаха до дъното на душата му.

— Тръгвам — каза внезапно той.

— Така ли? И къде отиваш?

Тонът ѝ беше толкова хладен и безразличен, като на старата Джема, която винаги го беше презирала.

— В Единбург.

Тя се стресна.

— Не говориш сериозно! Никога няма да успееш да минеш през проходите! Снегът.

— Повярвай ми, имам намерение да ги премина — прекъсна я Конър. Изражението му беше студено, докато повдигаше глава да я погледне. — А сега дори повече от всякога.

„Направо изгаря от нетърпение да се отдалечи от мен“ — помисли си тя. Значи беше успяла. Беше го прогонила.

— Е — каза Джема безгрижно, — щом наистина трябва да заминеш...

— Да, трябва — побърза да я увери той.

Нито един от тях не каза нищо, докато двамата отбягваха да се гледат в очите. След малко погледите им се срещнаха, отместиха се и отново се срещнаха.

„Сигурно съм откачила, щом го унижих по такъв начин“ — помисли си Джема. Тогава решението ѝ да се облече като просякиня ѝ се бе струвало гениална идея, начин, по който щеше да си го върне на Конър за всичко, което неговото безразличие я беше принудило да изтърпи. Но това не се беше случило. Победата ѝ беше започнала да ѝ се струва горчива в мига, в който бе забелязала изражението му, когато бе тръгнала надолу по стълбите с вонящите си дрехи и липсващия преден зъб.

В този миг тя беше разбрала, че нямаше да си достави радост, като му причини болка и го засрами пред цялото му семейство, като стъпче гордостта му, която някога я беше гневела толкова силно, че често си беше мечтала как ще го убие. Унижението му беше толкова голямо, че той рискуваше живота си в заснежените планини, за да се отдалечи от Джема. Любовта, която може би беше изпитвал към нея по време на малкото им щастливи дни в колибата вече беше изчезнала

завинаги. Джема подозираше, че никога вече нямаше да успее да я почувства отново. Погледът ѝ срещна неговия за пореден път.

Искаше ѝ се да му каже колко много съжалява, но гордостта, страхът ѝ и самотните години на детството ѝ я караха да мълчи.

Изминаха няколко ужасни минути. Някъде долу се чуваха слабите гласове на гостите в голямата зала. Някаква жена спореше с Кеир Макнийл за липсата на слуги в замъка.

Конър направи гримаса и погледна жена си.

— Оставям прислужника си тук. Той може би изглежда безопасен, но мога да те уверя, че скоро ще ги разкара оттук. Докато ме няма, можете да се отнасяте за всичко към него, мадам. Обещавам, че може да му се има доверие.

— Значи наистина тръгваш. — Това не беше въпрос, а по-скоро приемане на истината.

Конър се обърна и започна да оправя маншетите си.

— Да. Тук ще ти бъде доста удобно до пролетта. Както казах, ако имаш нужда от нещо, обръщай се към Джейми.

Тя не каза нищо, докато Конър вървеше към вратата. На прага той се спря и се обърна да я погледне. Джема стоеше хванала гърлото си с ръце и устните ѝ трепереха.

— При тези обстоятелства — добави хладно Конър, — ми се струва, че е по-добре, дето загуби детето ни.

Конър се обърна бързо и тя се сви, сякаш я беше ударил. Вратата на спалнята изскърца силно, докато се затваряше след него.

Сега на Конър му оставаше само да слезе по задните стълби до склада, където Джейми вече го очакваше с палтото и ръкавиците му. Конър излезе навън и даде знак на Берти Макензи да доведе коня му. След малко двамата с момчето вече излизаха през широко отворената врата на замъка, последвани от товарното си пони.

За щастие, времето се оказа хубаво. Бяха задухали южни ветрове, поради които валеше повече дъжд, отколкото сняг. Въпреки че дъждът беше превърнал пътищата в тресавища от лепкава кал, не беше студено, така че Конър и Берти стигнаха в Единбург без особени проблеми.

Конър остана там в продължение на два месеца. Той запълваше времето си с грижи за занемареното си домакинство, работа във фирмата и складовете си, въпреки че с настъпването на зимата те нямаха вече толкова много работа, тъй като корабите му бяха принудени да стоят в замръзналото пристанище.

Конър откриваше, че му остава все повече и повече свободно време, а това беше непоносимо. Преди да напусне Гленарис, той беше наредил на Джейми да го осведомява редовно за съпругата му, но не беше получил нито едно писмо от прислужника си. Така Конър нямаше никаква представа дали Джейми беше успял да изгони роднините му от замъка и дали Джема беше успяла да им изиграе още някоя лоша шега. Конър беше станал раздражителен, не можеше да спи, пиеше повече, отколкото трябваше и обикаляше из града като затворен в клетка тигър.

Наближаваше Коледа, когато най-накрая той получи дългоочакваното писмо от Джейми. Той нямаше представа през колко много ръце беше минало то, преди да достигне до него, нито пък как изобщо беше пристигнало. Пък и това не го интересуваше. Единственото нещо, което имаше значение, беше, че най-после беше получил някакви новини и че печатът на писмото не беше счупен.

Докато измръзналият пратеник се топлеше край огъня, Конър влезе в кабинета си и затвори вратата зад себе си. Вътре беше мрачно и му се наложи да запали свещите, преди да отвори писмото.

Джейми пишеше грозно, а на места мастилото се беше размазало от дъжда или снега. Въпреки това Конър успя да го прочете. В Гленарис всичко беше относително спокойно. Семейството му не се споменаваше, така че той предположи, че кланът вече се беше изнесъл и че новината за това вероятно беше написана в предишното писмо, което се беше изгубило.

Джейми пишеше, че Джема беше добре. Тя била прекарала последните няколко дни на легло с лека настинка, но вече била достатъчно добре, за да започне планирането на доста амбициозен банкет в деня на свети Стефан, на който била поканила всички слуги в замъка. Тя била решила да спази древната традиция в Гленарис на този празник да бъдат поканени всички изполичари на Конър.

— Мили боже! — избухна той. Да не би Джема да беше полудяла? Той продължи да чете с удивление.

Джейми не споменаваше какво мислеше за това, нито какво мислеха останалите членове на домакинството. Прислужникът беше твърде възпитан, за да си позволява да излага собственото си мнение в писмо до господаря си, но на Конър му се стори, че долови нотка на отчаяние в думите на Джейми, че „както изглежда, всички поканени възнамеряват да присъстват. Мадам Джема е решена да не се скъпи, за да осигури един пищен спектакъл за всички.“

Кое то беше достатъчно да го накара да избухне. Откакто майка му беше починала, в Гленарис не се беше провеждал банкет за наемателите в деня на свети Стефан, който — ако не го лъжеше паметта — се падаше на двадесет и осми декември.

В съзнанието му изплуваха отдавна забравени спомени за бедно облечени деца, струпани в голямата зала. Конър видя родителите на децата, техните баби, дядовци, чичовци и лели да се блъскат и да се молят да получат храна, като същевременно извиваха вратове, за да хвърлят по един поглед на красивата съпруга на леърда, която винаги се появяваше тържествено на стълбите, след което слизаше в залата да раздаде подаръци и сладкиши на гостите си.

Тържествено появяване.

Конър застина на мястото си и гневът му отстъпи пред абсолютната увереност. Колко добре си спомняше последния път, когато Джема се бе появила тържествено на стълбите, които водеха към голямата зала, за да му натрие носа — нещо, което семейството му щеше да обсъжда в продължение на години.

За него нямаше никакво съмнение, че тя възнамеряваше да направи същото и с неговите изполичари. Тъй като никой от тях, освен Майри и Кълъм Коуан, не я бе виждал преди, Конър можеше да си представи с какво нетърпение те щяха да се завтекат към Гленарис с надеждата да зърнат англичанката, за която се беше оженил техният леърд.

А Джема щеше да бъде готова да ги посрещне! Конър не се съмняваше, че тя отново щеше да обиди семейните му цветове, като нацапа наметалото си с тор, и щеше да покаже на наемателите му колко беше красива жената на техния леърд, като си боядиса зъбите в черно и посипе главата си с пръст. Мисълта, че може да бъде унижен пред изполичарите си, беше още по-възмутителна и непоносима! Господи! Той не можеше да понесе, че ще бъде емоционално

кастриран пред очите на мъже, жени и деца, които бяха обработвали земите на Макюън в продължение на векове.

Не му трябваше друга причина да забрави за дългата си летаргия. Гневът и раздражението, които се беше опитвал да укроти с алкохол и усилена работа, откакто беше дошъл в Единбург, излязоха внезапно на повърхността. Нямахше да позволи на Джема да направи това! По-скоро щеше да я окове и захвърли в тъмницата, където щеше да я остави да прекара остатъка от живота си!

— Томас! — изрева той и за малко не изкърти вратата, когато излетя навън да повика сегашния си прислужник. — Томас! Размърдай си кльошавия задник!

Откъм кухнята се появи един възрастен мъж, който приличаше на подплашен плъх.

— М-милорд? — заекна той.

— Събери ми багажа! — изкрещя Конър. — И изпрати да повикат Бerti Макензи. Тръгваме за Гленарис на разсъмване.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Джема се събуди от звука на вода, която капеше от стряхата. Тя застана пред прозореца, надигна се на пръсти и видя, че ледените висулки, които бяха увиснали от ръба на покрива, бяха започнали да се топят. Потокът, който течеше под стените на замъка, беше повишил значително нивото си.

Тя плесна радостно с ръце и започна да се облича бързо. От доста дни Джема чакаше снегът да започне да се топи, въпреки че ѝ беше неудобно да си признае, че го правеше само защото беше предсказано от Рула Минка, бабата на Фиона, която беше от цигански произход, Фиона беше настояла, че предсказанията на баба ѝ винаги се сбъдвали.

Освен това Фиона бе казала на Джема, че повечето от изполичарите в Гленарис се страхували от старата вещица и дори самата Фиона говореше със страхопочитание за нея. Джема обаче веднага беше харесала старицата, когато един ден бе отишла с Фиона до отдалечената планина, където живееше Минка заедно с едно рошаво овчарско куче на име Григори. Поп и Григори бързо се бяха сприятелили и Джема и Минка се бяха смели много, докато ги бяха наблюдавали как се гонят из снега.

По време на това посещение разговорът се беше насочил към времето и старицата беше предсказала, че малко преди Коледа ще се затопли.

— Снегът ще се стопи — беше предрекла тя — и водата в реките ще се надигне. Пътищата ще бъдат проходими, но само за кратко. Добре сте избрали времето за празненството.

— Откъде знаеш, че съм планирала празненство? — беше попитала с изненада Джема.

— Баба може да вижда в бъдещето — беше казала Фиона, докато бе слагала чая върху огъня.

Джема не беше успяла да прикрие недоверието си и Минка се беше усмихнала, когато беше забелязала това.

— Аз не чета чаени листа, както правят циганките, детето ми. Нито пък имам кристална топка. Не гледам линиите на ръцете, за да предсказвам щастие или мъка.

— Тогава как го правиш?

— Ела насам, дете.

Джема се беше настанила на малкото столче в краката на Минка. Минка, която беше също толкова съсухрена колкото и Мод Макюън, се беше навела напред и бе взела лицето на Джема в ръце. Сбръчканите ѝ старчески пръсти се бяха сторили удивително силни на Джема. Минка беше погледнала тържествено в очите на Джема и бе казала:

— Често бъдещето ни е изписано в сърцата ни и всеки може да го види, но много малко са тези, които знаят как.

— Можем ли да видим нещо в сърцето на мадам Джема, бабо? — беше попитала Фиона и бе застанала до баба си.

— Тъга — беше отвърнала Минка. — И празнота.

Джема бе усетила как бузите ѝ пламват и едва се беше сдържала да не се отдръпне.

— Има една стара история, която се предава от поколения сред моя народ — бе продължила Минка. — Това е една приказка, която ти може би също си чувала. В нея се разказва за една красива принцеса. Тя обещава всичко, което ѝ е най-скъпо, на една грозна зелена жаба.

Фиона се беше разкискала.

— На жаба ли, бабо?

Но Минка не ѝ беше обърнала никакво внимание.

— Лошата магия се вдига, когато принцесата целува жабата.

— И жабата се превръща в красив принц и двамата заживели щастливо след това — се беше намесила нетърпеливо Джема. — Да, знам тази приказка. — Колко жалко, че за нея краят не беше толкова щастлив. Тя беше целунала своята жаба и беше открила, че тя наистина е един красив принц, който обаче беше все така грозен по душа, колкото някога бе изглеждал на външен вид.

Толкова за предсказването на бъдещето! Минка беше успяла само да разгадае миналото на Джема.

— Все още има време — бе настояла циганката, но Джема не бе искала да слуша повече. Не беше искала да се разплаче пред Фиона само защото бабата на момичето ѝ беше припомнила някаква глупава детска приказка.

— За това затопляне... — беше започнала тя, отдръпвайки се бавно от старицата. — Казваш, че снегът ще се стопи достатъчно, за да направи пътищата проходими?

Минка бе затворила очи и бе оставила ръцете си да паднат в скута ѝ. След това бе кимнала.

Джема се беше зарадвала на тази новина, защото се беше надявала, че времето може да се затопли. Откакто Конър беше заминал, обитателите на Гленарис не бяха имали възможност да излязат навън поради студения вятър и високите преспи. Дори краткият преход до колибата на Минка ѝ беше отнел повече от два часа газене из дълбокия до кръста сняг.

— Бабо, знаеш ли защо мадам Джема иска снегът да се стопи? — беше попитала Фиона.

Минка бе отворила очи и се беше усмихнала на внучката си.

— Защо ти не ми кажеш?

— За да могат слугите да отсекаат една ела от гората на лорд Конър! Мадам Джема казва, че за деня на свети Стефан трябва да си имаме истинска елха!

Когато Джема беше обявила, че голямата зала на замъка ще бъде украсена с коледна елха, останалите бяха приели недоверчиво думите ѝ. С изключение на Фиона, която я обожаваше и вярваше, че тя беше способна на всичко. Всички останали се бяха мръщили, защото никой в Гленарис не беше чувал за подобно нещо.

Джема се беше опитала да им обясни обичая, който беше въведен в Англия наскоро от съпруга на кралица Виктория принц Алберт, който беше германец по рождение, но всички я бяха изгледали, сякаш беше полудяла. Не само слугите и изполичарите, но и роднините на Конър, повечето от които не бяха успели да си заминат, защото обилният снеговалеж беше направил пътищата непроходими.

Докато излизаше от стаята си, тя си мислеше за клана Макюън. Те бяха добри хора и Джема бързо се беше помирила с тях. Дори леля Шарлот, която щеше да бъде майката на семейството, ако Мод упорито не отказваше, да умре, най-накрая беше заявила, че одобрява Джема.

Предложението на Джема цялото семейство да остане в замъка за коледните празници беше посрещнато с голям ентузиазъм. Те ѝ бяха казали, че бяха минали години, откакто обитателите на Гленарис бяха отбелязани тези празници по такъв начин, а когато тя беше обявила, че

наемателите и слугите също ще бъдат поканени, някои от по-възрастните членове на семейството бяха изпитали носталгия по старите времена.

Те също така бяха простили на Джема шокиращия начин, по който ги беше посрещнала в деня на тяхното пристигане. Джема знаеше, че Мод се беше погрижила всички да научат скандалните обстоятелства, при които тя се беше омъжила за Конър, и след това те бяха спрели да съчувстват на Конър. Нямаше значение, че Конър беше лърдът на клана, а тя беше англичанка, която беше влязла в семейството без тяхно знание и одобрение. Те щяха да я подкрепят и това беше причината някои от тях да се съгласят да останат в Гленарис за празниците.

Когато влезе в трапезарията за закуска, Джема се изненада колко беше доволна от това, че те бяха при нея. Въпреки че в крайна сметка мнозина от тях бяха решили да се опитат да се преборят със снега и студа и да се приберат по домовете си, неколцина, между които и старият чичо Леополд, бяха решили да останат. Чичо Леополд беше последният жив от тринадесетте синове, които беше родила Доротей Макюън, прабабата на Конър, която по рождение беше германка. Чичо Леополд беше полуглух и едва се влачеше, но беше научил Джема да играе шах и да танцува някакъв шотландски танц, а в свободното си време тя се беше веселила, като бе наблюдавала как старецът мери сили с Мод, което изглежда, ставаше винаги, когато двамата се озовяха в една стая.

Благодарение на хубавото време, следващите няколко дни щяха да бъдат изпълнени с много работа.

Докато слугите обикаляха гората в търсене на коледна елха, Джема и Фиона повикаха на помощ децата на изполичарите и започнаха да събират клонки от вечнозелени дървета и зелен дъб за украсата на залата.

Ентусиазмът на Джема се беше предал и на всички в замъка и скоро в Гленарис се възцари празнична атмосфера.

Но Мод, Джейми и добрата госпожа Съткиф се тревожеха, че господарката им се претоварваше. Те ѝ казваха, че е твърде слаба, и често се опитваха да я накарат да се храни. Почти всяка вечер Джема си лягаше изтощена, като знаеше, че това тревожи Мод и домакинята, но тя беше благодарна за умората. Нощите ѝ бяха непоносими, защото

прекарваше повечето от тях будна и мечтаеше за Конър. Сега поне работата по подготовката на празненството я изморяваше толкова много, че тя заспиваше още щом положи глава върху възглавницата.

Колкото и щастлив можеше да изглежда отстрани животът на Джема, тя никога не се беше чувствала толкова празна и самотна. Струваше ѝ се, че със заминаването на Конър животът ѝ беше изгубил смисъла си. Тя все още можеше да диша, да се храни, да говори и да работи, но в душата си усещаше само една огромна празнина. Това ли беше любовта? Ако беше така, то тя я мразеше. Човек трябваше само да отвори, който и да било сборник с поеми, за да види, че той е пълен с възхвали на екстаза от любовта, докато истината беше, че любовта беше едно студено, мрачно нещо, което караше човек да се чувства по-скоро мъртъв, отколкото жив.

Тя често си мислеше, че през пролетта ще може да се върне при чичо си Арчибалд, ако пожелаеше. Тогава може би нямаше да се чувства толкова ужасно.

Но Джема не смееше да мисли за бъдещето. Тя не можеше да си представи как щеше да прекара остатъка от живота си в онази безцветна празнота, каквато той беше без Конър. По-добре щеше да бъде да се хвърли от стените на замъка, отколкото да се изправи срещу тази празнота — което обясняваше защо се беше впуснала с такъв ентузиазъм в подготовката за коледните празници.

Най-после дългоочакваният ден настъпи. Всичко беше готово. Свещите бяха сложени в свещниците, последните украси бяха поставени на коледната елха, подовете и мебелите бяха почистени за последен път. Двата вола, които се бяха пекли на огромните шишове в продължение на няколко дни, бяха свалени и подготвени да бъдат нарязани. Коледните сладкиши бяха подредени, от избата бяха извадени бъчвите с ейл и вино. Всеки сребърен прибор беше полиран и поставен на огромната банкетна маса. Оставаше само гостите да пристигнат.

Джема беше станала рано сутринта, за да помогне при последните приготовления. Въпреки умората си тя никога не се беше чувствала по-щастлива. Това щеше да бъде едно прекрасно празненство!

Но когато наближи вечерта и тя се прибра в стаята си, за да се изкъпе и преоблече, Джема внезапно осъзна с удивление, че щеше да се разплаче всеки момент. Едва ли беше заради това, че Конър нямаше да присъства на тържеството! Бяха изминали почти два месеца, откакто той беше заминал за Единбург, и оттогава от него нямаше никакви вести. Знаеше, че Джейми му пишеше, но Конър никога не се беше постарал да му отговори. Можеше само да предполага, че той просто не се интересуваше от онова, което ставаше в замъка му, а още по-малко от това какво правеше Джема.

Тя също му бе писала неведнъж, без Джейми да знае за това. Беше описала плановете си за Коледа и го беше попитала дали щеше да се опита да дойде, дори само като глава на семейството и леърд на клана Макюън.

Нито едно от внимателно съчинените ѝ писма не беше получило отговор.

— Е, няма значение! — каза си тя сега, докато се отпускате във ваната, която Фиона ѝ беше приготвила. Всяко мускулче на тялото ѝ я болеше от усилената работа през последните няколко дни и тя се почувства прекрасно, когато се потопи в горещата вода.

Джема огледа тялото си и забеляза колко беше отслабнала. Зачуди се дали Конър се забавляваше с някоя друга жена, откакто се беше върнал в Единбург. Не можеше да си представи един толкова похотлив мъж като него да издържи дълго без жена, а след като Джема не беше до него, той сигурно търсеше облекчение някъде другаде.

Тя се намръщи и изскочи от ваната. Нямаше да позволи на мислите за Конър да ѝ провалят коледния празник! Всъщност, тя никога повече нямаше да позволи такива мисли да я тревожат! Крайно време беше да забрави за миналото и да спре да мечтае за този твърдоглав мръсник.

Вечерта настъпи и навън бързо падна мрак. В параклиса, който се намираше в далечния край на вътрешния двор на замъка, заби камбана. Звукът ѝ се стори весел на Джема, тъй като обявяваше началото на празника на свети Стефан. Конярите започнаха да палят факли по сводовете на входните врати и стените на замъка, за да осветяват пътя на пристигащите гости. Когато първите звезди се появиха в небето, вратите на конюшната бяха отворени.

Джема стоеше на източната стена на замъка и гледаше надолу. Гледката я изпълваше с радост. Тя никога не беше имала никакви претенции относно мястото си в семейството, нито пък се осмеляваше да се нарича господарка на Гленарис. Но докато наблюдаваше активността в двора и слушаше звъна на камбаната, тя усети как я обзема някакво странно спокойствие. Поне за тази вечер беше част от семейството. Поне тази вечер щеше да посреща гостите в своя собствен дом и щеше да бъде приета от тях като домакиня по право. Конър може и да я беше отхвърлил, но тази вечер тя щеше да бъде част от неговото семейство и неговия клан. Джема възнамеряваше да се наслаждава на това удоволствие в пълна степен. Утре то щеше да изчезне и щяха да ѝ останат само спомените.

На вратата се почука и Фиона надникна в стаята.

— Идват, мадам! Мастър Джейми ги е видял на хълма. Казва, че всички са тръгнали заедно.

По гърба на Джема премина тръпка на вълнение. Точно така ѝ беше описала този ден госпожа Съдърланд. Тя ѝ беше казала, че когато майката на Конър била още жива, големите врати на замъка винаги били отворени така, че да приемат цялата процесия от гости наведнъж. Хората от Гленарис посрещали гостите на вратата начело с иконома и домакинята, както и със свещеника от селото. Гайдарите от замъка свирели традиционните мелодии, докато всички очаквали с растящо нетърпение появата на леърда и съпругата му на стълбите към голямата зала.

Е, Гленарис вече нямаше гайдари, но главният коняр, господин Диамид Джефрис, беше обещал да настрои цигулката си и да изсвири няколко мелодии. Джема също нямаше да слезе по стълбите заедно с леърда на клана Макюън, за да приеме гостите си, защото Конър го нямаше.

Тя отново си каза, че това нямаше значение. Джема се надяваше само, че изполичарите щяха да намерят, че празнично украсеният замък е също толкова великолепен колкото и по времето на майката на Конър. Всяка ниша беше украсена със свещи, клонки от вечнозелени дървета и лентички от златист плат. Върху полиците и балюстрадите бяха увити клонки от върба и дъб, а мебелите бяха украсени с яркоцветни лентички. Джема беше облякла слугите в красиви атлазени дрехи и дори беше вързала червена панделка на врата на Поп.

О, ами коледната елха! Тя беше избрала една огромна ела, която беше отнесена в замъка от чифт силни товарни коне. След това елата беше издигната с помощта на всички мъже в замъка, а дебелият ѝ ствол бе прикрепен с огромни греди и покрит с червено сукно, за да бъдат скрити подпорите.

Ароматните иглички на дървото бяха осветени от свещи, върху малки ламаринени поставки, изработени от ковача на Гленарис. Под ръководството на Джема децата от селото и всички жени от замъка бяха прекарвали часове в изработване на украсата за елхата.

Фиона подскачаше развълнувано около нея и Джема вдигна шала си и се огледа за последен път в огледалото над тоалетната си масичка. Колко по-различна изглеждаше сега в сравнение с последния път, когато се беше приготвила за прием в голямата зала! Тогава тя беше треперила от ужас и едва не беше изгубила цялата си смелост, когато беше погледнала в същото това огледало и беше видяла мръсното лице с липсващия преден зъб.

Фиона я подкани да побърза и Джема се отърси от лошите спомени. Тази вечер тя беше подбрала дрехите си много внимателно. Беше облечена в атлазена рокля с цвета на планински пирен. Бодито и ръкавите ѝ бяха украсени по ръбовете с лентички и цветовете на клана Макюън, които Джема беше пришила сама. Техните смели цветове контрастираха идеално с лавандулово сивия цвят на дрехата. Полите ѝ бяха върху кринолин — нещо, което рядко можеше да се види в Шотландия, освен в балните зали на двореца Холирууд.

Косата ѝ беше прибрана на кок обшита с перли мрежичка, която също беше прикрепена с панделка. На шията и на ръцете си тя носеше смарагдените бижута на майка си, които Джейми ѝ беше върнал малко след заминаването на Конър. Тя знаеше, че Джейми не беше разбрал каква е причината за сълзите ѝ, когато беше поела толкова ценното ковчеже, но Джема подозираше, че Конър беше знаел, че тя ще се разплаче и точно затова — според нея това беше проява на страхливост от негова страна — беше натоварил прислужника си да ѝ предаде бижутата.

Малката Фиона опипа почтително роклята на господарката си. В този момент в двора се чу вик. Фиона се втурна към прозореца и долепи нос до стъклото. Джема едва успя да се въздържа да не направи същото. Не беше прилично да шпионира гостите си.

— Е? Те ли са? — попита тя.

— Да! Изглежда, че са всичките, мадам! Много са! Виждам мама и татко, чичо Джок... Ооо! Тади Фаилих също е тук! Вижте! Той ходи с бастун, а Майри Коуан, която го лекува, каза, че счупеният му крак няма да се оправи до пролетта! Погледнете, мадам!

Но Джема не искаше. Внезапно я обзе тревога. Днес се беше запознала с повечето от изполичарите на Конър и въпреки че я бяха поканили учтиво в домовете си, тя предполагаше, че идването им в замъка им беше подействало потискащо.

Всъщност, когато си помисли, че те се чувстваха също толкова нервни, колкото и тя, на Джема ѝ стана по-добре. Тя се почувства още по-добре, когато си напомни, че те бяха честни, обикновени хора, които се бяха отнасяли добре с нея още от самото начало и никога не я бяха държали отговорна за това, че Конър ги пренебрегваше.

Но той наистина ги пренебрегваше! Джема се беше възмутила, когато беше видяла при какви условия живееха някои от семействата в селото. Колибата на Фъргюс Добсън изглеждаше направо като дворец в сравнение със задимените колиби без прозорци, в които я бяха поканили да влезе. Тя беше пила чай от железни чаши с назъбени ръбове и се беше хранила от дървени табли вместо от чинии. Бяха ѝ показали бебета, увити в мръсни пелени, и си беше поиграла с босоноги, мърляви деца с отворени рани по телата.

Когато се беше върнала в замъка след първото такова посещение, Джема беше споделила с Мод възмущението си от Конър и се беше оплакала, че не може да направи нищо, за да помогне на тези семейства. Леля му се беше съгласила, че Конър не правеше много, за да подобри живота на изполичарите си, но тъй като това било нормална практика в Шотландия, тя беше реагирала на желанието на Джема да направи нещо, като я беше потупала състрадателно по ръката.

Въпреки това тя беше удържала на думата си. Докато роднините на Конър я бяха гледали с удивление, тя беше организирала основно почистване на замъка. Всяка стая, килер и склад бяха изпразнени от излишните неща. Отдавна неизползваните легла, одеяла, мебели, дрехи и лампи бяха раздадени на селяните. Огромни топове муселин, вълна и лен бяха разделени между жените във всяко семейство, за да могат да ушийт от тях ризи, панталони и елеци за нуждите на близките си.

Джема не беше получила някаква особена благодарност за добрината си. Изполичарите в Гленарис бяха страдали от лишения в продължение на поколения и бяха приели подаръците с голяма доза недоверие. Мод ѝ бе обяснила, че те се отнасяха подозрително към всяка проява на щедрост от страна на предводителите на клана си. На Джема щеше да ѝ бъде необходимо време да спечели симпатиите им.

Независимо от това Фиона и госпожа Сътклиф ѝ бяха казали, че жените на изполичарите одобрявали господарката на замъка, а онези, които все още помнели майката на Конър, изразявали одобрението си от действията на Джема, които им напомняли за доброто старо време. Според други пък тя си губела времето, защото никога нямало да успее да промени леърда. Новината, че лорд Конър беше заминал за Единбург, вече се знаеше от селяните. Джема беше шокирана, когато научи, че неговото поведение не ѝ беше изненадало, тъй като те го смятаха за твърде разглезен от богатството си, за да оцени какъв подарък му беше направила съдбата в лицето на младата му съпруга.

Фиона отново ѝ напомни, че беше време да слезе долу, и Джема излезе от стаята си.

Джейми пръв забеляза Джема. Тя стоеше на площадката на стълбището и гледаше надолу към гостите си, които бяха зяпнали красивата коледна елха. Господин Джефрис, който свиреше доста добре „Добрият крал Венцеслас“, беше застанал в подножието на стълбите. Когато забеляза Джема, той бързо засвири „Смелостта на Шотландия“.

Когато звуците на любимия шотландски химн се разнесоха из залата, всички разговори бяха прекратени и гостите се обърнаха към Джема, която стоеше изправена под златистата светлина на свещите. Джейми чу въздишките на хората около себе си докато тя бавно слизаше по стълбите и полите на роклята ѝ докосваха леко перилата и шумоляха тихо. На бялата ѝ шия и изящните ѝ пръсти блестяха смарагди, а обшитата с перли мрежичка караше косата ѝ да изглежда като посипана със звездна светлина.

Едно момиченце се размърда в ръцете на майка си и извади пръста си от устата си, за да попита:

— Това ангел ли е, мамо?

Джейми се усмихна.

В залата избухнаха спонтанни аплодисменти. Джейми не можеше да си представи някой мъж в залата да не беше заслепен от красотата на Джема, и жена, която да не въздишаше завистливо.

Изведнъж огромната входна врата се отвори с трясък и в залата нахлу студен въздух. Аплодисментите стихнаха и Джейми и останалите гости се обърнаха намръщени към закъснелите.

В залата влязоха двама премръзнали мъже и Джейми хвърли един поглед към Джема, която гледаше към вратата над главите на гостите си. Ръцете ѝ се стрелнаха към гърлото и тя извика тихо. Джейми се обърна бързо към вратата и видя, че по-високият от двамата беше свалил качулката на наметалото си и под нея се беше показало небръснатото, изтощено лице на неговия лорд и господар Конър Макюън.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

В залата настъпи тишина. Дълго време никой не се помръдна. Всички бяха вперили очи в Конър, който вървеше напред като се олюляваше. Движенията му бяха мъчителни, сякаш той щеше да припадне всеки момент. Гостите му правеха мълчаливо път.

В подножието на стълбите Конър се спря и бавно погледна нагоре към Джема. Погледите им се срещнаха.

Конър едва се държеше на краката си от изтощение, но Джема стоеше неподвижно като статуя.

Най-накрая той наруши мълчанието. Гласът му беше пресипнал, но достатъчно висок, за да го чуят всички.

— Добър вечер, мадам. Изглежда, че тържеството е започнало без мен.

— Не знаехме кога да ви очакваме, сър — отвърна тя.

Гласът ѝ прозвуча ясно и спокойно над смълчаното множество.

— Моля да ме извините — каза Конър, като се обърна да огледа гостите, за да разберат, че извинението му се отнасяше и за тях. — С Бerti бяхме забавени от времето.

Конър започна да се изкачва по стълбите, като се държеше здраво за перилата. Джема не се помръдна от мястото си, затаила дъх. Сърцето ѝ се блъскаше диво в гърдите. Дали той щеше да я удари, когато стигнеше до нея? Или може би щеше да я заплюе в лицето? А може би щеше да падне в безсъзнание, преди да направи следващата крачка? Господи, той приличаше на скелет! Дрехите му бяха станали на парцали, а очите му бяха зачервени. Какво ли му беше попречило да умре по пътя от Единбург за Гленарис? Джема забеляза, че слугите в залата наливаха уиски на олюляващия се Бerti Макензи.

На Конър сякаш му беше необходима цяла вечност, за да стигне до жена си. Широките поли на роклята ѝ не му позволяваха да застане на едно стъпало с нея.

— Ако не ме лъже паметта — обърна се той към множеството, — стара традиция е леърдите на клана Макюън да приветстват гостите си

преди началото на празника. Както виждате, нямах време да се обръсна и да се преоблека. — На лицата на няколко души се появиха неловки усмивки. — С Берти не сме сложили залък в устата си от три дни — продължи Конър. — Надявам се, че ще проявите разбиране и ще ме извините за това, че ще пропусна обичайното поздравление и ще премина направо към празника. Господин Макнийл?

Тълпата нададе радостен вик и се завтече към банкетната маса. Известно време Джема остана да наблюдава бъркотията в залата, като се преструваше, че не забелязва съпруга си.

— Ако захапете тази устна малко по-силно, мадам, може да я откъснете — каза Конър.

Джема се вцепени, но не посмя да се обърне.

— Ще слезем ли при гостите си? — попита той, докато ѝ подаваше ръката си.

Джема се страхуваше да го докосне, макар да знаеше, че трябва да го направи. Тя си пое дълбоко дъх и сложи ръка в неговата. Когато леденостудените пръсти на Конър се затвориха около нейните, тя усети силно желание и радост от това, че той беше до нея. Но откакто се беше омъжила, Джема се беше научила да не показва чувствата си и стисна устни, когато двамата тръгнаха заедно надолу.

Много от гостите обърнаха глави, за да ги наблюдават.

Въпреки че му си виеше свят от изтощение и глад, Конър водеше жена си към банкетната маса. Слугите и изполичарите се кланяха и им пожелаваха всичко най-хубаво. Той с удивление осъзна, че Джема знаеше повечето му наематели по име. Та той не помнеше поне половината от лицата, които виждаше около себе си!

Удивително голям беше и броят на роднините му. Тук бяха Ийчърн и Джанет, братовчедките Софи и Маргрет, както и женственият Руан Макюън. И как, по дяволите, бяха успели Унифрид с конското лице и хленчещият ѝ съпруг Рупърт да се върнат от Глазгоу? Дали пък изобщо не бяха напускали Гленарис? Още колко други бяха останали въпреки категоричната заповед, която беше дал на Джейми?

Мод вероятно все още беше в замъка. Старата досадница нямаше да си тръгне, ако не бъдеше изхвърлена насила. Миг по-късно той я забеляза да седи в едно кресло близо до камината и да флиртува най-безсрамно с няколко мургави, ухилени фермери.

Няколко секунди по-късно Конър забеляза чичо Леополд, който стоеше под галерията за певците и се надвикваше с някаква белокоса старица, която, изглежда, беше също толкова зле със слуха колкото и той. Конър не можа да повярва на очите си.

— Той пък как е успял да се върне тук?

Джема проследи погледа му.

— Кой, чичо Леополд ли? Но той изобщо не си е тръгвал. Всъщност, той се премести да живее в Гленарис.

— Какво?

Конър бе спрял толкова внезапно, че Джема, чиято ръка бе стояла върху предмишницата му, както изискваше традицията, се бе завъртяла, за да го погледне в лицето. Кринолинът ѝ се преплете в краката на Конър и тя едва не удари брадичката му с върха на главата си.

— Аз го поканих да остане — каза тя на гърдите му. — Когато завая снегът, вече не можеше и дума да става да се върне в Глазгоу. Пък и той изглеждаше толкова самотен, докато ми разказваше за дома си там.

— И ти си го поканила да живее при нас. Просто така?

— Замъкът е огромен — каза хладно тя. — Не мислех...

— Ти никога не мислиш — прекъсна я Конър. — Малката, прибързана Джема. Кога ще пораснеш?

Тя вдигна глава и го погледна в очите.

— Аз вече пораснах — отвърна тихо, но гордо Джема. — Мисля, че вече е време и ти да пораснеш.

Е, това вече беше върхът! Конър никога досега не се беше радвал толкова много, докато беше усещал как започва да се ядосва, да усеща как кръвта му започва да гори в замръзналите му вени и как борбените му инстинкти излизат от летаргията си.

Защо, по дяволите, всички повтаряха, че той трябва да се промени? Защо наричаха само него безотговорен, разглезен и изгубил връзка с реалността?

Но гневът му го напусна бързо. В момента Конър беше твърде уморен, за да спори с Джема. А и ако трябваше да бъде честен, част от него осъзнаваше, че онова, което му бяха казали Джема, Джейми и Ийчърн, беше отчасти вярно.

Добре, де, в по-голямата си част. Той не можеше да стои тук, без да забележи какво беше успяла да постигне Джема в негово отсъствие. Колкото и гладен и изтощен да се чувстваше, Конър нямаше как да не забележи великолепието на това празненство и сияещите лица около себе си, които контрастираха рязко с пренебрежението, с което той се отнасяше към традициите на клана, към наемателите си, към семейството си и към съпругата си.

Особено към съпругата си.

— Джема... — започна той, но беше твърде изморен, за да продължи. Очите му се затвориха и той се олюля. Една малка ръка мигновено го хвана за предмишницата. Конър отвори очи и видя, че красивата му жена го гледа усмихнато.

— Сега трябва да се нахраните, милорд — каза тя. — Ако почакате още малко, няма да остане нищо за вас.

Джема знаеше, че той беше на края на силите си. Освен това тя осъзнаваше колко силно щеше да бъде наранена гордостта му, ако Конър позволеше на роднините и гостите си да забележат слабостта му.

Като се стараеше да го подкрепя незабележимо, Джема го поведе към масата и започна да го храни, докато гостите се забавляваха, като ги наблюдаваха. Джейми се появи до господаря си и му даде чаша хубаво уиски.

Конър я пресуши, като я държеше с една ръка, докато другата му ръка не пускаше кръста на Джема. Докато той пиеше, Джейми и Джема си размениха многозначителни погледи.

— Може би ще искате още една, сър — предложи Джейми, докато Конър му подаваше празната чаша.

— Да.

Докато прислужникът се отдалечаваше забързано, Конър погледна жена си.

— Благодаря — каза тихо той.

Погледът ѝ срещна неговия. Двамата се спогледаха продължително, но преди някой да заговори, бяха прекъснати от Джейми, който беше донесъл второ питие за господаря си.

Когато Конър пресуши и втората чаша и изяде част от храната, която Джема му даде, той тръгна да обикаля голямата зала и да си разменя любезности с гостите.

Конър, изглежда, се беше възстановил напълно — за разлика от Бerti Макензи, който беше изнесен от няколко слуги. Сега Конър изглеждаше отпуснат и нито за миг не се отделяше от жена си.

Само тя знаеше, че той стоеше до нея, за да се подпира, тъй като беше толкова изтощен, че едва се държеше на краката си. Джема обаче нямаше да го изостави. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от радост, откакто беше открила, че Конър имаше нужда от нея. Поне тази вечер те бяха забравили за различията си в името на гостите и на празника и бяха установили временно примирие.

Храната намаляваше, бъчвите започваха да се изпразват и множеството ставаше все по-весело. Главният коняр Джефрис, който бе свирил на цигулката си, се беше присъединил към неколцина изполичари, чиито задръжки се бяха изпарили, след като бяха погълнали голямо количество от превъзходния ейл на Конър. Макнийл донесе две флейти и една гайда. Към малкия оркестър се присъедини и чичо Леополд, който беше служил като барабанист в седми планински пехотен полк и поддържаше ритъма въпреки глухотата си, като удряше с бастуна на леля Мод по едно преобърнато котле. Слуги, наематели и роднини се смесиха в бърз танц.

Конър нямаше нито сили, нито желание да се присъедини към тях. Той стоеше подпрял гръб до стената и наблюдаваше как тълпата се весели. В голямата зала не беше кипяло такова веселие след смъртта на майка му. Конър с удивление осъзна колко много му беше липсвало това.

Той откри, че погледът му отново се отклонява към Джема. Едва сега осъзна колко неуморно беше работила тя, за да организира празника. Доказателството за огромния ѝ успех беше пред очите му — намусените му, подозрителни изполичари танцуваха и се държаха като деца.

Някой го потупа по рамото.

— Прекрасно празненство, старче — каза един познат глас близо до ухото му.

Конър се ухили и се обърна.

— Крайно време беше да дойдеш да ми изкажеш уважението си, мошенико.

— Реших да изчакам, докато настроението ти се оправи. Сигурно е от уискито, а, Джема? Изглеждаш очарователно, скъпа. Направо да те

изяде човек.

За удивление на Конър, жена му не побесня като обидена котка, както би станало, ако той ѝ кажеше нещо подобно! Вместо това тя се ухили и позволи на Ийчърн да сложи на бузата ѝ една целувка, която според Конър беше твърде интимна.

Конър се намръщи и застана между тях, но Джема вече се беше отдръпнала от братовчед му и беше сложила ръка върху ръката на мъжа си. Той не беше сигурен дали тя осъзнаваше какво беше направила, защото Джема все още си говореше весело с Ийчърн, но този неин интимен жест го стопли повече отколкото уискито.

Той се насили да се концентрира върху разговора на Джема и Ийчърн. Те говореха за елхата и Джема обясняваше колко трудно бе било да я вдигнат и как се беше наложило да използват стълба, за да украсят най-високите клони. Лекотата, с която разговаряха, накара Конър да заподозре, че братовчед му бе посещават често Гленарис в негово отсъствие. Конър усети как го обзема ревност, защото винаги беше подозират, че Джема харесва братовчед му повече отколкото него.

„Проклет идиот! — изруга се мислено той. — След начина, по който се държа с нея, тя би предпочела дори най-бедния овчар пред теб, нещастнико.“

Засрамен, обзет от ревност и от нещо друго, което не можеше да определи, Конър се опита да се отдръпне от Джема. За негова изненада тя не го пусна, а се вкопчи здраво в ръката му и го дръпна към себе си. Конър се намръщи, погледна я и забеляза в очите ѝ нещо, което му напомни на отчаяние. Миг по-късно тя се усмихна лъчезарно и направи някаква забележка за елхата.

Конър застина на мястото си. Възможно ли беше тя да се нуждаеше от него колкото и той от нея? Дали присъствието му тук по някакъв начин не беше необходимо, за да поддържа Джема безгрижната фасада, която показваше тази нощ пред света?

Конър се вгледа внимателно в жена си и за първи път забеляза престорения блясък в погледа ѝ, напрежението в гласа и движенията ѝ. Очевидно задачата да залъгва гостите им, че има щастлив брак, вземаше своя дан и от нея.

В този момент празненството загуби блясъка си за Конър. Той откри, че едва успяваше да се въздържа да не изреве, че празненството е свършило, и да изхвърли всички навън. Искаше му се да вдигне

Джема на ръце и да я отнесе в леглото, защото тя изглеждаше толкова изморена и крехка, че му напомняше за стъкло, което всеки момент можеше да се счупи.

Той ли беше отговорен за това? Тази мисъл беше непоносима.

— Мога ли да поканя жена ти на танц, Кон? — попита Ийчърн.

— Не, не можеш.

— Разбира се, че можеш — каза Джема едновременно с Конър.

Той се втренчи гневно в нея.

Джема му се усмихна. Тя очевидно беше решила да продължи да си играе играта. Без да престава да се усмихва, тя хвана Ийчърн под ръка.

— Чакай малко — възрази Ийчърн. — Току-що се сетих за нещо.

— И какво е то? — попитаха едновременно Конър и Джема.

— Къде е имелът?

Конър се намръщи.

— Кое?

— Имелът. — Ийчърн огледа клонките, с които беше украсена залата. — По традиция, когато мъж и жена застанат под него, трябва да се целунат. Джема, не си ли сложила имел тук? Засрами се, страхливке!

— Ийчърн — отвърна усмихнато тя като клатеше пръст, — не знаеш ли, че имелът е езически символ? Англиканската църква не го разрешава, особено по това време на годината.

Ийчърн изглеждаше разочарован.

— Но тогава няма да имам оправдание да си открадна целувка!

Джема се усмихна закачливо.

— Имаш ли нужда от оправдание?

Това вече беше твърде много за Конър. Той улови безмълвно Джема за ръката и я помъкна със себе си.

Конър едва бе успял да направи няколко крачки, когато пътят му беше препречен от Кълъм Коуан и още няколко едри изполичари.

— Имел? — извика весело Кълъм. — Някой спомена нещо за имел, нали?

— Да — осведоми го унило Ийчърн. — Съпругата на Конър не знае нищо за това.

— Е, тук случайно имаме едно клонче — заяви победоносно Кълъм. — Време е за един урок, нали, момчета?

Другарите на Кълъм го вдигнаха на ръце, така че той се намираше над Конър и Джема. Двойките, които танцуваха, се пуснаха и се приближиха да видят какво щеше да стане. Кълъм вдигна клончето над главата на Конър.

— Само една целувка — обясни той на Конър. — И когато свършите, ще трябва да откъснете един плод. Такава е традицията!

Конър беше бесен, а Джема се беше изчервила като домати от неудобство. Всички останали бяха весели от изпития алкохол. Мнозина се смееха и подвикваха закачливо.

Конър се зачуди дали да не вземе клончето и да го натика в гърлото на Кълъм.

Закачките станаха по-силни. Все повече хора спираха да танцуват, привлечени от шума. Чичо Леополд забеляза какво ставаше и започна да барабани върху котлето си. Още малко и положението щеше да стане абсурдно.

Конър се обърна и погледна безпомощно Джема. Тя му отвърна със също толкова безпомощен поглед. Джема не се съмняваше, че бузите ѝ бяха по-червени от плодовете на зеления дъб. На бузите на Конър също пламтяха две червени петна.

Двамата приеха неизбежното и се приближиха бавно един към друг като неопитни любовници. Джема затрепери като листо в прегръдката на съпруга си. Тя беше забравила колко силно беше тялото му, както и начина, по който превземаше устата ѝ със своята, сякаш изсмукваше живота. Джема беше очаквала само една лека целувка, но се беше излъгала.

Тя престана да трепери и тялото ѝ сякаш се стопи в мощната му прегръдка.

Джема дочу смътно одобрителния рев на тълпата. В същия миг Конър започна да се тресе от безмълвен смях. Джема мигновено се отдръпна от него.

Тълпата посрещна бързото ѝ отстъпление със силни викове и неприлични забележки. Тя се чувстваше толкова неловко, че избягваше да гледа хората около себе си и най-вече Конър.

Леля Мод си проправи път през множеството и отиде до Джема.

— Време е да си вървим — обяви старицата.

Думите ѝ бяха посрещнати със стонове и викове на удивление.

Мод вдигна ръце. Колкото и дребна да беше, само с този прост жест тя накара всички да млъкнат.

— Да оставим младите да се порадват, че са отново заедно. Отдавна минава полунощ и ще бъде най-добре да се опитаме да си намерим леглата.

— Аз искам да споделя моето с нея! — извика някой и посочи към Джема.

Всички се разсмяха. Дори Конър се усмихна широко, но Джема сведе глава.

Постепенно гостите се разотидоха. Конър нареди на кочияшите си да изкарат каруците и да откарат с тях онези, които бяха дошли пеша. Дори Мод прояви щедрост и даде старата си каляска на старците и децата.

Джема се беше погрижила на тръгване всяко от семействата да получи по една кошница с подаръци. Децата идваха едно по едно, покланяха се и получаваха коледните си подаръци. Някои от тях бяха толкова срамежливи, че родителите им трябваше да ги побутват напред. Други, които познаваха Джема по-добре, не се колебаеха да я прегърнат. Тя отвърщаше на всички прегръдки, без да се интересува от мръсните петна, които оставаха по роклята ѝ.

Конър я наблюдаваше от ъгъла и всеки път, когато някое дете обвинеше ръце около врата на Джема, усещаше как нещо стягаше сърцето му. Кошниците с подаръците също го бяха изненадали. Във всяка от тях имаше неща, които в планините се смятаха за безценни — игли за шиене, шишенца с тинктури, кълба вълна, марля за превръзки, кутии с храна и консерви.

Откъде беше успяла да намери такива неща посред зима? Как беше успяла да разбере толкова добре нуждите на тези бедни хора?

„Ти си загадка за мен, Джема Макюън“ — помисли си той за кой ли път. Внезапно Конър си представи какво огромно удоволствие щеше да му достави откриването на всичките ѝ тайни.

Но това нямаше да се случи. Конър знаеше, че шансовете му да склучи мир с тази непозната жена бяха също толкова големи колкото и с онази Джема, която толкова ожесточено се беше изправяла срещу него в миналото. Той се удивяваше от това колко зле се чувстваше край тази жена. Конър се беше върнал в Гленарис, като беше очаквал, че Джема ще се опита да го унижи пред целия му клан. Вместо това той

бе намерил една идилична сцена на домашен уют, на мир и добра воля, която го караше да се чувства като чужд в собствения си дом.

Той се намръщи и когато вдигна глава, забеляза, че всички кошници бяха раздадени. Гостите на Гленарис излизаха навън в студената нощ, като се смееха и си пожелаваха весело лека нощ. Не след дълго сияещият Макнийл изпрати и последния от тях и затвори голямата входна врата. Тежките резета се плъзнаха на местата си и внезапно Конър и Джема се оказаха сами в голямата зала на замъка.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Джема тръгна към елхата, спря се и се загледа в горящите свещи. Обърна се отново, преди Конър да беше успял да отиде при нея. Известно време те се гледаха. След това той се усмихна леко.

— Вечерта беше невероятна. Сигурно си изтощена.

— Така е.

— Мога ли да те придружа горе?

Тя хвърли бърз поглед на протегнатата му ръка. Отново я обзе уплах да го докосне, но отново нямаше избор. Пръстите му бяха големи и топли, а нейните трепереха докато хващаше ръката му. Докато вървяха към стълбите, Конър обърна лениво ръката на Джема, така че сега пръстите им бяха вплетени. Тя го изгледа изненадано. Жестът беше толкова интимен, че Джема не можеше да не се запита защо Конър беше направил това.

Никой не каза нищо, преди да стигнат до горната площадка.

— Още ли си в Синята стая?

Тя кимна безмълвно, тъй като нямаше доверие на гласа си. Из главата ѝ се въртяха хиляди въпроси. Щеше ли да я отведе в спалнята ѝ? Ако го направеше, как щеше да се държи с нея на сутринта? Ядосан ли ѝ беше за спектакъла, който беше организирала тази вечер? В крайна сметка, тя беше използвала неговите пари.

По-важното обаче беше какво щеше да ѝ каже за бъдещето ѝ. Дали беше взел някакво решение за брака им? Щеше ли да поиска анулирането му през пролетта, когато тя бъдеше готова да се върне в Гленарис?

Странното беше, че повече от всичко ѝ се искаше да разбере какво мислеше Конър за целувката ми под клончето имел. Дали и той беше осъзнал като нея, че страстта им не беше намаляла по време на раздялата им? Беше ли почувствал същия копнеж, който беше почувствала тя?

Не можеше да не го бе почувствал! Ако не беше, защо тогава държеше ръката ѝ толкова интимно сега? Защо я придружаваше до

спалнята ѝ?

Но какво ли я интересуваше? Това, че една жена желаше един мъж, не означаваше, че го обича, нали? Точно сега тя си имаше достатъчно основателни причини да го отбягва, вместо да го приеме отново в леглото си!

Джема реши, че най-разумното щеше да бъде да го отпрати, преди да бяха стигнали до спалнята ѝ. Така никой нямаше да бъде изкушен, а тя щеше да си спести агонията от опитите да предвиди дали той възнамеряваше да влезе с нея, или да изчака да бъде поканен.

Не че тя имаше намерение да му позволява да влиза в спалнята ѝ.

О, това беше лъжа! Джема не можеше да отрече привличането между тях. Най-лошото беше, че тя не знаеше как да го покани в спалнята си, без да направи компромис с гордостта си.

Стори ѝ се, че измина цяла вечност, докато стигнаха до стаята ѝ. Конър обърна лицето ѝ към своето, повдигна ръката ѝ и я допря до устните си.

— Лека нощ, мадам.

Тя се втрени зяпнала след него. Това ли беше? Как смееше! Нямаше да му позволи да се отърве толкова лесно!

— Конър!

Той се обърна и зачака, докато Джема тръгна забързано към него.

— Какво има? — попита уморено той.

Тя повдигна лицето си към неговото и го попита направо:

— Защо се върна?

Той изстена вътрешно. Изглежда беше забравил, че Джема никога не го улесняваше за нищо. Друг път Конър не би се поколебал да влезе в двубой с нея, но сега беше твърде уморен.

— Предпочитам да поговорим за това утре сутрин, Джема.

— Но аз искам да говорим сега — информира го хладно тя. — Тогава ти ще си отпочинал и ще започнеш да си измисляш оправдания. Предпочитам да чуя истината веднага.

— Точно от това се страхувах — измърмори той.

— Чух те — каза Джема и го изгледа гневно. Тя очевидно искаше схватка и Конър не беше толкова глупав, че да ѝ откаже.

Той посочи към вратата.

— Може ли поне да поговорим вътре?

В спалнята ѝ беше тъмно. Докато Джема палеше лампите, Конър се настани в края на леглото.

— Не знаех какво щеше да ми направиш, когато тръгна към мен по стълбите — призна тя. — Мислех, че най-вероятно ще ме убиеш.

— Лоша идея. Твърде много свидетели — измърмори Конър.

Джема не можа да се въздържи да не се разсмее. Вече не се чувстваше изморена, а направо кипеше от енергия, като войник, който изгаря от нетърпение да влезе в бой. Сигурно беше и малко пияна, защото досега никога не се беше чувствала толкова замаяна в присъствието на Конър. Дали това се дължеше на виното, или на факта, че колкото повече време прекарваше с него, толкова по-ясно ѝ ставаше, че връзката им се беше променила?

Джема разбърка жаравата в камината и хвърли крадешком един поглед през рамо. Конър се беше проснал върху леглото ѝ. Очите му бяха зачервени, а брадата му беше набола. Дрехите му бяха станали на парцали, а подметките на скъпите му ботуши бяха износени.

— Съжаляваш ли, че се ожени за мен? — попита го внезапно тя.

— Оттогава остарях с тридесет години.

— И кой е виновен за това? — отвърна кисело Джема. — Още от самото начало трябваше да разбереш, че няма да приема брака си с теб покорно, не и след като ме напляска като дете! — Тя говореше, като стоеше с гръб към него и гледаше огъня. След известно време Джема откачи кринолина си и го остави да падне на пода. — Нямах намерение да повдигам този въпрос, но тъй като го направих, ми се струва, че вече е време да те попитам какво възнамеряваш да правиш с мен. Не мога да се върна в Англия преди пролетта. Имам твърде много работа в Гленарис и в селото и ми се струва, че ти не си твърде заинтересован да я свършиш сам.

— Хмм.

— Говоря ти сериозно, Конър! Децата в селото трябва да ходят на училище, да се учат да четат и пишат. Същото важи и за повечето от родителите. И трябва да се намери лекар! Чичо Леополд ми каза, че майка ти винаги се е старала селяните да имат добри дрехи и обувки, но след смъртта ѝ никой не е направил нищо за тях. Мод казва, че вината за това е най-вече твоя, тъй като си прекарвал цялото си време, търчейки след жени и в скандали с братовчед си и приятелите си.

— Освен това мисля — добави бързо тя, докато се навеждаше над легена, за да се измие, — че ще бъде най-добре и за двама ни да се върнеш в Единбург веднага щом времето се оправи. Гленарис изглежда не те интересува особено, така че защо ти е да оставаш? Аз мога да се справя с всичко с помощта на Макнийл и госпожа Сътклиф. И... и тъй като нямаш особено високо мнение за мен, за чичо Леополд или леля Мод, защо просто не ни оставиш на мира?

Тя изчака отговора му, но такъв не последва.

— Конър?

Отново нищо.

Джема се обърна и видя, че той беше заспал. Едната му ръка беше пхната под възглавницата, а другата лежеше встрани от тялото му. Джема изпита силно желание.

Тя отиде до леглото и нежно свали ботушите му и го зави с тежкия пухен юрган. Конър не се помръдна. Джема се изправи и го погледна. След това направи нещо, което не би си позволила, ако той беше буден — протегна ръце, улови лицето му и погали с палци устните му. След това го целуна по челото.

— Обичам те — прошепна тя.

Две прости думи. Но колко силни можеха да бъдат — когато казваха истината.

Джема угаси лампата, която гореше до леглото. След това отиде в дневната и легна на тясното легло, на което понякога спеше Фиона.

Сънят на Конър ставаше все по-неспокоен. Той сънуваше, че някакви женски ръце гаят лицето му. Женски устни докоснаха челото му и прекрасният им аромат го обгърна, докато тя шепнеше думите, които той толкова често бе чувал в живота си, но които никой не му беше казал толкова искрено — обичам те.

— Джема — прошепна той, но всичко беше просто сън и след миг ръцете се отдръпнаха и той остана сам.

Конър се събуди с ужасно главоболие и в лошо настроение. Не можеше да се отърси от чувството, че миналата нощ беше пропуснал нещо важно.

Той изми лицето си със студената вода от каната. Когато се избърса и се огледа, осъзна, че не беше в своята спалня. Беше в стария

апартамент на майка си, който предците му бяха кръстили Синята стая. Само че сега той принадлежеше на Джема.

Конър се отпусна на леглото и се опита да си спомни как се бе озовал тук. Това му отне малко време, но когато си спомни го обзе някакво странно чувство, за което му беше трудно да намери име. Лудост. Най-глупавото нещо, което беше правил през живота си.

Конър не знаеше дали да плаче, или да се смее. Тук, от същото това легло, той беше наблюдавал как жена му се съблича пред него! И какво беше направил? Беше изгубил смелост като някакъв хлапак, след което просто беше заспал и беше пропуснал възможността да прекара нощта с нея!

Той знаеше, че скоро нямаше да му се удаде втора такава възможност.

Конър се отпусна върху възглавниците и бавно си припомни какво беше станало снощи. Единственото смислено нещо, което помнеше, беше нейната настоятелност той да се върне в Единбург.

С удоволствие! И без това вече се беше нагледал на всички тук и най-вече на проклетата си съпруга! Тя беше права — в Единбург Конър щеше да се чувства много по-добре, тъй като нея нямаше да я има, за да го дразни и подлудява. Но преди да си тръгне, той искаше да я накара да разбере добре чий замък и клан беше това и кой все още командваше в тяхната връзка.

Конър се върна в спалнята си и видя, че Джейми му беше приготвил нов чифт дрехи. Очевидно той не беше забравил задълженията си, въпреки че всички останали в замъка играеха по свирката на Джема.

Когато обаче слезе за закуска и видя красивата коледна елха на Джема, на Конър му стана твърде трудно да поддържа гнева си към нея. Женската ръка си личеше навсякъде. Мебелите в малките преддверия, през които беше минал, бяха разместени и подредени с вкус, а влажните места по стените бяха боядисани наскоро. Между персонала имаше нови лица — млади момичета с колосани бонета, които го поздравяваха с реверанси и му пожелаваха срамежливо добро утро.

„Господи — помисли си Конър. — Джема е по-добър леърд от мен!“

Той влезе в трапезарията и видя, че вътре седят Джема, Джанет и Ийчърн, чичо Леополд и леля Мод. Джема беше пуснала някаква шега за миналата вечер и всички се хилеха неудържимо. Дори и Джанет, която обикновено беше намръщена, сега се смееше и това накара Конър да поклати недоверчиво глава.

— Я виж ти! — извика чичо Леополд. — Нашият Конър се е върнал от отвъдния свят.

Всички погледнаха към него, но Конър потърси лицето на Джема. Стори му се, че забеляза в погледа ѝ лека тревога. Но може би просто така му се беше сторило.

Искаше му се да поговори с нея насаме, но това беше невъзможно. Ийчърн беше станал от мястото си и дойде да го потупа по рамото. Мод и Джанет настояваха да седне и да хапне с тях. Той откъсна неохотно погледа си от Джема и седна между тях.

Погледът на Конър се спря върху чичо Леополд. Той беше дребен мъж, който винаги намираше за какво да се шегува. Конър беше забравил, че в детството си дори го беше харесвал. През последните няколко години обаче беше започнал да се дразни от него. Също както и от Мод. Но в тази уютна трапезария те сякаш не бяха толкова язвителни. Дори Джанет не изглеждаше толкова настървена колкото обикновено и дори му се усмихваше.

Той си помисли с удивление, че Джема беше успяла някак да накара роднините му да се отпуснат. Тази мисъл го накара да се усмихне леко. Той хвърли един бърз поглед към жена си и с радост забеляза, че тя го наблюдаваше. Когато погледите им се срещнаха тя се изчерви, тъй като разбра, че Конър беше усетил какво прави тя.

— Знаеш ли — каза невинно той, — снощи спях като пън.

Тя се изчерви още по-силно.

— Така ли?

— Да. Съжалявам само, че заспах твърде рано. Бяха започнали да се случват много интересни неща.

Конър знаеше, че тя прекрасно разбира значението на думите му, тъй като бузите ѝ се зачервиха като домати и тя отмести поглед встрани.

Той забеляза, че Джема беше сменила прическата си. Сега косата ѝ беше събрана на плитка и това я караше да изглежда по-млада и

невинна. Искаше му се да я вдигне на ръце и да я обладае върху масата.

Дявол да я вземе! Как можеше да си пие толкова спокойно чая, след като знаеше, че той изгаряше от страст по нея? Най-лошото беше, че точно сега отношенията им бяха дяволски сложни. Самоуверената жена, която седеше срещу него, вече нямаше нужда от него. Тя беше показала ясно това миналата нощ, когато го беше помолила съвсем спокойно да напусне дома си. Въпреки че все още беше способен да я накара да се изчерви, Конър се съмняваше, че щеше да му бъде толкова лесно да я вкара в леглото си, колкото се беше оказало в колибата на Добсън.

Споменът го накара да се замисли. Наистина ли искаше да си оправи отношенията с тази непозната, арогантна Джема, да я помоли да остане, да прекара остатъка от живота си с него и да му бъде съпруга във всяко едно отношение?

Да, по дяволите, искаше!

Най-ироничното в цялата ситуация беше, че Джема вече не изглеждаше заинтересована. Тя се беше отдръпнала толкова много от него, че Конър се съмняваше дали някога щеше да успее да се доближи до нея.

Джема вече не го искаше, тя искаше Гленарис.

Тя не искаше да промени Конър, искаше да подобри живота на изполичарите му.

Как, за бога, щеше да я убеди, че си струваше да задържи и него?

Той си спомни, че Хелиос все още беше при него. Може би щеше да успее да сключи някаква сделка с Джема... Не, той не искаше това. Искаше много повече.

— Какво има, Кон? Да не си глътнал червей?

— Остави го на мира, Ийчърн — скастри го сестра му. — Знаеш, че сутрин не го бива за нищо.

— Както и следобед и вечер — отвърна брат й.

Конър остави ножа и вилицата си.

— Кон, не исках да те обидя, човече — побърза да го успокои Ийчърн.

— Без кръвопролития на закуска, моля — нареди леля Мод с уста, пълна с овесен кейк.

— Стига ми толкова — изръмжа Конър. Той се изправи и погледна Джема. За негова изненада, тя беше свела глава и когато се вгледа по-внимателно, той беше готов да се закълне, че видя долната ѝ устна да трепери.

Господи! Момичето наистина ли щеше да се разплаче? За нея едва ли имаше някакво значение, че той беше сърдит като мечка и се беше сдърпал с братовчед си!

А дали наистина беше така?

„Джема — помисли си той, — как бих могъл да те убедя, че вече не съм, какъвто бях?“

Конър огледа намръщено останалите около масата. Ийчърн и Джанет изглеждаха засрамени. Лицето на чичо Леополд беше безизразно. Единствено леля Мод имаше смелостта да го гледа в очите.

— Моите извинения, Ийчърн — каза най-накрая Конър. Трудно му беше да изрече това, тъй като не беше свикнал да се извинява. — Тази сутрин не съм на себе си.

— Да, така е — съгласи се братовчед му.

— Джема — добави Конър, преди смелостта да го беше напуснала. — Съжалявам. Искам да се извиня и на теб.

Джема вдигна глава и го погледна с изненада.

— За какво? — попита гневно Мод. — Какво си ѝ направил?

Конър не ѝ отговори. Той гледаше Джема, както удавник би гледал светлините на бързо приближаващ се кораб. И двамата осъзнаваха важността на този миг. От нейния отговор зависеше съществуването на Конър.

Джема не беше подготвена за такъв обрат. Тя бързо скри треперещите си ръце в скута си. Сърцето ѝ сякаш се беше качило в гърлото ѝ и сега там имаше една огромна буца, която ѝ пречеше да диша.

— Джема — подкани я Конър, сякаш двамата бяха сами в стаята.

Колко често я беше гледал по такъв начин по време на онези прекрасни дни в колибата! Сякаш животът в него щеше да угасне, ако тя му обърнеше гръб. Но тогава той я бе лъгал. Откъде можеше да бъде сигурна, че и сега не я лъжеше?

— О, хайде, момиче! — намеси се нетърпеливо леля Мод. — Кажу ми на проклетия дивак, че греховете му са опростени, за да продължим със закуската!

Старата Мод със своя остър език! Също толкова освежаваща колкото и удар по главата!

Ръцете на Джема престанаха да треперят.

— Ще си помисля — отвърна хладно тя.

— Да, уверен съм, че ще го направиш — съгласи се Конър, докато седнаше обратно на стола си.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Джема вървеше по дългия коридор на третия етаж в западното крило на замъка с куп чаршафи на ръце. Повечето от гостите си бяха заминали вчера сутринта, но някои бяха решили да останат до Нова година. Въпреки че отначало тя се беше зарадвала на това, сега ѝ се искаше да си бяха тръгнали. Джема беше раздразнителна като котка и не можеше да търпи добронамерените членове на семейството да ѝ дават съвети за връзката ѝ с Конър.

Каква връзка? В продължение на два дни двамата се избягваха като страхливи врагове. Няколкото пъти, когато необходимостта ги беше събрала, те се бяха държали с леденостудена учтивост един към друг. Все едно че бяха напълно непознати, а не съпруг и съпруга!

Първоначално Джема бе възнамерявала да остане в Гленарис малко по-дълго — докато летните култури бъдеха засети и тя осъществеше амбициозните си планове да построи училище и клиника. Но последните два дни, през които беше живяла под един покрив с Конър, я бяха убедили, че най-разумно щеше да бъде да си тръгне при първа възможност. Не можеше да продължава да се преструва, че всичко в живота ѝ е наред, след като се чувстваше напълно нещастна. Да се преструва на безразлична беше твърде изтощителна задача.

Тя влезе в една стая, събра използваните чаршафи и ги захвърли встрани. Когато сложи чистите чаршафи на леглото, Джема откри, че трябваше да повдигне полата си и да се качи върху леглото, за да ги постеле. Такова поведение не подобаваше на една дама, но нищо не можеше да се направи. Поне никой не можеше да я види!

Откъм вратата се разнесе смях. Джема обърна рязко глава. Конър беше застанал на прага с ръце в джобовете и я наблюдаваше.

Тя седна на пети по средата на огромното легло.

— Откога стоиш там?

— Достатъчно отдавна.

Тя се намръщи.

— Е, поне можеш да ми помогнеш.

— Разбира се. Какво да правя?

— Хвани онзи край там и го пхни под дюшека. Не, не така! Така ще се извади веднага щом някой легне върху него. Никога досега ли не си оправял легло?

— Честно ли? Не.

— Значи е време да се научиш.

Тя слезе от леглото, изблъска Конър встрани и му показва как се прави. Той кимна и се наведе напред, за да вижда по-добре.

Внезапно Джема се изправи, обърна се и видя, че той я гледа втренчено. Лицето му моментално прие отегчено изражение.

— А сега възглавниците. Ще успееш ли да се справиш?

— Предполагам, че да, въпреки че не съм дошъл тук да се правя на прислужница.

— Тогава за какво си дошъл, ако смея да попитам?

— Едно от момичетата се кълне, че снощи чула странни звуци да идват откъм тази стая.

Джема се намръщи.

— Странни звуци ли? Какво имаш предвид?

Той сви рамене.

— Трополене. Тя твърдеше, че цялото семейство било долу и че в това крило не трябвало да има жива душа. Реших, че ще бъде най-добре да сложа край на всички приказки за таласъми и разни други подобни, които се носят между прислугата.

Джема се разсмя.

— Призраци в Гленарис? Колко интересно.

— Не и ако си суеверна. Това си е направо страшно.

Джема изсумтя.

— Уверена съм, че странните шумове в тази стая си имат много просто обяснение.

Конър повдигна вежди.

— Така ли?

— Твоите братовчеди Дръмкори бяха настанени в стаите в края на коридора.

— Е, и?

— О, я стига, Конър! Не е ли очевидно? Те са похотлива двойка и се съмнявам дали успяват да се наспят нощем. Защо постоянно

закъсняват за закуска? И къде си мислиш, че ходят, когато изчезнат за около час? В първата празна спалня, която успеят да намерят, и колкото по-отдалечена е тя, толкова по-добре. Знаеш какви са младоженците.

— Знам ли? — попита тихо Конър.

Тя се стресна, сякаш той я беше ударил. Бузите ѝ се зачервиха.

— О! — каза подигравателно Конър. — Съгласен съм, че те сякаш не могат да се отделят един от друг. Прекрасно е да знам, че са се промъквали из дома ми и са опитвали дали леглата ми стават за малко борба.

— Конър, недей...

— Какво? — попита той, когато Джема млъкна внезапно и му обърна гръб.

Тя поклати глава и отказа да го погледне.

— Да не повдигам темата ли? — настоя гневно той. — Да не споменавам, че имаше време, когато и ние не можехме да се наситим един на друг ли?

— Не! Не става въпрос за това!

— Тогава за какво? Защо изведнъж започна да се притесняваш като девица? Забелязах изражението ти докато ги гледаше как се гушкаха и си шепнеха на закуска. Ти им завиждаш, нали, Джема?

— Не ставай смешен!

— Смешен? Колко странно. Струва ми се, че всеки път, когато братовчед ми Роди пъхне ръката си под роклята на Каролин, ти започваш да гледаш замечтано.

Устните ѝ затрепериха.

— Ставах нахален! Не гледам замечтано! Аз... аз... — Но тя не можа да намери подходящите думи. Как можеше да измисли някаква лъжа, след като всичко, което той казваше беше истина? Джема тропна с крак и му обърна гръб.

Конър остана да я наблюдава мълчаливо, докато тя хвърляше възглавниците върху леглото и дърпаше завивките върху тях. Вместо да чувства гняв, той изпитваше радост. Джема му беше напълно равностоен противник в една такава караница и нямаше друга причини да мълчи, освен ако не беше съгласна с него.

Той изпита нова надежда. И копнеж. Защото и той си мечтаеше за същото, за което и тя.

Събра цялата си смелост, пое си дълбоко дъх и се приближи към нея. Спря се безшумно зад нея. Когато сложи ръце върху раменете ѝ, тя се вцепени, но не се отдръпна.

— Джема...

— Конър, моля те. — Гласът ѝ трепереше. — Махни се.

Той пристъпи още по-близо и дъхът му погали тила ѝ.

— Наистина ли искаш да си тръгна?

— Н... да! Имам работа и вече не те искам по този начин.

Ръцете му започнаха да мачкат раменете ѝ.

— По кой начин? — попита тихо той.

Джема се размърда нетърпеливо.

— Знаеш какво имам предвид.

О, да, той наистина знаеше. Но тялото ѝ му казваше нещо съвсем различно. Той усещаше как тя трепери и колко неравномерно беше дишането ѝ и знаеше, че само трябваше да плъзне ръце от раменете към гърдите ѝ, за да открие, че зърната ѝ бяха набъбнали. Тази мисъл ускори пулса му.

— Джема...

Конър я обърна към себе си. Тя стоеше с наведена глава и отпуснати ръце, сякаш се надяваше, че ако не му обръщаше внимание, той щеше да се откаже и да си тръгне.

Но Конър не го направи. Ръцете му се плъзнаха нагоре и повдигнаха брадичката ѝ. Очите ѝ бяха затворени — не в очакване на целувката, а защото отчаяно ѝ се искаше да го отблъсне. Това беше единственият начин да му устои. Тялото ѝ я беше предало, като беше отказало да се помръдне независимо колко много ѝ се беше искало да се отдръпне.

— Целуни ме, Джема — прошепна дрезгаво Конър. — Целуни ме както преди.

— Не мога — прошепна в отговор тя.

— Защо? Да не би да си забравила как? Нека да ти припомня.

Устните му бавно се спуснаха върху нейните. Едновременно с това ръката му се плъзна по гърба ѝ и той я притисна към себе си с едно плавно движение.

Джема изстена. От колко време желаше този мъж? Твърде отдавна, за да му откаже онова, което той искаше. Те бяха съпруг и съпруга. Едва ли щеше да стане нещо, ако му позволише да спи с нея още един път. Обзета от страст, тя се отпусна в прегръдките му. Джема се вкопчи в Конър, ръцете ѝ се увиха около врата му и тя се притисна плътно до него.

— Джема, о, боже! — изпъшка той.

— Само този път — прошепна тя срещу устните му.

— Само този път — съгласи се Конър. — Кълна се.

Той я повдигна. Полите на роклята ѝ се събраха над кръста ѝ и тя обви крака около бедрата му. Ръката му намери едната ѝ гръд и Джема изстена и отметна глава назад.

Конър я сложи върху току-що оправеното легло. След това се наведе над нея. Пръстите му развързаха връзките на бодито ѝ и устните му се впиха в набъбналите зърна. Той започна да ги гали с езика си докато ръцете му се плъзгаха надолу. Конър свали фрака си и го захвърли встрани.

Тя не го изчака да свали бельото ѝ, а го дръпна върху себе си.

Конър успя да свали и последните ѝ дрехи и започна да обсипва с целувки голата ѝ плът. Същевременно опитната му ръка безсрамно проникна в нея. Допирът му я овлажни и тя започна да се мята и да стене. Цялото му същество беше обзето от изгаряща възбуда.

— Конър, моля те... — въздъхна Джема.

И двамата не можеха да чакат Конър да се съблече. Той просто развърза връзките на панталоните си и ги остави да паднат до глезените му. След това се отпусна върху нея и след миг проникна в топлото ѝ тяло.

— Ооох!

Очите ѝ се разшириха. Джема беше забравила колко беше прекрасно да го чувства вътре в себе си. Бедрата ѝ се извиха да посрещнат тласъците му и Конър се наведе и продължи да я целува.

Пот се лееше по телата им. Те се галеха взаимно, без да престават да се целуват.

С всеки тласък Конър усилваше страстта, която Джема изпитваше. Тя изстена и се изви към него. Ръцете ѝ се вкопчиха в мускулестия му гръб, петите ѝ бяха увити около прасците му. Джема усещаше напрежението, което се пораждаше у Конър. Крайниците им

се оплитаха, дишането им беше учестено и двамата се движеха едновременно към екстаза.

Той настъпи като силна приливна вълна. Двамата се разтресоха и се вкопчиха един в друг, докато Конър викаше името ѝ, а тя хлипаше.

Най-накрая в стаята настъпи тишина. Леглото престана да се люлее. Двамата лежаха прегърнати върху копринените чаршафи. Телата им все още трепереха.

Конър вдигна глава от рамото на Джема и отмести една влажна къдрица от челото ѝ. Тя отвори очи и му се усмихна ослепително. Усмивката ѝ сякаш прониза сърцето му.

— Ти — каза тихо той, хвана лицето ѝ между ръцете си и се вгледа в зелените дълбини на очите ѝ.

— Какво? — прошепна тя, когато той не каза нищо повече, а само продължи да гали с палци бузите ѝ.

— Само това. Ти. Никога не е имало друга като теб, Джема Макюън.

— Знам.

— Безсрамница.

Те останаха да лежат неподвижно и да се усмихват един на друг. В продължение на доста време никой не каза нищо.

Тogaва откъм долния етаж се чу приглушено затваряне на врата. Слаби гласове долетяха от коридора.

Въпреки че гласовете заглъхнаха веднага, те напомниха на Джема и Конър, че не бяха сами в замъка и че спалнята, в която се намираха не беше тяхната. Дори бяха забравили да затворят вратата.

— Скоро ще тръгнат да ме търсят — каза тя.

Конър въздъхна дълбоко и се отмести от нея.

Тя седна бавно в леглото. Чувстваше се задоволена. Конър стана и отиде да затвори вратата. Джема остана да седи и да се възхищава на тялото му, докато той се обличаше.

— Ммм — каза той.

Джема протегна безсрамно ръце и ги обви около врата му. Той я хвана за бедрата и я повдигна. С едно плавно движение той се изправи заедно с нея, без да нарушава целувката им.

— Конър! — скастри го възмутено тя.

Той се отдръпна само колкото да ѝ се усмихне.

— Какво?

— Гола съм!

Тъмните му очи заблестяха.

— Повярвайте ми, мадам, знам това.

— Но... ако някой влезе?

— Допреди малко това нямаше значение за теб.

— Да, но тогава беше различно!

— Така ли?

— Сега аз съм гола, а ти си облечен! — Тя се отдръпна назад и го изгледа ядосано. — Престани да се смееш, Конър! Веднага ме пусни.

За нейна изненада — и разочарование — той се подчини. След това остана да я гледа усмихнат, сложил ръце на кръста си.

— Мога ли да те любя отново?

Тя се изчерви.

— Не! Имам работа.

— Ха. Лошо оправдание.

— Не, Конър, наистина имам работа.

Той се ухили, разкрачи се и скръсти ръце на гърдите си.

— И каква е тя?

Джема започна да събира разхвърляните си дрехи, като същевременно изброяваше дълъг списък от задачи. Повечето от тях бяха реални, но имаше и някои, които тя си беше измислила.

— ... А госпожа Сътклиф казва, че се е натрупало много пране, а сме свършили сапуна и естествено трябва да се мисли и за вечерята, а и господин Бюкенън ще дойде в три и половина...

— Кой?

— Господин Бюкенън, от селото.

— Имаш предвид отчето? Какво иска пък той, по дяволите?

Джема облече роклята си.

— Идва, за да поговорим за построяването на училище.

— Училище?

Тя се обърна бавно. Беше доловила някаква промяна в гласа му, която я беше разтревожила и която ѝ показваше, че новината не му беше приятна.

— Да, училище.

— За децата в селото, така ли? С учител, чинове, материали и всичко останало.

— Точно така — отвърна предпазливо Джема.

— И кой трябва да плати за всичко това? Аз ли?

Джема прехапа устната си.

— Надявах се да се съгласиш.

— Значи сега трябва да се правя на помощник на щедрата дама.

— Само ако искаш.

— И ти ли ще бъдеш учителката?

Тя затвори очи и след малко ги отвори отново. Джема отиде безмълвно до огледалото на отсрещната стена и прокара пръсти през косата си. Когато заговори отново, гласът ѝ беше уморен.

— Няма значение, Конър. И без това нямах намерение да те включвам в идеята.

— Джема, искам само да съм сигурен, че инвестицията ми...

Тя се обърна рязко към него.

— Инвестиция? Така ли виждаш нещата? Не можеш да сложиш цена на тези деца, Конър! Твой дълг като техен леърд е да се погрижиш те да имат подслон над главата си и да се научат да четат и да пишат!

— Така ли?

— Ти винаги прибягваш до сарказъм, когато се опитам да поговоря с теб за нещо сериозно. Защо? Да не те е страх от конфронтация?

Конър не отговори, а само стисна устни, което накара Джема да разбере колко безнадеждно беше положението.

— Между нас нищо не се е променило, нали, Конър? — попита тъжно тя.

— Че защо да се променя? — отвърна той. — Всеки път, когато съм край теб ти ми казваш колко много ме презираш, какъв съм егоист, как никога няма да порасна и да поема отговорностите си. Е, какво ще кажеш за себе си, Джема?

— Какво искаш да кажеш? — изненада се тя.

Той направи гневен жест.

— Джейми ми каза какво си направила за изполичарите ми и аз наистина съм ти благодарен. Вечерта на празненството сам видях колко благодарни са ти те. Но какъв е смисълът от всичко това? Какъв

е смисълът да се строи училище и да се търси лекар, да им даваш надежда, след като в крайна сметка ще ги изоставиш? Лесно е да се правиш на добрата дама от замъка, когато трябва само да напълниш няколко кошници и да украсиш една коледна елха! Построяването на училището и клиниката, както и всички онези амбициозни твои идеи, за които ми разказа Джейми изискват време. Какъв е смисълът да се започва всичко това, след като ти така или иначе ще избягаш, преди да ги довършиш? По-добре недей да даваш обещания, които не възнамеряваш да спазиш. Върни се в Дербишър, Джема. Върни се у дома си, преди да нанесеш по-големи вреди!

Последните му думи бяха произнесени с тон, от който ѝ се зави свят. Бавно, много бавно, тя се отдръпна от огледалото. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че ѝ се струваше, че всеки момент можеше да изскочи от гърдите ѝ.

Това беше краят. Най-накрая Конър ѝ беше казал истината. Той я гонеше. Беше се позабавлявал с нея, беше спечелил облога и беше запазил Гленарис, а сега вече нямаше нужда от нея.

На вратата тя се обърна и каза тихо, без да гледа към него:

— Знаеш ли, аз щях да предложа да им бъда учителка.

След това тя излезе и остави след себе си само оглушителна тишина.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

По време на вечерята студенината в отношенията между Конър и Джема беше очевидна. Джема се беше появила с подпухнало лице и не беше казала нищо, откакто бе седнала на масата, докато на лицето на Конър беше изписано хладно презрение. Той знаеше, че роднините му усещаха напрежението. Дори Мод сметна за необходимо да си мълчи, но вместо това насочи раздражението си към слугите.

Конър забеляза, че слугите, които поднасяха блюдата, сякаш вървяха на пръсти. Разговорите бяха напрегнати. Пиеше се твърде много вино. Когато Макнийл донесе брeндито и с това беше сложен край на вечерята, всички въздъхнаха с облекчение.

— Един момент — каза Джема, докато хората около масата се приготвяха да станат.

Всички застинаха по местата си и я погледнаха, а Конър наведе глава.

— Искam всички да знаят, че напускам Гленарис — каза тя със спокоен глас.

— Кога? — попита удивен чичо Леополд.

— Утре сутрин.

— И къде ще отидеш, момиче? — поинтересува се Мод.

Конър не смееше да вдигне глава и гледаше ръба на чашата си за брeнди, докато чакаше отговора на Джема.

— В Инвернес — отвърна спокойно тя. — Вече уредих нещата с Джанет. Ще остана при нея, докато времето се оправи, след което ще се прибера у дома в Дербишър.

Конър хвърли един поглед на братовчедка си. Тя се изчерви силно и направи безпомощен жест. Той отново наведе глава.

— Извинете ме — каза Джема и излезе от трапезарията.

Конър усещаше погледите на роднините си върху себе си, но никой не каза нищо.

Ръката му стисна чашата. В гробната тишина в трапезарията звукът от счупването на стъклото отекна със силата на експлозия.

Когато след малко Ийчърн успя да го намери, Конър крачеше напред-назад из кабинета си. Той отказа да забележи братовчед си, докато Ийчърн не затръшна доста грубо вратата и не изкрещя името му.

— Какво? — излая Конър и се обърна към натрапника.

— Кога ще спреш да се държиш като варварин? Иди да поговориш с момичето.

— Да говоря с нея? Предпочитам да я удуша!

— Ами, направи го тогава! Така поне ще си оправиш проклетото настроение. Но преди да я убиеш, нямали поне да й кажеш, че я обичаш? Може би тя иска да чуе точно това.

— Ха!

Ийчърн се намръщи.

— С какво може да ти навреди това? Нали вече опита всичко друго? Не ми казвай, че те е страх!

— Да ме е страх? Разбира се, че не! Не ставай глупав. Просто аз... аз... тя... о, я върви по дяволите, Ийчърн!

— Конър — каза сериозно братовчед му, — не мисля, че вече ще можеш да се криеш зад гнева си. Ако продължиш да го правиш, ще я загубиш завинаги.

— И какво от това? Ще ми бъде много по-добре без нея и ти много добре го знаеш!

— За бога! — изкрещя Ийчърн. — Без нея няма да бъдеш щастлив. Не може да не си разбрал това, човече!

Конър не му отговори. Той просто стоеше неподвижно с отпуснати ръце.

— Върви! — подкани го братовчед му.

— За бога! — избухна Конър. — Джема няма да иска да ме изслуша. Тя не дава пет пари за мен.

— Ти откъде знаеш? Питал ли си я? Върви, Конър! Не чакай повече! Върви!

Тишина.

— Мислиш ли, че трябва да го направя? — попита най-накрая Конър.

— Мътните да те вземат! — изкрещя Ийчърн. — Махай се оттук!

Конър тръгна отнесено към вратата. Там се спря, поколеба се малко, като гледаше втренчено вратата. След това погледна нагоре и на устните му се появи лека усмивка.

— Знаеш ли, Ийчърн, ти не си толкова глупав, колкото те мислех.

— Нито пък ти — отвърна братовчед му.

Двамата се усмихнаха един на друг.

В коридора Конър спря една прислужница и тя му каза, че Джема била тръгнала към перачницата заедно със сестрата на Ийчърн. Конър се отправи натам.

Когато наближи стълбите, той дочу гласа ѝ да се носи отдолу. Спря се на прага. Джема говореше оживено с братовчедка му и две перачки. Джема очевидно им описваше как беше издигната коледната елха, която двете жени бяха видели на банкетата преди две вечери. Тя беше застанала с гръб към вратата и не го забеляза, но Джанет и перачките го видяха.

Джема се обърна и Конър се възхити на умението, с което тя се овладя и запази самообладание пред любопитните погледи на останалите жени. Тя отиде до него, усмихна се заради тях и го хвана под ръка.

— Здравей, Конър. Госпожа Макинтайър току-що ми казваше, че не си слизал тук много отдавна. Ела да видиш прекрасната ни нова машина. Тя разтърсва прането, а след това изцежда водата от него. Господин Макнийл уреди доставката ѝ преди няколко месеца. Минаха седмици докато я получихме, но тя вече е тук.

— Разбира се, покажи ми я — каза той със също толкова приятен тон. Нямаше намерение да дава на слугите повод за клюки. Той се остави да му покажат машината като се преструваше, че му е интересно.

Ийчърн му беше казал просто да поговори с Джема. Просто да ѝ каже истината — че съжаляваше, че я беше наранил и използвал и че любовта му към нея го беше накарала да осъзнае величината на грешката си.

А той наистина я обичаше — толкова силно, че дори сам се плашеше от това.

— Джема... — започна той, без да се интересува, че я прекъсва.

Тя млькна веднага и го погледна в очите. Едва тогава той забеляза колко големи и напрегнати изглеждаха очите ѝ и колко

разтревожена беше тя. Дали това не означаваше, че тя все още го обичаше, ако изобщо някога беше изпитвала някакви чувства към него?

Тази възможност го изненада толкова, че той загуби ума и дума. Настъпи неловко мълчание. Най-накрая Джема се размърда, сякаш щеше да го заговори. Конър я прекъсна бързо.

— Не, Джема. Недей. Сега е мой ред. Ти направи повече отколкото трябваше — и много повече, отколкото заслужавах.

— Не те разбирам, Конър. Какво... какво искаш да кажеш?

— Ела — каза тихо той. — Тук не можем да говорим.

Но когато посегна да я хване за ръката, една от перачките изпищя пронизително. Той се обърна и застана пред Джема, за да я предпази.

— О, господи! — каза тихо Конър, докато гледаше към вратата.

— Какво има? — попита тя и се опита да надникне над рамото му.

Миг по-късно Конър усети как тя се сепна и разбра, че тя също бе забелязала мъжа, който стоеше в сенките под сводестата рамка на вратата — висок, тъмнокос мъж с ужасно деформирано лице и черни дупки на мястото на зъбите.

Той държеше чифт германски пистолети за дуел с дръжки от слонова кост и Конър разпозна оръжията много преди да познае собственика им. Той подсвирна тихо и застина на мястото си. Ръката му стисна ръката на Джема.

— Да, Кон, аз съм! — извика Кинг. — Или поне онова, което е останало от мен.

Той тръгна бавно напред през огромното помещение, без да обръща внимание на Джанет и изплашените перачки. Когато смазаното му лице беше осветено, той не изглеждаше чак толкова ужасен колкото докато беше стоял в сенките. Но определено вече не беше старият дяволски красив разбойник.

Злобата, която Кинг излъчваше, не можеше да бъде сбъркана с друго чувство. Той застана на няколко крачки от Конър като държеше пистолетите насочени към сърцето му и го оглеждаше от главата до петите.

— Голям номер ми изигра, стари приятелю.

Конър поклати глава.

— Не те ударих толкова силно, че да ти избия зъбите.

— Не, поне първоначално. Мина известно време и те сами паднаха. Но този нос е съсипан завинаги, не мислиш ли?

— Външният вид не е всичко на този свят.

Кинг присви очи и огледа Джема.

— Външният вид не е всичко на този свят — повтори бавно той.

— Предполагам, че знаеш това по-добре от мен, Кон. В крайна сметка, ти спечели, въпреки че приличаше на грозен просяк. Гленарис, богатството на Беърд, момичето — сега всичко е твое.

— Какво търсиш тук, Кинг?

— Ами, дойдох да те помоля за помощ, разбира се.

— Така ли? — Конър усети треперещите пръсти на Джема да стискат неговите зад гърба му. — И от каква помощ имаш нужда? — попита спокойно той. — И как изобщо си успял да влезеш тук? Кога пристигна?

— По-миналата вечер, към края на празненството. Прекрасно тържество, ако мога да добавя. Жалко, че не бях поканен. — Студеният поглед на Кинг се закова върху Джема.

— Знаеш ли, че от седмици живея в Инвернес и съм зависим от щедростта на отвратителните си роднини и че през цялото това време слушам само новините, които пристигаха от Гленарис? Изглежда, че съпругата ти е направила голямо впечатление на хората тук, Кон. Разбрах, че е спечелила уважението на целия ти клан като те е унижила на закуска една сутрин. Е, хайде, няма защо да се мръщиш така — добави ухилено Кинг. — Трябва да признаеш, че изпълнението е било блестящо. По-добро дори от някои от нашите шегички, нали, Кон?

— Кинг...

— Казаха ми, че най-накрая тя успяла да очарова всички — продължи Кинг, като размаха единия пистолет, за да го прекъсне. — Той погледна към Джема и докосна челото си с дулото на пистолета. — Поздравления, госпожо Макюън.

Джема не каза нищо, но Конър я усещаше как трепери зад него. Той се помоли тя да не загуби самообладание, защото можеше да ядоса Кинг, а той и без това беше опасен мъж, който при това гледеше Джема по начин, който караше примитивните инстинкти на Конър да се надигат с огромна сила.

— Както и да е — продължи Кинг, — чух толкова много хубави неща за младата госпожа Макюън, че когато научих за тържеството по случай деня на свети Стефан, реших сам да дойда и да се уверя дали те отговарят на истината. Промъкнах се през вратата на терасата докато всички си тръгнаха. Прекарах нощта в една от свободните спални в западното крило. Никой не разбра, че съм там, освен една млада прислужница, която ме чу да шумоля вътре.

— Не е трябвало да се промъкваш като крадец — каза Конър. — Можел си просто да кажеш кой си и щеше да бъдеш добре дошъл.

— Наистина ли? В този вид? Знаеш ли, че когато вървя по улицата, малките деца и жените се разпищяват, когато ме видят?

— Не може да е чак толкова зле колкото... — започна Конър, но Кинг го прекъсна.

— Така ли мислиш? Лесно ти е да казваш това, след като все още изглеждаш толкова добре, а красивата ти съпруга стои до теб. Винаги съм ти завиждал за хубостта, Кон, а сега, когато съм обезобразен, ти завиждам още повече. А що се отнася до красивата ти съпруга... — Кинг млъкна и почеса замислено главата си с единия пистолет.

Конър се намеси бързо, за да отвлече вниманието му от Джема.

— Дошъл си тук да потърсиш помощта ми. Каквото пожелаеш...

— Трябват ми пари — каза Кинг със студен глас, — за да бъда компенсиран за загубата на Грамблър Хол. Знаеш ли, че семейството ми е на улицата, Кон, и никой не е щастлив от това?

— Облогът беше между теб и Картър — напомни му Конър. — Защо не отидеш при него?

— Защото той не притежава единственото нещо, което желая в момента, Кон. Желая го дори повече от парите. Твоята красива жена. Доколкото си спомням, аз я забелязах пръв, но нямам нищо против да я взема и сега, въпреки че вече е повредена. Оценявам обаче усилията ти да я поукротиш малко.

Конър скочи напред, но Джема го задържа.

— Колко трогателно — изсумтя Кинг. — Много бързо се опита да го защитиш, Джема. Възможно ли е все пак да си се влюбила в него?

— Кинг... — предупреди го Конър.

— Прав сте — намеси се Джема. Тя се отдръпна от мъжа си и застана с гордо вдигната глава пред Кинг, между Конър и дулата на

пистолетите. — Абсолютно сте прав, господин Спенсър. Аз го обичам. И ви моля, моля ви да го оставите на мира.

Конър се втренчи в нея.

— Вярно ли е това, Джема? — попита той с дрезгав глас.

Красивите му очи се вдигнаха и я погледнаха.

— Да — едва прошепна тя.

— О, боже! Но как можеш... след всичко...

— Това няма значение. Никога не е имало.

Двамата стояха и се гледаха като мъж и жена, които току-що бяха открили един в друг смисъла на живота си.

— Джема... о, господи! — Конър прокара трепереща ръка по челото си. — Трябваше да си тръгна онази сутрин, когато се появи цялото ми семейство, а ти излезе пред тях облечена в дрипи. Тогава ти ме накара да осъзная, че няма смисъл да ти казвам колко съжалявам, тъй като те бях наранил твърде дълбоко.

— Мислех, че съм те прогонила завинаги — възрази тя. — И когато се върна по време на празненството аз... аз си помислих, че ще ме убиеш.

Той се изсмя.

— Върнах се, защото мислех, че си решила да ме унижиш отново. Не смятах, че ще мога да понеса това. Но да те убия? Не, не и след като само мисълта за теб ми позволи да остана жив, докато пътувах насам.

— На... наистина ли?

Сърцето му се сви от болка. Думите не бяха достатъчни да опишат колко много означаваше тя за него. Смисълът на живота му. Без Джема той нямаше за какво да живее.

И сега Конър виждаше, че всичко, което чувстваше и мислеше, се отразяваше в очите на Джема, без да бе необходимо да го изрича.

— Конър... — прошепна тя.

— Джема... — отвърна той и протегна ръце към нея.

— Колко трогателно — изсумтя Кинг и магическият момент се разби като стъкло.

Конър бавно посегна към Джема и я бутна отново зад гърба си.

— Каза, че ти трябват пари, Кинг. — Гласът му беше спокоен и леко подигравателен. — Мога да ти ги дам. Колкото поискаш. Ще ти дам и градската си къща в Единбург. Предполагам, че тя ще бъде

подходяща за родителите ти и те може би ще я харесат повече в сравнение с онова студено имение в Корнуол.

— О-хо! Картър ми каза, че си искал да ми дадеш онази твоя схлупена колиба, а не къща в града.

Конър замръзна. Неприличната забележка, която беше направил в гнева си, сега се обръщаше срещу него. Той можеше да си представи самодоволния вид на Картър, когато бе предавал думите му на Кинг.

В този миг Конър осъзна, че нямаше да успее да се разбере със стария си приятел. Кинг се беше промъкнал в дома му само с една цел — да го унижи, преди да го унищожи. И очевидно смяташе да използва Джема за това.

— Всъщност — казваше Кинг със закачлива усмивка, — мисля, че все пак бих могъл да се възползвам от старата ти колиба. Може би тъкмо там ще отведа красивата ти съпруга, когато си тръгна оттук, и ще се позабавлявам с нея там, където двамата сте се влюбили един в друг. Колко иронично, не мислиш ли?

— Ти няма да напуснеш Гленарис с Джема, Кинг — каза тихо Конър.

— Само през трупа ти, предполагам? Не се притеснявай, старче. Това може да се уреди лесно.

Забележката му стресна Джема и накара перачките да се разпищят. Кинг очевидно беше забравил за тях, защото се обърна да погледне натам.

Точно това беше чакал Конър. Той блъсна Джема встрани и се хвърли срещу Кинг. Конър знаеше, че няма големи шансове, защото Кинг беше точен стрелец и имаше изключително бързи рефлексии. Но също така знаеше, че това беше единственият му шанс.

За нещастие Кинг вече се беше обърнал към него и стреля едновременно с двата пистолета от упор. Конър се олюля за миг и Джема изпищя, но Конър все пак успя да повали Кинг на пода.

Кинг беше направил грешка, като бе стрелял с двата пистолета, но реакциите му все още бяха светкавични и той започна да удря Конър в челюстта и ребрата с дръжките на оръжията.

Някъде от него течеше кръв, но той беше заслепен от такава ярост, че не чувстваше никаква болка. Кинг от своя страна беше твърде зает да се отбранява, за да бъде в състояние да прецени колко сериозни бяха раните на Конър.

Конър усети, че силите го напускат и ръката му, която беше стиснала гърлото на Кинг, започна да се отпуска. В този момент Кинг използва цялата тежест на тялото си, за да му нанесе един жесток удар в челюстта. Конър пусна гърлото му за миг, но това се оказа достатъчно за Кинг да се измъкне изпод него и да се озове върху му.

Кинг се обърна бързо, но не успя да отбие удара, който Джема му нанесе по главата с тежката дървена бъркалка, която беше измъкнала от казана с прането. Ударът отхвърли Кинг назад. В същия момент се чуха стъпки откъм вратата и Конър видя бяла светкавица и чу трясъка на изстрел. Кинг беше отхвърлен назад за втори път. Той бавно се срина на пода, където Конър лежеше в локва кръв.

ЕПИЛОГ

Конър положи Джема върху постелята на тавана в колибата на стария Добсън и заглуши смеха ѝ с дълбока целувка.

Прозорецът беше отворен и топлият пролетен въздух галеше голите им тела. Ръката му погали гърдите ѝ и Джема обви с въздишка ръце около врата му и отвърна на целувката му.

Те се познаваха толкова интимно, но въпреки това всяка целувка, всяко докосване, всяко любене им се струваше истинско чудо. В продължение на седмици след раняването на Конър Джема се беше страхувала, че ще го загуби завинаги, и все още не беше превъзмогнала този страх. Твърде много неща ѝ напомняха за ужасната нощ в перачницата на Гленарис. Най-лошото от тях беше белегът, който преминаваше от рамото до гърдите на Конър и който беше оставен от куршума. Белегът щеше да му остане за цял живот.

Беше минало време, преди разкъсаните мускули да заздравеят, но последвалите няколко месеца им се струваха като някаква магия. Бяха преоткрили себе си, бяха си говорили тихо край леглото на Конър и той бе галил нежно косата ѝ.

Ийчърн се беше заел да уреди всички правни подробности, свързани със смъртта на Реджиналд Спенсър, докато Джейми беше отишъл да свидетелства пред съдията в Инвернес от името на Конър, защото Конър не можеше да става от леглото, а точно Джейми бе стрелял по Кинг. Джанет и леля Мод бяха обединили усилията си и бяха поели задълженията на Джема в грижите ѝ за изполичарите през зимата, която се беше оказала изключително тежка. Госпожа Сътклиф пък беше поела управлението на замъка.

Тяхната щедрост бе позволила на Джема да се грижи само за Конър, който беше изгубил толкова много кръв, че някой друг на негово място едва ли би оцелял. Джема се бе грижила за него със същата всеотдайност, с която се беше грижил той за нея в странноприемницата на госпожа Кенърли.

Конър се беше превърнал в нежен и състрадателен мъж и вече не беше онзи неспокоен, раздразнителен човек, когото всички познаваха. Може би старата циганка Минка все пак се беше оказала права, като беше предсказала, че грозната жаба на Джема ще се превърне в красив принц, защото промяната в Конър не се изразяваше само в поведението му.

Сега те бяха тръгнали на закъснелия си меден месец. Не бяха казали на никого къде отиват и само се споглеждаха усмихнати, когато някой предположеше на кое екзотично място отиваха. Единствено Джейми знаеше тайната им и се беше заклел да не я разкрива на никого под страх от смъртно наказание.

Старата колиба беше издържала на трудната зима и щетите бяха изненадващо малки. Само няколко часа усилена работа бяха необходими да я направят отново уютна.

— Предпочитам да съм тук с теб, отколкото където и да било другаде на света — призна сега Конър на съпругата си, докато отделяше устни от нейните и ѝ се усмихваше.

Тя се протегна като доволна котка под него и прокара пръсти през гъстата му черна коса.

— Искане ми се да можем да прекараме цялото лято тук.

— Тогава защо не го направим?

— Не ме изкушавай — предупреди го тя, но вече беше твърде късно. Конър затвори очи и наведе глава към голите ѝ гърди. Джема продължи да роши косата му, докато устните му търсеха зърната ѝ. Когато ги намериха, той започна да ги гали нежно с уста и език.

Джема затвори очи. Ръцете ѝ се плъзнаха към тила му и го притиснаха към гърдите ѝ.

Когато тя изстена, Конър се надигна и я прегърна в онази интимна прегръдка, в която Конър свършваше, а тя започваше.

Дишането му беше неравно, а тя беше затаила дъх. „Обичам те“, казваше ѝ погледът на Конър. „Обичам те“, отвръщаше му нейният.

Мъжествеността на Конър се плъзна с лекота в тялото на Джема и в този прекрасен миг двамата застинаха, както правеха винаги, за да се погледнат с очакване. Бяха стигнали твърде далеч и всеки от тях знаеше какво изпитваше другият.

Миг по-късно Конър започна да се движи в нея. Джема уви крака около тялото му и впи устни в неговите. Устните им се отвориха и

езиците им се срещнаха. Двамата продължаваха да се движат ритмично със същите онези движения, които им бяха толкова познати и същевременно всеки път им се струваха нови. И когато достигнаха върха, Конър зарови лице в гърлото ѝ и изля смето си в нея, докато тя шепнеше името му вкопчена в него.

Настъпи тишина и известно време никой не каза нищо. Най-накрая Конър наруши мълчанието.

— Мисля, че хлябът гори.

Джема стисна гърба му с ръце и уви краката си около бедрата му, за да му покаже, че няма да му позволи да стане. След това го целуна по врата, преди да му отговори тихо:

— Може да изгори, ако иска. Теб какво те е грижа, Конър Макюън?

Той се ухили, надигна се на лакът и я погледна.

— Права си. Не ме е грижа. — Той прокара пръст по върха на носа ѝ. — Но рано или късно ще се наложи да станем. Трябва да поправа оградата, да заложи капани, да изкопая торф, защото нощите все още са студени...

— Всичко това наистина ли е толкова належащо? — възрази усмихнато тя.

Докато говореше, Джема изви тяло към съпруга си, като го галеше безсрамно и нежно, и той отстъпи.

— Никога ли не се насищаш, госпожо Макюън?

— Не — прошепна в отговор тя.

— Точно от това се страхувах.

— Всъщност вината е твоя. Ако не беше започнал всичко това по пътя от Дербишър...

— Да, права си — съгласи се усмихнато той. — Аз съм виновен, че ти отнех девствеността. Е, какво пък. Аз съм човек, който не бяга от отговорност. И винаги завършвам онова, което съм започнал.

— А започнал ли си нещо? — попита невинно тя, въпреки че усещаше как той отново започваше да пулсира в нея.

— Хмм. Може би. Да не би пък Поп да се е промъкнал между нас?

Тя се изкиска и се размърда леко, за да отговори на желанието на съпруга си. С потъмнели от страст очи Конър се разсмя победоносно и наведе устните си към нейните.

След това отново настъпи тишина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.